

Giới thiệu Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao

Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao là tác phẩm đầy kịch tính về nữ nhân nhất gan và yếu đuối. Nhưng đó chỉ là trước kia của nàng mà thôi, từ khi xuyên không, nàng đã trở nên bản lĩnh rất nhiều.

Khuôn mặt tràn đầy nước mắt, đầm đìa đáng yêu thương tâm: "Tướng công, người thật sự không cần ta sao?" Quả nhiên, biểu hiện thương tâm của nàng chỉ đổi lại vẻ lạnh lùng trào phúng cùng chán ghét của hắn.

Chỉ là, sau khi hắn xoay lưng rời đi, trên mặt nàng lại lập tức tràn ra nụ cười khê quỵến rũ như hoa xuân.

Tức giận nhiều lần thiếu chút nữa bị trọng thương, hắn chậm chạp trở tay không kịp, là ai lớn gan như thế, có bản lĩnh tạo ra bản sự lớn như vậy?

Hắn vạn vạn cũng không ngờ, người đó lại chính là nàng, ngần ngừ một tháng, nàng thế nhưng còn có thể làm cho Đường gia khởi tử hồi sinh.

Sau khi gặp lại nàng, một cái nhăn mày nhú mặt, đều mang nét phong tình vạn chủng, quyết đoán, cơ trí, mọi chuyện đều có thể nắm trong lòng bàn tay. Nhất cử nhất động của nàng, mạnh mẽ vang dội lại mang theo một cỗ khí phách hồn nhiên, thur thái.

Đây là nữ nhân nhất gan, yếu đuối không chủ kiến trước kia sao?

Sự chuyển biến đầy thú vị về cùng nhân cách của một người sẽ là điểm thu hút của tựa truyện hay này. Dù biết rằng mô típ đã gặp đâu đó, nhưng tình tiết và nội dung đôi chút thay đổi theo chiều hướng mới lạ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tiết từ.

"Tổng giám đốc, y theo chỉ thị của ngài, chúng ta đã thành công thu mua Mạnh thị." Trong văn phòng, nét vui sướng tràn đầy trên khuôn mặt thanh niên, lại mang theo mùi phẫn kinh sợ, thật sự không thể tin được, một cô gái, một cô gái chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, thế nhưng chỉ trong một tháng ngắn ngủn, lại có thể thu mua xí nghiệp Mạnh thị lớn mạnh nhất.

Nghĩ đến các tạp chí lớn trong nước lẫn quốc tế, đều nói nàng là kỳ tài kinh doanh, bá chủ thương trường, cũng không phải là khoa trương.

Người được gọi là tổng giám đốc, chỉ hơi hơi nhướng mi, cũng không có phản ứng gì khác, chỉ là trong đôi mắt, lại giấu quá nhiều đau đớn. Nàng rút cuộc cũng có thể đoạt lại Mạnh thị trong tay lão hồ li kia.

Nàng, Mạnh Nam.

Bảy năm trước, cha mẹ bị hại, công ty bị đoạt mất, quân gia trong hà liêu chết đem nàng cùng muội muội Mạnh Vũ Quyên đi ra ngoài. Năm ấy nàng chỉ mới mười tám tuổi.

Không ai biết, trong bảy năm qua, nàng đã đi đâu, làm cái gì, chỉ biết vào một tháng trước, nàng lại một lần nữa trở lại thành phố C, sau đó liền bắt đầu thiết kế kế hoạch thu mua Mạnh thị.

Ai cũng không dám tin, chỉ gần một tháng, Mạnh thị lại thật sự một lần nữa rơi vào trong tay nàng.

Điện thoại đột nhiên vang lên, thân thể nàng cứng lại một chút, sau đó bắt máy.

"Nha đầu chết tiệt kia, Mạnh Vũ đang ở trong ty ta, nếu như người không muốn thấy nàng ta gặp không may, nội trong mười phút một mình người phải đến kho hàng phía nam." Trong điện thoại, giọng nói âm ngoan của một gã đàn ông, cùng với tiếng khóc của Tiểu Vũ làm cho sắc mặt của nàng nháy mắt trở nên âm lãnh.

Rất nhanh đứng dậy, còn không chờ người nam trong phòng phản ứng lại, nàng đã nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, xuống lầu, lái xe, dùng vận tốc nhanh nhất, nàng liền chạy tới kho hàng phía nam, nơi này cũng chính là kho hàng Mạnh thị.

Với vận tốc bình thường, chỉ sợ nửa tiếng cũng không thể nào chạy tới, nàng cũng không dám chậm trễ mà vô ga phóng thẳng về phía trước.

Nàng biết rất rõ, đây là một cái bẫy dẫn nàng mắc câu, nàng cũng biết, bên trong sẽ có những gì chờ đợi nàng, nhưng mà, vì Tiểu Vũ, nàng không thể do

dự, thẳng tắp tiêu sái đi vào kho hàng.

Bước chân cứng ngắt đi vào, bốn gã đàn ông đứng bên cửa liền vây quanh nàng, bốn hồng súng thẳng tắp chia trên đầu nàng. Chung quanh, lại chứa đầy súng ống cùng đạn dược.

Lục Hưng, là kẻ đã hại cha mẹ nàng năm đó, lão hồ li đoạt mất cơ nghiệp nhà nàng đang đứng ở giữa kho.

“Tiểu Vũ đâu?” Trên mặt nàng rất bình tĩnh, không có chút sợ hãi, nhưng mà chưa có nhìn thấy Tiểu Vũ, tâm nàng đột nhiên căng thẳng.

“Xú nha đầu, đến đây đúng là nhanh thật, bất quá ngươi bây giờ tốt hơn hãy tự lo lắng cho mình đi.” Lão hồ li cười âm hiểm, khoé môi xuất ra vài phần đắc ý: “Ngươi muốn đấu với ta, chỉ sợ còn quá kém.”

Con ngươi Mạnh Nam hơi hơi khép lại, quan sát tình hình chung quanh một chút, sau đó đột nhiên nhích người, chỉ sau vài động tác, liền đem bốn tên vệ sĩ đánh ngã xuống, xoay người vài cái, liền đến trước mặt Lục Hưng.

Từng chiêu thức nàng xuất ra, đều rất nhanh và lưu loát.

Không đợi lão hồ li cùng những tên vệ sĩ phản ứng lại, súng lục trong tay nàng, đã nhanh chóng áp chế trên cổ Lục Hưng.

“Đem Tiểu Vũ giao ra đây!” Độ lạnh đến cực điểm trong giọng nói làm cho người ta kinh sợ.

Sắc mặt lão hồ li bị dọa đến trắng bệch, trên người toát ra mồ hôi lạnh, hắn đã kêu người tra xét hành tung của nàng trong bảy năm qua, nàng hiện tại lại là người trong hắc đạo người nghe đến tên đã sợ mất mật, giết một người, đối với nàng mà nói, thật sự không là gì cả, huống chi hắn lại là kẻ thù không đội trời chung với nàng.

Nhưng mà, chỉ cần Tiểu Vũ còn trong tay hắn, nàng tuyệt đối sẽ không dám nổ súng, lão hồ li không hổ là lão hồ li, nghĩ vậy liền bắt buộc bản thân tỉnh táo lại, lại âm hiểm cười nói: “Phải chết, mọi người cùng chết, chỉ là Mạnh Vũ chỉ sợ phải chết trước thôi.”

Hơn nữa bây giờ, bên trong kho hàng, hơn bốn mươi hồng súng đều chia vào đầu nàng, giết hắn, nàng cũng đừng mong sống sót đi ra.

Tay Mạnh Nam nắm súng lục đột nhiên buộc chặt, hận không thể một phát bắn chết hắn, nhưng mà, nàng không thể lấy tánh mạng Tiểu Vũ ra đánh cược.

Đột nhiên, trên nóc nổ tung tạo thành một cái lỗ, một thanh niên mặc đồ đen nắm dây thừng phi xuống...

Động tác xinh đẹp, dáng người hoàn mỹ, khuôn mặt đẹp đến mức làm cho người thần đều phần nộ, trong không trung, giống như thiên thần hạ phàm.

Chỉ là trong trận cuồng bão, làm cho vệ sĩ từng người từng người một ngã xuống, hắn liền từ một thiên thần biến thành ác ma. Nhưng động tác kia so với kỹ xảo điện ảnh, còn muốn đẹp hơn vài phần.

Mạnh Nam ngây ngốc, Mục Diễm, làm sao có thể là hắn, hắn làm sao có thể tới cứu nàng, hắn lại chính là đối thủ nàng luôn đối chọi, làm sao có thể tới cứu nàng?

“Tiểu Vũ đã tìm được rồi.” Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã giải quyết xong đám vệ sĩ, đứng ở bên người Mạnh Nam, trên mặt của hắn, thể nhưng lại mang theo nụ cười thần nhiên.

Mặt lão hồ li xám xịt giống như tro tàn, toàn thân không ngừng phát run, hắn biết, hôm nay, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

“Phải chết, cũng là ngươi chết trước.” Súng lục của Mạnh Nam nhanh chóng hạ xuống, chỉ cần Tiểu Vũ không có việc gì là tốt rồi, tiếp theo là một tiếng súng vang lên, đầu lão hồ li nở hoa.

Nhưng mà, ở thời khắc cuối cùng khi thân hình hắn đổ xuống, dùng ý thức còn sót lại, ấn xuống bộ điều khiển từ xa giấu trong ống tay áo.

Tức khắc, một tiếng nổ mạnh trong kho hàng vang lên.

Mục Diễm kinh hãi, rất nhanh liền đem nàng ôm vào trong ngực, dùng cơ thể của mình che chở cho nàng, muốn lao ra khỏi kho hàng, nhưng mà, không ai biết, lão hồ li kia đã cài bao nhiêu bom ở chỗ này, tiếng nổ mẫn, từng tiếng nối nhau, bọn họ căn bản trốn không thoát nơi này.

“Anh yêu em” Môi của hắn kề sát bên tai nàng, thấp giọng thốt ra, nếu hôm nay bọn họ không thể chạy khỏi, có thể cùng nàng chết chung một chỗ, hắn cũng rất nguyện ý.

Nhẹ giọng nói nhỏ như vậy, bên trong tiếng nổ mạnh điếc tai, lại cực kỳ rõ ràng, làm cho người nghe rung động.

Mạnh Nam ngây ngốc, ở trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, thảm thiết như vậy, hắn lại tỏ tình như thế, làm cho nàng trong lúc nhất thời, quên cả nguy hiểm bên người.

Tim đập so với tiếng nổ mạnh kia càng kịch liệt hơn, chỉ là, còn chưa kịp nói ra lời nào, một tiếng nổ lớn hơn nữa nổ tung, nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, liền nhanh chóng mất đi tri giác.

Chương 1

Editor: tieudangnhi

Đầu đau nhức, đau quá, đau quá.

Đau??? Đau có phải là đại biểu cho nàng còn sống hay không, nàng còn sống!!! Vậy Tiểu Vũ cùng Mục Diễm đâu???

Mạnh Nam vốn đang có chút mơ hồ đột nhiên mở to hai tròng mắt, một khuôn mặt nước mắt là cả đầu tiên ánh vào đôi mắt nàng.

“Tiểu thư... Người tình...” Nha đầu khuôn mặt thanh tú đang nắm tay nàng giống như có chút hoảng hốt, chỉ là sau đó vẻ vui sướng cũng nhất thời hiện lên trên mặt, bộ dáng không chút nào che giấu, nhưng lại rất đáng yêu.

Tiểu thư??? Nàng ta là đang kêu nàng sao? Nhưng mà nàng không biết nàng ta nha, hơn nữa nàng là tiểu thư gì nha? Thủ hạ của nàng, đều kêu nàng là lão đại, không thì là tổng giám đốc, nha đầu này...

Người này là từ chỗ nào đến? Nàng là được người cứu sao? Vậy Mục Diễm cùng Tiểu Vũ đâu??

Hai tròng mắt nghi hoặc nhìn về phía trước, cửa viện quá mức cổ xưa, làm cho nàng hơi hơi nhú mày, nhìn tấm biển trên cửa thêm vài lần, lại làm cho nàng không hiểu.

“Mộ Dung phủ”???

Là chỗ nào??? Trong trí nhớ của nàng tìm không ra cái tên như vậy.

Hai tròng mắt hơi đỏ, chống lại đôi con ngươi lạnh như băng làm cho xương cốt người ta đều nhún ra, Mạnh Nam kinh sợ, không phải nàng kinh sợ ánh mắt làm cho người ta kinh hãi kia của hắn, mà là trang phục của hắn, hắn mặc lại là cổ trang, một thân áo dài màu đen.

Nữ tử quyền rũ xinh đẹp đứng bên hắn cũng đều là một thân cổ trang...

Ngoài cửa lớn còn có vài người hình như là gia đình cổ đại bộ dáng cũng đều ăn mặc theo khinh hướng cổ trang.

Thu hồi lại ánh mắt, lần này nàng lại phát hiện, bản thân cũng là một thân cổ trang, nhưng lại là loại giả y đồ thẩm, nàng đây là đang xuất giá sao? Nhìn đến kiểu hoa cùng đội ngũ đưa kiệu phía sau, thực chính là nàng đang xuất giá!!!

Hai tròng mắt nhìn giản lược qua bốn phía, cũng không phát hiện đạo diễn nào, thực chính là nơi này cũng không phải đang quay phim...

Như vậy? Chẳng lẽ? Nàng xuyên qua??? Giờ phút này, trong lòng Mạnh Nam, không thể không hiện lên ý niệm vớ vẩn như vậy trong đầu.

“Như thế nào? Không giả chết sao? Không giả chết vậy thì rút đi.” Giọng nói so với Diễm Vương còn muốn lạnh hơn đột nhiên vang lên, làm cho mọi người toàn trường không khỏi đều kinh hãi. Mộ Dung Lăng Thiên nhìn đáng vẻ đang hết nhìn đông rồi tới nhìn tây kia của nàng, khoé môi xả ra vài phần trào phúng lạnh lùng.

“Cô... Gia... Người... Người như thế nào lại đuổi... Đuổi tiểu thư nhà ta trở về chứ, hôm nay chính là ngày đại hôn của các người mà.” Tiểu nha đầu rõ ràng bị dọa sợ muốn chết, toà nhân nhin không được liên run lên, nhưng vì muốn bảo vệ tiểu thư, vẫn nhất quyết kiên trì nói.

Mạnh Nam là người thông minh thế nào chứ, nhất thời liền hiểu được hết thảy, xem ra, hôm nay là ngày gả đi của nàng, chẳng qua, ngày đại hôn lại bị từ hôn, đuổi thẳng ở cửa, mà nam nhân về mặt lạnh như băng kia lại chính là chủ rể hôm nay. Nàng hiện tại đang nằm ở trong lòng tiểu nha đầu, lệ trên mặt còn chưa khô, nữ nhân kia sẽ không vì xuất giá mà khóc đến chết đi a, mà nàng lại trùng hợp xuyên qua trên người nàng ta đi?

Nhìn tình hình hiện tại, nàng đoán hẳn sẽ là không sai đi, ai, nữ nhân cổ đại này nha, lại bởi vì người khác từ hôn liền khóc đến chết, thật đúng là vô dụng.

Hai tròng mắt lại không dấu vết nhìn về phía hắn, lớn lên cũng không tồi, mà giờ phút này tuy rằng hắn vẫn không nhúc nhích đứng ở đằng kia, trên người lại tỏa ra một cỗ khí phách làm cho người không thể xem nhẹ, tuyệt không phải là nhân vật đơn giản.

Con ngươi lạnh như băng của Mộ Dung Lăng Thiên híp lại, nàng thế nhưng lại ngừng khóc, phản ứng hiện tại của nàng kia là sao? Hẳn vì sao lại cảm giác được, con ngươi của nàng vào giờ phút này, giống như có vẻ gì đó hắn không biết???

“Gia cũng không cần ngại, ngại còn không biết xấu hổ mà cứ ở lì ở chỗ này, còn không mau rút đi.” Nữ tử yêu diễm bên người hắn nhân cơ hội trào phúng nàng.

Trong lòng Mạnh Nam âm thầm cười lạnh, nhưng khi chống lại tia nghi hoặc chợt loé trong ánh mắt của hắn, lại hơi hơi sùng sốt, tân nương lúc trước có thể khóc chết, có thể thấy là có bao nhiêu thương tâm a, phản ứng hiện tại của nàng có phải quá bình tĩnh hay không, hơn nữa nàng vừa mới đánh giá con ngươi kia, chỉ sợ thật sự sẽ làm cho hắn hoài nghi.

Nàng cũng không muốn hắn đột nhiên thay đổi chủ ý, cho nên vì tự do của nàng, nàng phải cố gắng một chút nha.

Chậm rãi đứng lên, nàng lao đảo đi về phía trước vài bước, khuôn mặt lấm tấm nước mắt như hoa lê trong mưa, đầm đìa đáng yêu thương tâm, môi đỏ mọng mấp máy hai cái, thấp giọng nói :”Trương công, người thật sự không cần ta sao?”

Thương tâm? Lệ trên mặt còn rơi là chả, đủ thương tâm, nhưng mà trong lòng lại muốn cười, thật không ngờ, nàng còn có tài diễn trò thiên phú như vậy, kỳ thật hiện tại, nàng thật sự chỉ nghĩ một cước đá hất ra xa vạn dặm, càng nhìn càng thấy ghê tởm.

Nhưng mà, nàng hiện tại đang vào vai thực nữ đầm đìa đáng yêu, làm sao có thể sử dụng bạo lực chứ, cho nên nàng nhịn.

Quả nhiên ánh mắt lạnh băng kia của hắn, rất nhanh liền lên về lạnh lùng trào phúng cùng chán ghét...

“Đường còn chưa bái, hưu thư tất nhiên cũng không cần viết.” Giọng nói lạnh lùng không mang theo nửa điểm tình ý. Lạnh huyết mà vô tình, nếu là nữ nhân trước kia, chỉ sợ lại đau lòng chết thêm lần nữa, nhưng mà hiện tại đã đổi thành nàng, cho nên lời nói hiện tại của hắn, liền giống như rơm thối, còn muốn thối hơn cả rơm. Tên này, thật ra cũng không có nhiều phản ứng bất lương.

“Nữ nhân ngu xuẩn, nhất gan, còn nơi nơi quyến rũ nam nhân, là lời dâm đẳng như người, lại muốn gả cho gia, thật đúng là mơ mộng hão huyền.” Trên mặt nữ tử yêu diễm hiện lên vài phần đắc ý, không lưu chút tình nào nhục nhã nàng, tất nhiên cũng ngoan độc nhân cơ hội mà bỏ đá xuống giếng.

Du, thì ra người nọ trước kia có nhiều khuyết điểm như vậy nha, nhưng mà, lá gan nhỏ như vậy, làm sao dám đi quyến rũ nam nhân chứ?

“Cô... Cô gia... Cô gia cũng là người làm ăn, tiểu thư nhà ta gả cho người, cơ nghiệp Đường gia liền đều là của cô gia.” Tiểu nha đầu nghe được ý tứ trong lời nói của Mộ Dung Lăng Thiên, nhất thời nóng nảy, độ nhiên nhớ tới lời nói của lão gia trước kia, liền vội vàng hô lên.

Cô gia là người làm ăn, mà cơ nghiệp Đường gia lại lớn như vậy, về điểm này, hẳn hẳn là sẽ động tâm đi, một tiểu nha đầu, có thể nghĩ được như vậy, cũng không đơn giản nha.

“Hừ.” Nữ tử yêu diễm lạnh lùng hừ một tiếng :”Cơ nghiệp Đường gia? Đường gia hiện tại chính là một cái thùng rỗng kêu to, gia cũng không phải là kẻ ngốc mà đi tiếp quản cái vỏ rỗng kia.”

Khoé môi Mộ Dung Lăng Thiên xả ra vài phần châm chọc, chứng thực lời nói của nữ nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đầu óc Mạnh Nam nhanh chóng chuyển động, chẳng lẽ đây là một cuộc hôn nhân hào môn đối hào môn, liền vì hiện tại Đường gia suy tàn, cho nên hắn liền muốn từ hôn, nếu cho dù thật sự không thích nàng, thì cũng không cần phải đợi đến lúc này mới lui hôn nha.

Đợi đến khi kiệu hoa nâng đến cửa lớn lại nói từ hôn, đem người đuổi tại cửa có phải quá độc ác hay không.

Hừ, trong lòng âm thầm hừ lạnh, tốt lắm, thế nhưng hiện tại nàng đã chiếm dụng thân thể này, cũng nên vì nàng ta làm chút gì đó mới được.

Ở hiện đại phức tạp như vậy, trong thương trường lại càng hiểm ác hơn, nàng dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đều có thể tạo lập được một thiên hạ, đều có thể từ trên tay lão hồ li đoạt về hết tất cả, huống chi ở cổ đại lạc hậu này, còn có một cái vỏ Đường gia như thế làm phương tiện.

Xem ra, cuộc sống về sau của nàng, sẽ không quá nhàm chán, nam nhân, người hãy chờ tiếp chiêu đi, sẽ có lúc người phải hối hận.

Rất phiền chán loại trường hợp day dưa kéo dài này, nàng hiện tại rất muốn, trực tiếp quăng bỏ nam nhân này, một cái xoay người hoàn mỹ, tiêu sái rời đi, nhưng mà nếu nàng làm như thế lại sẽ làm cho nam nhân kia hoài nghi...

Dù sao, nam nhân chính là tiện như vậy, người chủ động theo đuổi, thậm chí bám dính vào hắn, hắn lại chỉ e tránh thoát không kịp, nhưng nếu như người không đem hắn để vào mắt, trực tiếp không nhìn đến hắn, hắn lại không cam lòng.

Nam nhân trước mặt này hoàn toàn chính là loại nam nhân tự đại cuồng vọng mà nàng nói, cho nên, nàng chỉ có thể nhịn nữa... Chỉ là, nàng cũng phải cố thêm một chút mới được.

“Trương công, người không thể không cần ta, người không cần ta, ta làm thế nào sống nha, hựhự...” Cực lực ép buộc vài giọt nước mắt xuất ra, nàng rất là thương tâm khóc, trong lòng âm thầm suy nghĩ có cần làm theo ba loại của nữ nhân một khóc hai nháo ba thất cổ không, hay là trực tiếp đem nam nhân này giết chết, bất quá nàng sợ đến lúc đó, chỉ sợ ngay cả chính mình cũng sẽ ghê tởm đến chết.

“Cút, về sau không được để cho ta nhìn thấy người nữa.” Rất tốt, nam nhân này không có tính nhẫn nại, lại càng không phải loại người thương hoa tiếc

ngọc, nhìn dáng vẻ khóc sụt sùi kia của nàng, vẻ chán ghét trên mặt lại càng tăng lên.

Nói vừa xong, liền không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái, hình như nếu nhìn nhiều thêm một lần, liền ô uế ánh mắt của hắn, nhanh chóng ôm nữ nhân yêu điếm kia, thẳng tắp đi vào trong phủ.

Hắn chưa từng xoay người, cho nên không có phát hiện, sau khi hắn xoay người đi vào, khoé môi của nàng lại tràn ra một tia cười khê quỵến rũ như hoa.

Tự do muôn năm, tự do rất đáng quý nha.

“Tiểu... Tiểu thư... Bây giờ làm sao đây???” Tiểu nha đầu cũng đã hoảng đến muốn khóc, nàng chẳng qua chỉ là một nha đầu, nàng không thể giúp gì được cho tiểu thư.

“Trở về.” Môi đỏ mọng khê mở, thần nhiên lạnh nhạt nói, trên mặt tìm mãi cũng không thấy nửa điểm đau sót cũng đáng thương vừa rồi, ngược lại nhiều thêm vài oán hận rõ hết thảy nhân tình, rõ ràng chỉ là giọng nói nhẹ nhàng thần nhiên, nếu như nàng đã xuyên qua đến nơi này, vậy có phải Mục Diễm cùng Tiểu Vũ cũng sẽ xuyên qua đến đây không.

Nàng phải có đủ thế lực cùng tài lực để tìm bọn họ.

“Hồi... Trở về... Tiểu, tiểu thư liền, liền trở về như vậy?” Tiểu nha đầu mở to mắt nhìn nàng, vẻ mặt khó có thể tin, thậm chí còn hoài nghi nàng có phải nghe lầm hay không.

Nếu mà cứ như vậy đi trở về, về sau tiểu thư chỉ sợ sẽ bị toàn cảnh thành chê cười, hơn nữa trong lòng tiểu thư lại yêu Mộ Dung thiếu gia như thế, làm sao có thể liền như vậy trở về chứ, hơn nữa nhìn dáng vẻ tiểu thư, hình như cũng không có quá nhiều thương tâm cho lắm.

Tiểu thư vào giờ phút này, cùng trước kia hình như không giống nhau, tiểu thư trước kia, nhất gan không có chủ kiến, gặp chuyện chỉ biết khóc, ngay tại vừa rồi, còn khóc đến ruột gan đứt đoạn, nói cái gì cũng không quay về, bây giờ tại sao lại biến thành như thế???

Tiểu thư sẽ không quá thương tâm đi.

“Nếu không thì sao? Nếu không thì người đi mua một sợi dây thừng, để ta treo cổ ở trước cửa Mộ Dung phủ.” Nhìn dáng vẻ giật mình của tiểu nha đầu, Mạnh Nam âm thầm buồn cười, nàng đương nhiên biết, biểu hiện hiện tại của nàng quá mức khác thường, nếu mà là nữ nhân trước kia, chỉ sợ chết cũng sẽ không trở về.

“Đừng, đừng... Đừng... Tiểu thư, người trăm ngàn lần cũng không cần dọa Hồng Ngọc, người trăm ngàn lần cũng cần luẩn quẩn trong lòng, nếu như người chết đi, lão gia, phu nhân cũng sẽ thương tâm đến chết nha.” Tiểu nha đầu tin là thật, vẻ mặt kinh hoảng hờ, giống như rất sợ nàng sẽ thật sự làm ra việc ngốc như vậy, hai tay gắt gao giữ chặt cánh tay nàng.

“Phốc.” Mạnh Nam nhin không được liền phì cười ra tiếng, nha đầu này thật đúng là đáng yêu, dễ dàng bị dọa như vậy.”Tốt lắm, đi thôi, đi trở về.”

“Tiểu, tiểu thư... Người... Người thế nhưng lại có thể nở nụ cười?” Nha đầu lại kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày mới lấy lại tinh thần. Loại tình hình như thế này, tiểu thư lại có thể cười được sao?

Mạnh Nam không để ý đến kinh ngạc của nàng ta, trực tiếp ngồi lên kiệu hoa, nơi này dù sao cũng là bên ngoài Mộ Dung phủ, nàng không muốn làm cho người khác hoài nghi.

Tiểu nha đầu vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ, vừa rồi có phải mắt nàng bị hồng rồi hay không, làm sao có thể nhìn thấy tiểu thư đang cười chứ, tiểu thư bình thường đều rất ít cười, lúc này làm sao có thể cười được chứ, trở về Đường phủ, kiệu hoa hạ xuống, liền nhìn thấy một nam tử trung niên mang theo vài người, vội vàng đi ra, trên khuôn mặt nho nhã tràn đầy phẫn nộ, theo cách ăn mặc cùng khí thế xem ra, hẳn đây chính là Đường Hứa đứng đầu Đường gia.

Bên người của hắn, một phụ nhân đẹp tuổi trung niên khóc đến hoa lệ thất sắc, hẳn đây chính là mẫu thân của “Nàng”—Đường phu nhân Lam Như Tâm.

Tuy rằng khóc đến rồi tình rồi mù, nhưng lại không ảnh hưởng nét xinh đẹp cùng khí chất cao quý trời sinh của nàng.

“Ảnh nhi, Ảnh nhi đáng thương của ta.” Vừa nhìn thấy Mạnh Nam, nàng ta liền vội vàng chạy tới, gắt gao ôm Mạnh Nam, khóc đến ruột gan đứt từng khúc.

“Mộ Dung Lăng Thiên thật quá đáng, ta đi tìm hắn tính sổ.” Đường Hứa nhìn thấy nữ nhi thật sự bị đuổi trở về, hai tròng mắt bốc hỏa, hẳn vốn rất ít khi phát giận, nhưng hiện tại lửa giận của hắn đã ngập trời, tức đến mức muốn giết người.

“Phụ thân, người muốn làm sao đi.” Mạnh Nam tránh khỏi ôm ấp của phu nhân, ngăn ở trước mặt Đường Hứa, trên mặt bình tĩnh mang theo vài phần kiên định.

Chương 3

Nàng hiểu được tâm tình của hắn, nói thật, đáng về hắn thanh tao nho nhã, hào hoa phong nhã như vậy, nhìn thế nào cũng không giống thương nhân, càng giống một thư sinh hơn, bộ dạng tức giận thờ hờn hèn này, cùng khí chất của hắn cực kì không hợp.

Đáng thương tâm lòng cha mẹ, vì nữ nhi, kiều ngạo cùng tự tôn đềi có thể buông bỏ, đây là yêu thương vô tư vĩ đại cỡ nào a.

Cho nên, nàng không thể để cho hắn đi tìm Mộ Dung Lăng Thiên, đi chịu nhục nhã. Phụ mẫu nàng đã sớm tạ thế, nàng đã rất lâu không cảm thụ được loại chân ái này, vì phần yêu thương này, nàng sẽ làm cho Đường gia cường đại đứng lên.

“Con cùng hắn chính là chỉ phúc vì hôn, hắn chậm chạp không chịu thông hôn, vẫn cứ một mực kéo dài tới khi con hai mươi tuổi, thế mà ngay ngày đại hôn lại từ hôn, thật đúng là quá phận mà.” Đường Hứa đã rất tức giận, cũng không phát hiện nữ nhi có gì khác thường.

Mạnh Nam gật đầu, Mộ Dung Lăng Thiên này đúng là hơi quá đáng.

“Đây cũng không thể toàn bộ đổ lên Mộ Dung Lăng Thiên, ai bảo Nhượng Ảnh nhà chúng ta mấy hôm trước ở trên đường cái trước bao nhiêu cặp mắt, phi lễ nam nhân khác nha.” Một nữ nhân vốn đứng phía sau, lay động đi lên phía trước, nói mát.

Mạnh Nam hơi hơi chuyển mắt, nhìn về phía nữ nhân kia, ánh mắt thản nhiên nhìn như bình thường, lại làm cho nàng ta không lạnh mà run.

“Người câm miệng, nơi này không có chỗ đến phiên người lên tiếng.” Khi Đường Hứa nhìn về phía àng ta, trong con ngươi lại hiện lên một tia chán ghét, giọng điệu lại càng tức giận thêm vài phần.

Mạnh Nam âm thầm đoán thân phận của nữ nhân kia, hắn là tiểu thiếp không được sủng ái đi, nam nhân ở cổ đại, ba vợ bốn nàng hầu thực rất bình thường.

“Không được, chuyện này ta nhất định phải đi nói chuyện với hắn thật tốt mới được.” Đường Hứa đẩy Mạnh Na ra lại đi về phía trước. Hắn không thể để cho nữ nhi của mình bị Mộ Dung Lăng Thiên huỷ hoại như vậy.

“Phụ thân, người có phải không nghĩ tới hay không, hôm nay người đi, sẽ có cái kết quả gì?” Lần này, Mạnh Nam không cũng không tiếp tục ngăn cản hắn nữa, về mặt rất bình tĩnh nói.

Thân mình Đường Hứa cứng đờ, về mặt kinh ngạc nhìn về phía nàng giống như cho đến bây giờ, mới phát hiện nàng rất khác, nàng bị từ hôn, về đến nhà, thế nhưng cũng không khóc, hơn nữa, vẫn còn là đáng về thản nhiên bình tĩnh như vậy,

“Mộ Dung Lăng Thiên làm tuyệt tình như vậy, có thể thấy được hắn đã quyết tâm, người đi, chuyện cũng không có gì thay đổi, ngược lại sẽ chịu hắn nhục nhã, mà tình cảnh của nữ nhi cũng sẽ càng thêm nan kham.” Những câu nói lạnh tanh lại đánh thẳng vào trung tâm, chỉ rõ sự lợi hại trong chuyện này,

Đường Hứa kinh sợ, đây là nữ nhi của hắn sao? Nữ nhi luôn luôn không có chủ kiến, mặc kệ gặp chuyện gì cũng chỉ biết khóc của hắn sao?

Hắn vừa rồi nhất thời xúc động đều không nghĩ đến điểm này, thật không ngờ nữ nhi của hắn cũng có thể phân tích đạo lý rõ ràng.

“Phụ thân sinh con, nuôi con, vì nữ nhi, có thể buông bỏ tôn nghiêm, buông bỏ kiều ngạo, nhưng mà con cũng đau lòng phụ thân, con không muốn nhìn phụ thân vì con đi chịu nhục.” Bên trong giọng nói vốn bình thản, lại giống như nhiều thêm cảm xúc, nàng là thật đau lòng, vì cha mẹ như vậy mà đau lòng.

“Ảnh nhi, Ảnh nhi của ta, con trưởng thành rồi, đã biết đau lòng phụ thân a.” Đường Hứa thật không ngờ, lại rất kích động, trong con ngươi, ảm ảm hiện lên một giọt nước trong suốt, nghe thấy nữ nhi nói như vậy, cho dù hắn có chết hắn cũng cam tâm tình nguyện nha.

“Ảnh nhi, con không sao chứ? Con chẳng lẽ một chút thương tâm cũng không có sao?” Vẫn là lòng của nữ nhân, Lam Như Tâm kinh ngạc thấy nàng khác thường như vậy, về mặt lo lắng hỏi.

“Thương tâm?” Mạnh Nam thản nhiên nhún mày, nàng sẽ vì nam nhân như vậy thương tâm??

“Vì một nam nhân như vậy mà thương tâm, không đáng giá.” Hắn không xứng làm cho nàng thương tâm, cũng chỉ có “Nàng” ban đầu mới có thể ngốc như vậy, thế nên mới thương tâm mà chết.

“Ảnh nhi, con thật sự không có việc gì chứ? Con có thể nghĩ được như vậy, thì tốt rồi.” Nữ nhi phản ứng thật sự rất khác thường, làm cho nàng không thể không lo lắng nha.

“Đúng, Ảnh nhi, vì một tên nam nhân như vậy, thật sự không đáng giá, phụ thân sẽ vì con tìm một người tốt hơn hắn nhiều...” Đường Hứa thật sự không nghĩ nhiều như vậy, nhìn thấy nữ nhi như vậy, trong lòng thật ra rất vui sướng.

“Lão gia, người hồ đồ rồi đi, hồ nháo như vậy, còn có ai sẽ thú Ảnh nhi.” Nhị phu nhân lại vui sướng khi người gặp họa nói, khi hai tròng mắt đảo qua

Lam Như Tâm, trong con người, lại tràn đầy đổ kị.

Con người Đường Hứa lại hiện lên chán ghét, lo lắng trên mặt Lam Như Tâm cũng càng thêm rõ ràng.

“Không lấy chồng cũng rất tốt nha, ta đây về sau sẽ bồi ở bên người phụ mẫu, chiếu cố hai người thật tốt.” Lần này không đợi Đường Hứa tức giận, Mạnh Nam về mặt tươi cười liền đáp lời, còn tự động nắm lấy cánh tay Lam Như Tâm, hơi làm nũng nói :”Mẫu thân, người có chịu không?”

“Nhưng mà, nữ nhi đã lớn, đều phải xuất giá, nếu như con là nam nhi thì tốt rồi, còn có thể giúp phụ thân con quản lý gia nghiệp.” Nữ nhân cổ đại, tư tưởng vốn rất cổ hủ, trên mặt Nam Như Tâm nhiều thêm vài phần tức giận, nếu như nàng có thể sinh ra một nam hài thì tốt rồi, sẽ không cần lo lắng nhiều như vậy, quan trọng hơn là có thể giúp cho lão gia.

Đáng tiếc, thiên không thuận ý người, nàng theo lão gia nhiều năm như vậy, lại chỉ có thể sinh cho lão gia một nữ nhi như vậy, vài năm trước vì trong lòng ái nấy nên tự mình làm chủ vì lão gia nạp một tiểu thiếp, không vì cái gì khác, thậm chí để cho nàng ta vì lão gia sinh ra một nam nhi, đáng tiếc, lão gia sau khi giận dữ một trận, thế nhưng cũng không đụng chạm vào nữ nhân kia dù chỉ một lần, (nam nhân này thật tốt nha.)

“Nữ nhi cùng nam nhi có gì khác nhau chứ? Gia nghiệp phụ thân con cũng có thể hỗ trợ được.” Nàng đang lo không biết làm sao nhắc chuyện tới chuyện này cùng Đường Hứa, nghe Lam Như Tâm nói như vậy, lập tức tiếp lời nói.

“Ai, con là một nữ nhi khuê tú, thế nào lại bận tâm đến chuyện này, con chỉ cần sống thật tốt, phụ thân liền rất vui vẻ.” Đường Hứa hơi hơi thở dài, không có con trai, hẳn cũng tức giận, hơn nữa gia nghiệp của hẳn cũng đã sắp suy tàn, hẳn đã không muốn xen vào nữa, hẳn hiện tại chỉ muốn bồi ở bên người thế tử cùng nữ nhi, hưởng thụ thiên luân chi lạc.

“Phụ thân tin tưởng nữ nhi, nữ nhi có thể.” Mạnh Nam không muốn buông tha cơ hội tốt như vậy, về mặt kiên định cam đoan.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Đường Hứa khẽ lắc đầu :”Được rồi, trở về nghỉ ngơi đi.” Nữ nhi của hẳn, hẳn biết rất rõ ràng, bình thường ngay cả một chút chủ kiến cũng không có, như thế nào có thể giúp được hẳn chứ. Aiz

“Phụ thân, có câu là gây dựng sự nghiệp thì khó, giữ vững sự nghiệp càng khó hơn, gây dựng sự nghiệp lớn ngoài gặp được kỳ ngộ ra còn phải có can đảm cùng can thận quyết đoán. Mà giữ vững sự nghiệp, không chỉ cần phải cần cù, mà cần không nóng không gấp, phải biết dùng người, nếu không đi sai một bước, sẽ chết cả bàn cờ...” Mạnh Nam không nhanh không chậm nói lời kinh doanh của mình.

Đối với chuyện thương trường, nàng tin tưởng bản thân không thua kém bất kỳ kẻ nào, huống chi là ở cổ đại này, nàng chỉ cần đem một vài kiến thức ở cổ đại mà vận dụng một chút, cam đoan bất luận chuyện gì, cũng đều có thể dễ dàng giải quyết.

“Ảnh nhi?? Con làm sao có thể biết được những thứ này?” Lần này Đường Hứa hoàn toàn kinh sợ, cho dù hẳn sống trong thương trường bao nhiêu năm, cũng không thể có được hai mặt này, đều có rất nhiều chuyện không ngờ đã xảy ra, Ảnh nhi làm sao có thể biết được những chuyện này.

“Phụ thân hiện tại hẳn đã tin con rồi đi, nữ nhi so với nam nhi cũng không hề kém đâu, nữ nhi trước kia chính là không muốn làm, cũng không có nghĩa là không hiểu, nữ nhi bình thường xem rất nhiều thư nói về phương diện sinh ý.” Mạnh Nam mặt không chút dấu vết biểu lộ tài năng của bản thân, mặt mặt là vì sự thay đổi của “Nàng”.

Nàng nếu đã xuyên đến trên người Nhược Ảnh, vậy về sau nàng chính là Đường Nhược Ảnh, nàng biết, nếu như bọn họ biết nữ nhi của mình đã chết, chỉ sợ bọn họ sẽ thương tâm đến chết, đặc biệt là Đường phu nhân, nói không chừng cũng sẽ giống Đường Nhược Ảnh, khóc đến chết mất, cho nên nàng không thể nói cho bọn họ biết chân tướng được.

Có đôi khi, lời nói dối thiện lương cũng là một loại yêu thương.

“Hừ, người là một nữ hài tử thì biết cái gì, người nếu biết việc buôn bán, thì heo nái cũng biết leo cây rồi.” Nhị phu nhân trong lòng bắt đầu sôi sục, nếu như Đường Nhược Ảnh thật sự tiếp quản cơ nghiệp của Đường gia, không cần nói nàng về sau ở Đường gia càng không có địa vị, chỉ sợ về sau cuộc sống cũng không thể bảo đảm.

“Phải không? Vậy nếu ta thật sự có thể làm tốt, người liền treo cây cho ta xem.” Đường Nhược Ảnh (về sau sẽ dùng tên này, tránh cho m.n nhìn hoa mắt.) lồng mày nhướn lên, giọng nói bình thản, lại ẩn nộ cười khế tức chết người không đền mạng, nhị phu nhân này, thật đúng là đủ ghê tởm, hồ không phát iu, thật đúng là đem nàng thành hello kitty mà.

“Người???” Nhị phu nhân chán nản, ngón tay chỉ về phía nàng, lại nửa ngày cũng không nói được gì, sau đó chuyển về phía Đường Hứa, ủy khuất khóc

tổ :”Lão gia, người xem nàng ta, lại dám mắng ta đấy.”

“Haha, thật không ngờ người đem chính mình xem thành trư.” Hơi hơi cười khê, nữ nhân này còn báo tội, tuy nói nàng mắng chửi người không dùng lời thô thực, nhưng nàng ta cũng không cần vội vả thừa nhận chính mình là loại động vật này nha.

Cười khê trên mặt đột nhiên cứng đờ, hai tròng mắt lạnh như băng tránh né :”Cấm người dùng tay chỉ vào người của ta, nếu không. . .” Lời nói lạnh lùng mang theo uy hiếp làm cho người ta kinh hãi, nhìn nhị phu nhân như vậy, nàng lại nhớ đến “Nàng” nhất gan trước kia, nữ nhân này nhất định đã khi dễ nàng không ít lần.

Về sau còn muốn khi dễ nàng nữa, vậy tốt nhất nên cẩn thận một chút. . . Nàng đây cũng không phải là người Đường Nhược Ảnh trước kia mặc tình cho nàng ta khi dễ.

“Người. . . người!” Nhị phu nhân tức đến sắp học máu, chống lại ánh mắt làm cho người ta kinh hãi kia, khí thế nói không nên lời này thật sự rất đáng sợ, ngón tay lại cẩn thận thu trở về.

“Ảnh nhi, con thay đổi.” Lam Như Tâm kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, nàng biết nhị phu nhân có đôi khi sẽ khi dễ Ảnh nhi, Ảnh nhi nhất gan, không chủ kiến, lại không dám nói cho nàng biết, nhìn thấy nhị phu nhân đều rất nhanh trốn tránh, bây giờ cũng dám đối nghịch với nhị phu nhân như vậy?

Ảnh nhi của nàng thật sự đã thay đổi rồi.

“Mẫu thân, kinh một lần, trường nhất trí, trải qua chuyện lớn như vậy, nữ nhi cũng nên trưởng thành rồi.” Nàng không giấu vết giải thích, về sau “Nàng” thay đổi sẽ càng nhiều, không muốn làm cho Đường phu nhân lo lắng, đành phải làm nũng nói :”Mẫu thân chẳng lẽ không thích Ảnh nhi như vậy sao?”

“Thích, đương nhiên thích, Ảnh nhi của ta đúng là đã trưởng thành rồi.” Lam Như Tâm rốt cục hoá ưu thành hi, một tâm lo lắng rốt cục cũng thả xuống.

“Ảnh nhi, ngày mai ta mang con đi dạo cửa hàng của chúng ta.” Đường Hứa tuy rằng rất kinh ngạc, nhưng lại cũng rất tán thưởng cùng vui sướng, trên người Ảnh nhi tựa hồ có một loại quyết đoán làm cho người ta không thể không thuyết phục, hơn nữa về phương diện làm ăn, hiểu biết của nàng so với hắn còn muốn nhiều hơn.

Vốn đối với gia nghiệp đã không còn cái gì hi vọng nữa, hắn đột nhiên muốn cho Ảnh nhi thử xem, hơn nữa để cho nàng bận một chút, cũng có thể giúp nàng quên tên Mộ Dung Lăng Thiên đã đối với nàng tổn thương ra sao.

“Dạ, phụ thân.” Đường Nhược Ảnh cũng không có biểu hiện kinh hi gì nhiều, chỉ là thản nhiên đáp lời, bình tĩnh mà trầm ổn, làm cho Đường Hứa càng thêm vui mừng.

Nàng phản ứng như vậy, làm cho hắn hiểu được, nàng đây không phải là nhất thời tùy hứng, mà là thật sự muốn làm.

Nếu Đường Hứa đã đáp ứng rồi, Lam Như Tâm tự nhiên cũng sẽ không phản đối, nàng là loại nữ nhân lấy phụ làm trời, hơn nữa, nàng nhìn thấy Ảnh nhi có tinh thần như vậy, trong lòng cũng cảm thấy rất vui mừng.

“Lão gia, người làm sao có thể để cho một nữ hài tử đi quản chuyện này được?” Nhị phu nhân vội vã ngăn cản.

“Nơi này không đến phiên người nói chuyện, người đi về Dư viện của người đi.” Đường Hứa lạnh lùng đánh gãy lời nói của nàng ta, nhìn cũng không thèm nhìn nàng ta một cái.

Dư viện, tên như ý nghĩa chính là dư thừa, người tự nhiên lại càng dư thừa.

“Ảnh nhi nhất định đã mệt rồi, đi nghỉ ngơi thật tốt đi.” Chuyển sang hướng Nhược Ảnh, trên mặt của hắn lại trời lên nụ cười nồng đậm tràn đầy yêu thương, vì hôm nay là đại hôn, Ảnh nhi đã mấy ngày mấy đêm đều không có chợp mắt, không ngờ tới hôm nay lại xảy ra cố sự này, Ảnh nhi của hắn làm sao chịu được nha.

“Nào, mẫu thân đưa con trở về phòng nghỉ ngơi.” Lam Như Tâm lời kéo tay nàng, chậm rãi đi về phía phòng nàng.

Lam Như Tâm đem nàng đưa về phòng, tự mình sắp xếp giường cho nàng, nhìn nàng ngủ, mới an tâm rời đi.

Nàng cũng không có đứng dậy, lẳng lặng nằm ở trên giường, nghĩ đến một ít chuyện. Cho đến khi sắc trời đã tối, Hồng Ngọc đến kêu nàng, nàng mới rời giường.

“Tiểu thư, Hồng Ngọc trang điểm cho người.” Hồng Ngọc nhìn thấy nàng không có việc gì, vui vẻ kéo nàng đi đến trước bàn trang điểm/

Ngồi xuống, nhìn thấy bóng người phản chiếu trong gương đồng, nàng kinh sợ, khuôn mặt này???

Đẹp quá, đẹp quá. . . Tuy rằng hiện tại đáng vẻ có chút tiêu tụy, lại vẫn không thể che giấu vẻ tuyệt mỹ kia của nàng.

Da thịt như ngọc, mặt mày như hoa, mũi thái như gió, răng trắng tinh trắng tấpm chỉ cần léc mắt một cái, liền sẽ bị hấp dẫn thật sâu, ngay cả nàng là nữ nhân cũng có chút hoảng hốt.

Tiên nữ hạ phàm chỉ sợ cũng không hơn gì thể này, cái gì quốc sắc thiên hương, chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa cũng không bằng một phần mười của

nàng.

Nữ nhân như vậy, lại bị từ hôn, chẳng lẽ cá tính “Nàng” trước kia thật sự làm người ta chán ghét đến như vậy sao, ngay cả tuyệt sắc mỹ cũng đều không thể bù lại?

Hay là trong đó có ẩn tình khác, cái tên Mộ Dung Lăng Thiên?

Bạn đang đọc truyện *Bị Chông Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

“Tiểu thư, người thật sự không thương tâm sao? Nếu như người muốn khóc thì cứ khóc đi, không cần cứng rắn chống đỡ.” Hồng Ngọc nhìn thấy nàng ngốc lăng không nói lời nào, ngưng động tác tay, cẩn thận nói. Nàng ở bên cạnh tiểu thư đã được tám năm rồi, đối với tiểu thư hết thảy, nàng đều biết rất rõ, tiểu thư bình thường rất thích khóc, sự tình này đã xảy ra, nàng nhất định là sợ lão gia cùng phu nhân lo lắng, nên cố miễn cưỡng chống đỡ.

Tiểu thư của nàng thật đáng thương mà, aiz.

Đường Nhược Ảnh hoàn hồn, nhìn thấy Hồng Ngọc đang đau lòng nhìn mình, bộ dạng sắp khóc đến nơi.

Nàng biết nha đầu này lại đang hiểu lầm rồi, chỉ là, nha đầu này đối với tiểu thư kia của nàng thật sự rất quan tâm.

“Ta vĩnh viễn sẽ không vì người tổn thương mình mà rơi nước mắt.” Từng chữ từng chữ phun ra mang theo vài phần kiên định lạnh lùng, phàm là người tổn thương người của người, thì sẽ không đáng giá người làm như vậy.

“Tiểu thư...” Hồng Ngọc có chút ngạc nhiên, hiển nhiên không quả hiểu được ý tứ của nàng.

“Tiểu thư nhà người thật sự không có việc gì, một chút cũng không thương tâm, hơn nữa còn rất vui vẻ.” Đường Nhược Ảnh khẽ lắc đầu, tiểu nha đầu đơn thuần này chỉ sợ sẽ không hiểu được đạo lý này, bị tổn thương, người bình thường, bản thân đều đã thương tâm, khóc rống.

“Nhưng mà, nhưng mà, người rõ ràng thương Mộ Dung thiếu gia như vậy, bây giờ làm sao có thể không thương tâm nha.” Tiểu nha đầu vẫn không tin: “Hay là tiểu thư người không phải thương hấn như vậy, bằng không làm sao còn có thể đi quyến rũ nam nhân khác chứ?” Đường Nhược Ảnh sững sốt một chút, thân nhiên không dấu vết tìm tòi nghiên cứu ý tứ trong câu nói của nàng ta.

Hôm nay nàng không chỉ nghe chuyện “Nàng” ở trên đường phi lễ nam nhân từ trong miệng một người, nàng cũng hoàn toàn có thể xác định trước kia “Nàng” thật sự thương tên Mộ Dung Lăng Thiên kia, bằng không sẽ không thương tâm đến chết, hơn nữa “Nàng” trước kia là gan nhỏ như vậy, làm sao có thể ở trên đường cái phi lễ nam nhân?

Đây không phải là rất mâu thuẫn sao?

Cho nên, nàng cảm giác chuyện này có chút kỳ quái. Chỉ sợ...

“Tiểu thư, người làm sao có thể như thế chứ, người bình thường thấy nam nhân khác rõ ràng ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, nhìn cũng không dám nhìn, ngày đó cũng không biết vì sao, lại trên đường cái vừa ôm vừa thân với Phong công tử. Làm cho Phong công tử sợ hãi, cho nên dưới tình thế cấp bách dùng một quyền đánh ngất tiểu thư.” Hồng Ngọc nói đến chuyện này, đều có chút nghi hoặc, không thể tin được, ngày đó tiểu thư thật sự rất giống bị quỷ nhập, sự tình phát sinh rất kỳ quái, hơn nữa lại rất thái quá, đây chỉ sợ là âm mưu của người có tâm cố ý an bài.

Nếu như thật sự là do Mộ Dung Lăng Thiên giờ trò quỷ, nàng nhất định sẽ vì “Nàng” đòi lại một cái công đạo.

Mộ Dung Lăng Thiên...

“Nhưng mà tiểu thư thật đúng là có mắt nhìn người, thế nhưng lựa chọn Phong công tử, Phong công tử là người nổi tiếng nhất kinh thành, không chỉ có danh là đệ nhất mỹ nam trong kinh thành, hơn nữa tài hoa hơn người, tiểu thư khắp kinh thành không ai không muốn được gả cho Phong công tử nha, ngay cả hai vị công chúa đều tranh nhau gả cho hấn, nhưng Phong công tử này lại có tình một người cũng không cần.” Nói đến Phong công tử, trên mặt tiểu nha đầu cũng nhanh chóng đổi ứng, có thể thấy được vị Phong công tử này có bao nhiêu hoan nghênh a.

Tiểu nha đầu giống như tư xuân thẹn thùng, mà nàng trên đường cái phi lễ nam nhân như vậy, không bị đám nữ nhân kia đánh chết cũng còn rất may a.

Người thiết kế nàng, đúng là đủ ngoan. Khoé môi của nàng xuất khế ra nụ cười lạnh như băng.

Cũng chính vào buổi chiều hôm đó, toàn bộ kinh thành liền truyền “Sự tích” vĩ đại của nàng đi khắp nơi, nói cái gì là nàng là loi ong bướm, chỉ biết quyền rũ nam nhân, ngày đại hôn bị từ hôn, thành bị chồng ruồng bỏ... tóm lại là truyền đi muốn khó nghe đến cỡ nào thì sẽ khó nghe cỡ đó.

Nàng tất nhiên sẽ không để ý đến những tin đồn kia, ngược lại còn có chút cao hứng, bởi vì, sẽ không có người nào dám cưới nàng, nàng có thể tự do muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Ngày hôm sau, Đường Nhược Ảnh sáng sớm liền rời giường, nàng là loại người làm việc rất cẩn trọng, rất có trách nhiệm, nếu hôm qua đã cùng Đường Hứa thống nhất quyết định, nàng tất nhiên sẽ không trì hoãn thời gian.

Không ngờ, Đường Hứa so với nàng còn thức sớm hơn, đã ngồi ở trong đại sảnh chờ nàng, trong lòng Đường Hứa so với nàng còn mong chờ hơn. Dùng qua cơm sớm, không có mang theo gia đình, hai người liền ra cửa.

Nhắc tới sản nghiệp của Đường gia đúng thật là không ít, có xưởng in ấn, xưởng đồ gốm, xưởng dệt vải, còn có mấy tiểu xưởng linh tinh khác.

Có thể thấy được Đường gia năm đó có bao nhiêu uy phong, có bao nhiêu khí phách a.

Chỉ là người đến trung niên, dưới gối lại không con trai, cũng không có ý chí chiến đấu của năm đó, hơn nữa nhân tài mới xuất hiện đánh sâu vào, liền từ từ suy tàn.

Đường Hứa đem nàng đi đến xưởng in ấn, quy mô cũng không quá lớn, chỉ có hai gian phòng được sắp xếp, cũng không nhiều ra thêm mấy gian phòng, chỉ có cái cửa chính giữa hai gian phòng được mở ra.

Bên trong phòng có bốn người, trong đó có một lão nhân khoản năm mươi tuổi đang cầm một khối bản từ khắc từ, ba người khác xử lý một ít chuyện vặt.

“Lão gia, tiểu thư.” Lão nhân gia nhìn thấy bọn họ tiến vào liền cung kính đứng lên.

“Phúc bá, gần đây thế nào rồi.” Đường Hứa nhìn tình hình trước mắt, hai tròng mắt lập tức ảm đạm, hiện tại xưởng in ấn này mỗi ngày đều lỗ lã, chỉ sợ thần tiên hạ phàm cũng không thể cứu sống, hấn làm sao có thể đem trọng trách không có khả năng này đặt lên trên người nữ nhi đây.

Đường Nhược Ảnh đi vào phòng liền cẩn thận nhìn một lần, không khó nhìn ra, đây là bản khắc in ấn sớm nhất.

Bản khắc in ấn này chứa rất nhiều khuyết điểm: bản khắc tốn thời gian phí công sức, tác phẩm thư lớn thường thường cũng phải phí vài năm thời gian, bản phiên cũng chiếm dụng chỗ rất lớn, hơn nữa in ấn lại rất lạc hậu, hơn nữa còn quá nhiều trùng mối, ăn mòn dẫn đến hư hao. Ấn lượng sử dụng thêm vài lần nữa, bản phiên liền thành thứ bỏ đi. Ngoài ra khắc bản còn có rất nhiều lỗi chính tả, nếu thật sửa thì cũng rất khó khăn, muốn thay đổi thì phải khắc lại toàn bộ khối bản một lần nữa.

Nhưng mà chữ Phúc bá khắc, thật ra rất công chính, xinh đẹp, thợ điêu khắc tài năng như hấn chỉ sợ không có mấy người.

“Khụ khụ... Dạ... Dạ... Lão gia... Chuyện gần đây không nhiều lắm, bản trong tay ta... Cũng đã hoàn thành.” Phúc bá ho rất lợi hại, trên mặt cũng có vài phần ảm đạm. Sinh ý không tốt, bọn họ không có gì làm, lão gia cũng vẫn phát tiền công điều đặn cho bọn họ, trong lòng bọn họ có chút băn khoăn...

“Phong công tử không có đưa thư đến in sao? Hấn chuyên quản thư viện mà, hấn là sẽ có...” Sắc mặt Đường Hứa càng thêm trầm vài phần.

“Không... khụ khụ... Phong công tử nói chúng ta... Làm việc chậm, đều đã đưa đến bên Mộ Dung công tử.” Phúc bá vừa nói vừa ho, giống như đang cố hết sức nói xong câu nói, Đường Nhược Ảnh âm thầm cười lạnh, xem ra Đường gia sở dĩ suy tàn nhanh như vậy, Mộ Dung Lăng Thiên cũng có “Công lao” rất lớn nha.

Ngại bọn họ chậm, tốt, tốt lắm, nàng liền cho bọn họ nhìn thấy thế nào mới là mau, a triều đại này hấn còn chưa có máy in đi, nàng sẽ làm ra tiền lệ đi. Coi như là vì sự nghiệp in ấn của triều đại này mà công hiến đi. Kỹ thuật quá cao, ở cổ đại cũng không quá dễ dàng thực hiện.

“Phúc bá, người đi trưởng phòng lĩnh mười lượng bạc, về nhà xem bệnh đi.” Thấy Phúc bá ho lợi hại vậy, Đường Nhược Ảnh quan tâm nói.

“Tiểu thư, người... Người đây là không cần Phúc bá sao?” Phúc bá lại hiểu lầm ý tứ của nàng, vội vàng nói.

Đường Hứa cũng ngây ngốc, chẳng lẽ Ảnh nhi nhìn ra xưởng in này lỗ lã, muốn trực tiếp đóng cửa nó?

“Phúc bá, người đừng hiểu lầm, ta chỉ nhìn thấy người thân thể không khỏe, cho người trở về nghỉ ngơi trước một chút, ngày mai khi thân thể khỏe hơn, thì hãy đến làm việc, đến lúc đó chúng ta đổi một loại phương thức in ấn khác.” Đường Nhược Ảnh mỉm cười, kiên nhẫn cùng hấn giải thích.

“Tiểu thư nói là thật?” Phúc bá vừa nghe mình có thể tiếp tục ở lại, trong lòng liền buông lỏng, câu nói phía sau cũng không quá chú ý.

“Đổi phương thức khác, Ảnh nhi, chẳng lẽ con có biện pháp?” Đường Hứa bán tính bán nghi nhìn nàng, có chút chờ mong, lại không dám hy vọng xa vời quá nhiều.

“Dạ, phụ thân ngày mai sẽ biết.” Đường Nhược Ảnh tạm thời giấu diếm, đến lúc đó, nhất định sẽ làm cho bọn họ chấn động.

“Đúng rồi, phụ thân vừa mới nói vị Phong công tử kia có phải là vị Phong công tử mấy ngày trước nữ nhi phi lễ hay không?” Đường Nhược Ảnh đột nhiên mở miệng hỏi, vẻ mặt bình thản, không có nửa điểm mất tự nhiên, giống như nàng cùng chuyện này không có chút liên quan nào.

Nghĩ đến những lời Hồng Ngọc nói, lúc trước nàng đem Phong công làm cho sợ hãi, khoe môi khê tràn ra ý cười.

Ách... Đường Hứa ngạc nhiên, nữ nhi này của hắn đúng là trở nên rất kỳ quái, rõ ràng là chuyện kinh thế tục hải như vậy, làm sao có thể từ trong miệng nàng nói ra, lại giống như ăn cơm, uống nước tự nhiên như vậy.

“Đúng là hắn, con nói vị Phong công tử này có quái hay không. Hoàng Thượng phong hắn làm Tể tướng hắn không thêm làm, lại cố ý muốn đi quản lý thư viện.” Đường Hứa thấy nàng không thêm đề ý, nên cũng chậm chậm giải thích. “Án” Đường Nhược Ảnh khê gật đầu, trong lòng liền có chủ ý.

Tiếp theo, bọn họ đi đến xưởng làm gốm sứ, cùng xưởng vải, xưởng gốm sứ này cũng chỉ làm ra loại gốm sứ sớm nhất, tất cả đều không phải là đồ sứ. Một cũng không tốt, nhưng số lượng lại rất nhiều, mà xưởng vải cũng lạc hậu giống như vậy.

Chỉ là, mấy vấn đề này đối với nàng mà nói không đáng kể chút nào, nàng chỉ cần dùng kỹ thuật mình biết cải biến một chút là được rồi.

Nhưng mà, kỹ thuật sau khi cải tạo, nhất định phải cam đoan lượng tiêu thụ phải cố định, muốn cải cách hoàn toàn tất nhiên phải cần số tiền rất lớn, Đường gia tạm thời chỉ sợ không còn dư bao nhiêu tài chính để làm cửa hàng tiêu thụ.

Mộ Dung Lăng Thiên bởi vì biết Đường gia sắp suy tàn, cho nên cũng sẽ không quá chú ý chuyện bên này, nàng muốn trong thời gian ngắn nhất cải tạo hết thảy cho thật tốt, còn phải nghĩ biện pháp làm cho thương gia chỉ mua bán cùng nàng.

Nàng muốn đánh úp hắn, làm cho hắn trở tay không kịp, cũng muốn hắn vô lực cứu giần.

Ngày hôm sau, Đường Nhược Ảnh liền dạy cho công nhân một ít kỹ thuật, không chỉ làm cho một đám công nhân tròn mắt nhìn chăm chú, ngay cả Đường Hứa cũng liên tục sợ hãi than, thậm chí không thể tin được vào những thứ mình đang thấy, suốt vài ngày sau đều cảm thấy chính mình giống như đang lơ lửng trên mây, như lọt vào trong sương mù...

Đường Nhược Ảnh nhìn bộ dáng giật mình của bọn họ, chỉ cười nhẹ, nàng biết, kinh ngạc vẫn còn phía sau, đợi khi nàng sản xuất ra được vài thứ kia, đến lúc đó không chỉ có bọn họ giật mình, chỉ sợ toàn bộ kinh thành, toàn bộ Vân quốc, thậm chí toàn bộ thiên hạ, đều sẽ lâm vào rung động.

Nàng nghĩ, nếu như để cho Mục Diễm cùng Tiểu Vũ cũng xuyên qua nơi này, khi nhìn thấy những thứ mà ở triều đại này không có khả năng làm được, liền sẽ tìm đến nàng.

Mấy ngày nay nàng tất nhiên muốn đích thân đến dạy nhóm công nhân, còn làm ra một ít hợp đồng, từng bước làm theo kế hoạch.

Nàng tận lực bảo trì im lặng, nàng không muốn trước khi chuyện thành công lại để cho Mộ Dung lăng thiên phát hiện gì khác thường.

Một ngày giữa trưa, bởi vì Đường Hứa đến xưởng khác, không có cùng đường với Đường Nhược Ảnh, Đường Nhược Ảnh liền không trở về ăn cơm, mà là tự mình đi đến một tú lầu, tú lầu này là tú lầu nổi tiếng nhất kinh thành, chỉ là nàng đến tú lầu này, không vì độ nổi tiếng cùng sự xa hoa của nó mà cả vì nó tú lầu gần cửa hàng in ấn nổi tiếng nhất.

Đi vào tú lầu Khước Hoạch, Đường Nhược Ảnh buông ánh mắt xuống, vừa đi vừa nghĩ một ít vấn đề chi tiết...

Vào lúc này, một nam tử từ trên lầu đi xuống, cũng cúi đầu đi, gặp thoáng qua Đường Nhược Ảnh, Đường Nhược Ảnh một lòng nghĩ đến chuyện của mình, cho nên cũng không chú ý tới. Tuy rằng nam nhân kia không giống người thường, còn xuất sắc như vậy... sau khi nhìn thoáng qua, nam tử cũng hơi dừng bước chân.

“Thái... Chủ nhân?” Tuy rằng Vi Lăng, có chút nghi hoặc nhìn hắn, trong giọng nói, cũng rất khó hiểu chủ nhân vì sao đột nhiên lại dừng bước?

Nam tử hơi hơi sững sốt một chút, mi sắc khê nhú, trong con ngươi, giống như rất nhanh ẩn qua một tia trầm tư, nhưng mà, lại giống có vài phần mê hoặc, hay là, ngay cả chính hắn cũng không biết, chính mình vì sao đột nhiên ngừng lại.

Chỉ là, động tác hơi hơi nhú mi kia, lại sinh động ngưng tụ một loại khí phách câu nhân mê hoặc.

Vốn chỉ là thân y phục lục sắc bình thường, mặc ở trên người hắn, so với quần áo hoa lệ càng thêm hoa mắt.

“Đi thôi.” Áp chế khác thường trong lòng, hắn nhẹ giọng nói, tiếng nói rất thấp, lại giống như có một loại lực hấp dẫn vô hình, làm cho người khác không tự chủ mà tin phục.

Đường Nhược Ảnh một mực nghiêm túc vấn đề đang suy nghĩ trong lòng, chậm rãi đi lên lầu, nàng quá mức chuyên chú, căn bản không có tâm tư lưu ý đến sự khác thường này.

Lên lầu, nàng cũng không có chú ý tới, cửa sổ đối diện có hai nam tử đang ngồi, vẻ ngoài xuất chúng, quần áo hoa lệ, khí chất khinh quân.

Cũng không có phát hiện, trong đó có một nam tử nhìn về phía nàng, trong con ngươi, mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tìm một vị trí ngồi xuống, tùy ý chọn hai món, Đường Nhược Ảnh lấy văn kiện hợp đồng tự phát thảo ra, cẩn thận nghiên cứu, đôi lúc chỉnh sửa lại, bởi vì không quen dùng bút lông, nàng liền tự mình làm ra một cây bút đơn giản.

Giờ phút này, những chuyện khác, đều không thể lọt vào mắt của nàng.

“Hiên, kia không phải là Đường Nhược Ảnh mấy ngày trước trên đường cái phi lễ người sao?” Trương Tôn Dự nhìn thấy nàng, khoe môi khẽ nhếch, trong giọng nói mang theo vài phần thâm ý cười khê. Chỉ là nhân nhật liếc mắt nhìn nàng một cái liền thu hồi ánh mắt.

“Chuyện ngày đó có chút kỳ quái.” Phong Dật Hiên chân mày hơi nhíu lại, tiếng nói từ tính dễ nghe, cũng không có quá nhiều cảm xúc: “Nàng ta ngày thường nhất như chuột, không hề có chủ kiến, nói dễ nghe một chút là thiên chân, nói khó nghe chính là ngu, ngốc... Chuyện lòng lấy như vậy, quả thực không phải chuyện bình thường nàng ta có thể làm.” Miệng nam tử này có chút độc, nhưng khẩu khí của hắn hiển nhiên chính là nhận thức đối với Đường Nhược Ảnh kia.

Phong Dật Hiên lần này cũng không có trả lời, thậm chí cũng không có phản ứng gì, chỉ nhìn về phía nàng, hai tròng mắt giống như bị chế trụ, chuyển đều không thêm chuyển chút nào.

Chỉ là dáng vẻ chăm chú của nàng giờ phút này lại tản ra một loại mỹ cảm độc đáo, quả thật chính là loại sức quyến rũ làm cho người ta đui mù mà.

Hắn lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn một người lâu như vậy, thế mà lại là một nữ nhân...

“Người làm sao vậy, sẽ không phải bị phi lễ thành nghiện chứ, muốn nàng lại đến phi lễ người sao?” Trương Tôn Dự phát hiện hắn khác thường, nửa thật nửa giả cười nói, ánh mắt cũng theo bản năng lại chuyển đến hướng nàng: “Di, nàng ta đang làm cái gì? Lấy một nhánh cây ở trên bàn về loạn gì thế?? Chẳng lẽ, không thể phi lễ nam nhân, liền sửa thành phi lễ cái bàn?”

“Người đi về trước đi.” Đột nhiên đứng lên, Phong Dật Hiên như ma xui quỷ khiến đi về phía nàng, giống như cái gì đó đang dẫn dắt hắn đi đến.

Đi đến phụ cận, không khỏi cười khỏ, hắn là đang làm cái gì a? Muốn đến gần nữ tử sao?

Bất quá nếu như đã đến, lại không thể cứ như vậy quay trở lại, vừa lúc có thể đem chuyện đánh ngất nàng nói lời xin lỗi đi...

Nhưng mà hắn lại không để ý, hắn – Phong Dật Hiên lớn như vậy khi nào lại đối với người khác khiêm tốn qua, hơn nữa chuyện ngày đó, hắn đánh nàng hôn mê, đều không phải là muốn tổn thương nàng, mà là vì cứu nàng. Mà hắn lại càng không phải là loại người thích đi tranh công.

“Đường tiểu thư.” Môi bạc khẽ mở, tiếng nói từ tính, trầm thấp khác thường làm say lòng người...

Chỉ là, Đường Nhược Ảnh vẫn chuyên chú làm chuyện của mình, đầu cũng không nâng lên chút nào, ách...

Mi tức khẽ nhếch, đây là lần đầu tiên hắn chủ động đến gần người khác, người ta thế nhưng lại không cảm kích!!! Không nghe thấy? Giọng nói của hắn cũng không nhỏ, hơn nữa cự ly lại gần như vậy, không có khả năng đi?

Ánh mắt hơi đổi, nhìn vật gì đó đang nằm trong tay nàng, âm thầm kinh ngạc, hắn vốn nghĩ nàng là đang cầm một nhánh cây, lại thật không ngờ, nàng lại có thể dùng thứ này viết ra chữ.

“Đường tiểu thư.” Trầm mặt một lát, vẫn không thấy nàng có động tĩnh gì, Phong Dật Hiên chỉ có thể tiếp tục kêu.

Đường Nhược Ảnh không thể không ngẩng đầu lên.

Nam tử đứng trước mặt nàng một thân bạch sam, phiêu dật như tiên, con ngươi sáng ngời hữu thần, linh kính như nước, dung nhan như khắc họa, sáng rọi đến hoa mắt. Khoé môi khẽ nhếch, nụ cười nhạt như gió, nhiếp hồn đoạt phách.

Quả thật là nam tử thiên hạ vô song, chỉ là dung nhan của hắn, với nàng, cũng không có chút hứng thú nào.

“Người quá rầy đến ta.” Đôi mắt đẹp không chút gợn sóng, tiếng nói nhẹ nhàng bình thản như nước, nàng không thích lúc làm việc lại bị người quá rầy.

Mặc kệ người là ai.

Phong Dật Hiền sững sốt, trên mặt xẹt qua một tia quẫn bách, nhưng trong lòng lại càng thêm kinh ngạc, phản ứng của nàng, quá mức ngoài dự liệu của hắn.

Trước kia, nữ nhân nhìn thấy hắn, đều si mê đến quên hết tất cả, mà nàng mấy hôm trước còn???

“Người mấy hôm trước còn phi lễ với ta, hôm nay liền giả bộ làm như không biết.” Tao nhả cười khê, làm cho người ta nhìn không được say mê, không hồ là nam tử đệ nhất kinh thành mà.

Hắn chưa bao giờ nói giỡn, mà giờ phút này trên mặt thế nhưng lại mang theo nửa thật nửa giả cười khê.

Đường Nhược Ảnh sững sốt, lập tức nhú mày, thì ra là hắn, kỳ thực khi thời khắc đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng đã nghĩ hắn chính là người đó.

Quả thật danh bất hư truyền nha, hắn có phải có chút quá độc ác hay không. ‘Nàng’ cũng không làm gì quá đáng với hắn nha, hắn có cần xuống tay ác như vậy không? Cur nhiên lại một quyền đánh ‘Nàng’ hôn mê.

Chỉ là, nàng nghĩ mãi cũng không ra, đáng về khi hắn đánh người sẽ như thế nào a???

Không muốn làm cho hắn hoài nghi.

“Người nếu là nói đến chuyện mấy hôm trước, thì đó cũng là chuyện phi lễ của mấy hôm trước, hôm nay có cần nhắc lại hay không?” Hai tròng mắt hơi đỏ, nàng về mặt đương nhiên đáp trả.

“...” Phong Dật Hiền nhất thời nghẹn lời, không nói gì mà chống đỡ.

“Đường tiểu thư nhất định là vì chuyện hôm đó ta đánh ngã người mà tức giận đi?” Cái gì là phong độ của một thân sĩ, thì chính là dạng nam nhân trước mặt này, gặp phải tình cảnh như vậy mà còn có thể duy trì nụ cười say lòng người.

“Ta cũng biết y thuật, ngày đó nhìn ra Đường tiểu thư khác thường, đánh hôn mê Đường tiểu thư, cũng là dạng bất đắc dĩ.” Một câu, bình thản tự nhiên, không kiêu không ngạo, cũng là phá lệ đối với nàng giải thích.

Quả đúng như thế, trong lòng Đường Nhược Ảnh âm thầm cười lạnh, xe ra hắn là do tên Mộ Dung Lăng thiên kia ở trên người ‘Nàng’ dùng ít dược làm cho ‘Nàng’ phát cuồng.

Mộ Dung Lăng Thiên, người quả thực đủ ngoan. “Ngày đó làm cho Phong công tử sợ hãi, ta xin lỗi Phong công tử, Phong công tử, mời ngồi.” Khoé môi nâng lên, cười khê sáng lạn như hoa, hồn nhiên đến hoa mắt người nhìn.

Nam nhân này, làm cho người ta không thể bài xích, hơn nữa, nàng vừa khéo có thể cùng hắn bàn một chút chuyện ẩn thư, vốn là đang muốn đi tìm hắn bàn thảo, bởi vì nàng không muốn ở trong khoảng thời gian này quá mức dang hoàng, nhưng là nếu hôm nay gặp ở chỗ này, mà hắn lại khiêm tốn có lễ như vậy, cơ hội khó có được này, nàng phải lợi dụng cho thật tốt.

Phong Dật Hiền vốn là loại người tùy tâm sở dục làm chuyện gì, đều phải theo ý thích của mình, cho nên cũng không từ chối chút nào, liền ngồi đối diện nàng. “Không nghĩ tới, Đường tiểu thư lại là người hài hước như vậy.”

Loại chuyện này, chán kinh làm sao có thể là nam nhân. Nói như vậy, chỉ sợ chỉ có duy nhất nàng mới dám nói. . .

Mà hắn vốn nghĩ Trương Tôn Dự đã đi rồi, nhưng nào biết, Trương Tôn Dự giờ phút này đã sớm nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, nhìn thấy Phong Dật Hiền thế nhưng lại ngồi đối diện nàng, mừng thầm “Thấy sắc quên bạn.”

“Phong công tử nhìn thử một chút, xem có hứng thú hay không?” Đường Nhược Ảnh lấy ra một bản hợp đồng đã soạn tốt đưa đến trước mặt hắn, nàng hắn là nên làm nam nhân, thích tạo dựng sự nghiệp, nàng thích làm việc, thích không ngừng khiêu chiến, nhiều năm giao tranh như vậy, là mục đích là vì báo thù, nhưng cũng làm cho nàng biết rất nhiều thứ, cho nên, giờ phút này nàng cũng không dè dặt do lời thôi làm gì, thẳng thắn đi vào vấn đề.

Phong Dật Hiền nghi hoặc nhận lấy, cúi mắt nhìn lại, chữ viết thanh tao xinh đẹp, vừa thấy liền biết đây là do nàng viết.

Càng xem, càng thêm kinh ngạc, hai tờ giấy, một hàng viết đơn giản, sáng tỏ, điều đặn tinh tế, nhưng cẩn thận không chệ vào đâu được.

Hắn chuyên quản thư viện, mỗi ngày duyệt vô số văn thư, lạ chưa từng gặp qua một người, chữ viết giống như đo đạt ngay thẳng toàn diện như vậy.

Mà trên đọc đến tốc độ làm ấn thư lại làm cho hắn khó có thể tin. . .

Nhìn đến hàng cuối cùng, cái gọi là vi ước kim, nếu một bên vi phạm ước định sẽ phải bồi thường cho đối phương mười vạn lượng hoàng kim, nhìn đến cuối cùng, hắn thật ra cũng chẳng quá kinh ngạc.

Xem xong, nâng mắt, kinh ngạc nhìn nàng, nhưng không mở miệng nói chuyện, giờ phút này, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết nên nói gì cho phải.

“Phong công tử thấy thế nào?” Đường Nhược Ảnh nhìn thấy dáng vẻ của hắn, chủ động mở miệng hỏi, nàng biết, hắn hẳn là sẽ kinh ngạc, nhưng cũng

thật không ngờ, hần sẽ kinh ngạc đến mức này.

“Đường tiểu thư nói đến tốc độ kia, chỉ sợ có chút khoa trương rồi.” Hoàn hồn, hần nhanh chóng đưa ra vấn đề làm hần rung động nhất, hần làm thế nào cũng không thể tin tốc độ in ấn như thế, mà hần nhớ rõ, nếu như không thể hoàn thành trong thời gian ấn định, bên nàng sẽ phải bồi thường cho hần mười vạn lượng hoàng kim.

“Chuyện này Phong công tử có thể yên tâm, nhất định có thể làm được. Phong công tử chỉ cần nguyện ý đem văn thư sau này đều giao chi Đường gia chúng ta in ấn, là có thể ký vào đây, về phần chuyện vi ước kim kia, chỉ có thể xem như một loại ước định ràng buộc thôi.” Về mặt Đường Nhượng Ảnh rất chắc chắn, có một cảm giác quyết đoán làm cho người khác không thể xem thường, giống như hết thấy thật sự đều đang nằm trong lòng bàn tay của nàng.

Trong lòng cũng âm thầm đối với hần tán thưởng tăng thêm vài phần, nàng biết loại tốc độ này, người triều đại này căn bản không thể nào tin tưởng được, nếu như thay vào người bình thường, chỉ sợ đã sớm vội vã ký vào, dù sao vi ước kim kia không phải là số lượng nhỏ.

“Văn thư của thư viện hiện tại, đều là do Mộ Dung Lăng Thiên in ấn.” Tuy rằng nhìn thấy vẻ mặt tự tin của nàng, Phong Dật Hiền vẫn không thể tin.

“Ta nhớ rõ, trước kia Phong công tử là cùng Đường gia ta hợp tác.” Thân nhiên cười cợt, không dấu vết bác bỏ ý định cự tuyệt của hần, làm cho Phong Dật Hiền sợ hãi than thầm, nữ nhân này phản ứng đúng là nhanh thật.

“Ta về sau sẽ cho người mang chút văn thư đến Đường gia in ấn...” Tốc độ của Đường gia, thật sự quá chậm, chỉ là nàng đã mở miệng nói như thế, hần về sau lệnh người đưa đến một chút văn thư là xong chuyện đi.

Phong Dật Hiền ngay cả người hoàng gia cũng không thể mua được tâm hần, hôm nay tại sao lại???

“Như thế nào? Phong công tử không muốn cùng ta hợp tác lâu dài?” Đường Nhượng Ảnh nhún mày, môi đỏ mọng khẽ động: “Hay là, ngươi không tin nữ nhân?”

Đôi mắt đẹp thẳng tắp nhìn hần, cũng đợi hần trả lời, nếu như hần trả lời một câu đúng, nàng tuyệt đối sẽ không cùng hần dài dòng lời thôi nũa, Phong Dật Hiền bị nàng nhìn chằm chằm như vậy, lại cảm giác có chút hoảng hốt, hơn nữa chỗ sâu trong đáy lòng lại giống như có cái gì đó đột nhiên lan tràn, làm cho hần giật mình.

Càng tới gần càng phát hiện chỗ đặc biệt trên người nàng, nàng nhìn thế nào cũng không giống với lời nhận xét vừa rồi của Trương Tôn Dự, tương phản, nàng không chỉ có chủ kiến của mình, cũng có trí tuệ mà nữ nhân bình thường không thể có, chỉ sợ so với nam nhân bình thường còn muốn cơ trí, quyết đoán thôi.

Hay là, bây giờ Đường gia đã thịnh thêm vài sự phụ điều khác, tốc độ thật sự so với trước kia nhanh hơn một chút, đương nhiên, hần vẫn không tin tốc độ có thể nhanh như vậy.

Chỉ là, đáng về Đường Nhượng Ảnh nhìn Phong Dật Hiền như vậy, Trương Tôn Dự xa xa nhìn vào trong mắt, lại thành ra là nàng đang quyến rũ Phong Dật Hiền.

“Được rồi, ta ký là được.” Cảm lấy thứ nàng mới vừa dùng kia, hần lại thật sự ký tên mình lên trên bản hợp đồng, hần nhiên không phát hiện, khoé môi của mình lại câu lên thêm vài phần khác thường.

Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nếu đúng thật nàng không thể hoàn thành đúng thời hạn, hần không cần nói chỉ cần nàng thực hiện đúng vi ước kim là được. Mười vạn lượng hoàng kim, đối với ai cũng không phải là số tiền nhỏ, Đường gia sinh ý nhiều năm như vậy, nhất định cũng có thể bồi thường đủ cho hần.

Thư ấn cho ai, đối với hần mà nói thật ra không sao cả, cũng chỉ có thể trách Mộ Dung Lăng Thiên không có mưu tính sâu xa như nàng thôi.

“Hợp tác vui vẻ.” Nàng cũng rất nhanh kí tên mình lên bản hợp đồng: “Mười ngày sau, Phong công tử có thể đến Đường gia lấy văn thư đã in ấn.” Nhiều lời vô dụng, có một số việc, phải để cho hần chân chính thấy được mới có thể tin tưởng.

Phong Dật Hiền vẫn thân nhiên cười khể, trong lòng lại vẫn không thể tin tưởng.

“Được rồi, chuyện này, ta hi vọng Phong công tử có thể tạm thời giúp ta giữ bí mật.” Nàng không muốn đã thảo kinh xà.

“Hiền, ngươi cùng nàng ký cái gì vậy?” Trương Tôn Dự rút cuộc ngồi nhìn không nổi nữa, bước nhanh vài bước, đi đến trước mặt bọn họ, gấp giọng hét lên, vừa nói chuyện, vừa muốn đi đến đoạt lấy bản hợp đồng trong tay Phong Dật Hiền, Phong Dật Hiền lại nhanh hơn một bước thu lại.

Hần ngây ngốc, lập tức chuyển hướng đến Đường Nhượng Ảnh, về mặt liền phần nộ, khinh bỉ nói: “Đường Nhượng Ảnh, ta thật đúng là đã xem thường ngươi, ngươi thế nhưng còn dám quyến rũ Hiền đến đây, nói, ngươi rút cuộc để cho Hiền ký cái gì?”

Hai trong mắt Đường Nhượng Ảnh phát lạnh, nụ cười trên mặt, cũng nháy mắt cứng đờ.

Nàng là loại người ân oán rõ ràng, người khác kính nàng một thước, nàng kính người một trượng, nhưng mà, nếu như người khác muốn vũ nhục nàng, vậy thì...

Nàng cũng không phải là Đường Nhược Ảnh nhất gan trước kia...

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7.1

Mây Phong Dật Hiền nhíu lại, trong con ngươi, ẩn giấu một tia bất mãn, vừa định đợi nàng giải thích, nhưng mà, khi nhìn về phía nàng, cũng không khỏi ngây người, khoé môi của nàng chậm rãi cười khê, không phải cười lạnh, cũng không phải châm biếm, mà là loại cười tựa như ánh mặt trời ban mai, nụ cười kia từng chút từng chút nở rộ trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, như một đoá hoa sen chậm rãi nở rộ, như sương như tuyết tinh thuần sạch sẽ, cũng như một loại ánh sáng khiến cho người hoa mắt.

Ánh mắt Phong Dật Hiền thẳng tắp nhìn nàng, trong lúc nhất thời, thế nhưng có chút hoảng hốt, nữ nhân xinh đẹp, hắn đã gặp rất nhiều, nhưng ánh mắt của hắn lại chưa từng dừng lại trên người những nữ nhân kia dù nhiều hơn nửa khắc, nhưng mà hiện tại, hắn lại như đui mù, thật giống như bị hút thật sâu vào, ngay cả Trương Tôn Dự cũng bị ngưng trệ, phần nộ trong ánh mắt đã muốn cứng đờ, ban đầu vốn khinh bỉ lại biến thành kính ngạc. Lẽo, còn có vài phần cảm xúc hắn chưa từng cảm thấy.

Hắn sớm biết nàng lớn lên rất đẹp, nhưng lại không biết, nàng cười rộ lên lại như vậy, hắn đang làm cái gì a?? Đột nhiên hoàn hồn, thân người hơi hơi có chút cứng đờ, nhanh chóng điều chỉnh lại về mặt: "Ngươi cười cái gì?"

Hắn là đang mắng nàng, phản ứng của nữ nhân này là có ý gì đây? Bình

thường nàng hắn không phải là đã sớm khóc đến lệ rơi đầy mặt sao?? Như thế nào nàng hiện tại lại không giận, không buồn, ngược lại lại cười vui vẻ như vậy?

Đầu óc nàng không phải bị đánh đến hư đi, bị người mắng, còn cười?

Con ngươi tràn đầy nét cười chậm rãi nhìn về phía hắn, phải nói, nam nhân này lớn lên cũng không tệ, dung mạo, khí chất đều thuộc hàng thượng đẳng, chỉ là cái miệng này sao lại độc như vậy?

Khoé môi hơi hơi lên, ánh mắt khinh chơn, môi đỏ mọng khẽ mở: "Ai quy định, ta không thể nở nụ cười?"

Người cười, mi tâm cong lên, tang thêm vài phần quyến rũ mê người...

Nói nàng quyến rũ nam nhân? Hừ, thế nào mới được xem là quyến rũ nam nhân??

Trương Tôn Dự sững sờ, đứng nha, người khác cười, hình như cùng hắn không liên quan nha?? Hắn cũng không thể không cho nàng cười nha???

Không đúng, không đúng, hắn rõ ràng là muốn...

Tiếp tục chống lại nụ cười say lòng người kia của nàng: "Như thế nào? Ngươi sẽ không phải muốn quyến rũ ta luôn đi?" Trong giọng nói mang theo vài phần cố ý khinh bỉ, chỉ là, trên mặt, lại không có biểu tình tương ứng. Hắn hoàn toàn không phát hiện ý tứ trong lời nói của mình, có chút... Trong lòng lại âm thầm ảo não, hắn hôm nay lại làm sao vậy?? Hắn lại bị nàng làm cho nhiều loạn ý nghĩ a.

Khoé môi tiếp tục hơi lên, nụ cười càng thêm sang lạn, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích: "Ta muốn quyến rũ cũng là quyến rũ nam nhân, làm sao có thể quyến rũ ngươi đây?"

Mím cười nói, bên trong lời nói lại mang theo vài phần cố ý thật thà, chỉ là...

Con ngươi linh động, vẫn tiếp tục nhìn hắn, trong lòng âm thầm đếm, một, hai: "Đường Nhược Ảnh, ngươi dám chửi ta không phải là nam nhân." Vừa mới nhắm tới hai, đột nhiên găm lên đây giận dữ, trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, lửa giận nhảy mắt lan tràn, nhất là đôi mắt hung hang trừng nàng, ngoan độc giống như không thể bóp chết nàng.

Hắn lớn như vậy, cũng chưa từng có người dám mắng hắn, nữ nhân này còn dám mắng hắn không phải là nam nhân??????

"Đường Nhược Ảnh, ai cho ngươi lá gan lớn như vậy, cũng dám mắng ta, ngươi tưởng ngươi là ai nha, Đường gia đại tiểu thư? Hừ, ngươi cho là Đường gia của các ngươi vẫn còn như trước sao? Thế từ chưa qua cửa của Mộ Dung Lăng Thiên? Ta nhớ rõ Mộ Dung Lăng Thiên đã muốn..." Nam nhân này tức đến điên rồi, liên tục cắn giận mắng...

Đường Nhược Ảnh nghe đến hắn nhắc tới Mộ Dung Lăng Thiên, nét cười trong đôi mắt hơi ngừng một chút, nhưng lại rất nhanh lấy lại tự nhiên, nụ cười ngược lại càng thêm sang lạn, hai tròng mắt chuyển hướng sang Phong Dật Hiền, khẽ cười nói: "Thấy qua người đàn bà chửi đồng chưa? Trình độ này

đủ cao.”

Phong Dật Hiền ngậy ngốc, vốn nghe thấy Trương Tôn Dự mắng nàng, trên khuôn mặt đã có vài phần khó coi, chờ sau khi hiểu được ý tứ đằng sau lời nói của nàng, khoé môi không khỏi gợn lên.

Nàng thật đúng là lợi hại, phía trước phía sau vẫn đều cười rất sáng lạn, từ đầu đến cuối cũng không nói ra nửa câu thô tục gì, nhưng mà, lại... Công phu ngoài miệng của Trương Tôn Dự, chưa từng thua ai, bằng hữu như hắn cũng có chút sợ đến há mồm, hôm nay, hắn cuối cùng đã gặp phải đối thủ.

Chuyện này, là do Trương Tôn Dự sai trước, cho nên cho dù hắn có cùng Trương Tôn Dự có tình bạn hơn hai mươi năm đi chăng nữa, hắn cũng không thể giúp đỡ Trương Tôn Dự.

Tiếng nói của Trương Tôn Dự đột nhiên ngừng lại, không biết là đầu lưỡi cứng, hay là do cổ họng bị nghẹn.

Dù sao thì, lập tức im lặng...

Im lặng, im lặng đến khác thường...

Nhất, nhị, tam, tứ...

“Đường Nhược Ảnh, nguoi... nguoi... Nguoi mắng ta là đàn bà chanh chua!!!” Hai tròng mắt phun lửa, hai tay phát run, răng nanh ma sát, hắn nghiêng răng nghiêng lợi rống giận.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 7.2

Khoảng thời gian lần này so với lần trước dài hơn vài giây, cho dù là nữ nhân khi bị mắng là đàn bà chanh chua đều sẽ rất tức giận, huống chi hắn lại là một nam nhân chân chính.

"Hừ, nhỏ giọng một chút, đừng để cho người khác đều biết bí mật này của người." Đường Nhược Ảnh đưa ngón tay lên môi, làm động tác bảo hắn nhỏ giọng lại, rất là 'Hào tâm' nhắc nhở hắn.

"Bí mật gì?" Trương Tôn Dự sừng sốt, tiếng rống giận dữ quàng quạc ngưng lại, kinh ngạc hỏi.

Hắn có bí mật gì mà không thể để người khác biết???

Khẽ giật mình, Đường Nhược Ảnh trong nháy mắt cũng có chút ngạc nhiên như hắn, sau đó... "Ha ha ha... ha ha ha." Nam nhân này, đúng là tức đến điên rồi, trời a, quá khôi hài, nam nhân này thật sự rất khôi hài... Nàng ôm bụng cười, một chút cũng không bận tâm đến hình tượng. Cười đến mức nước mắt cũng chảy ra rồi.

Tuy rằng nàng trên vai mang cừu hận trên hắc đạo nhiều năm lẫn lộn, nhưng mà, vẫn còn giữ sự thật tình của mình, thời điểm nên cười sẽ cười, thời điểm nên khóc sẽ khóc, thời điểm nên lạnh lùng sẽ lạnh lùng, thời điểm nên nóng giận sẽ nóng giận.

Phong Dật Hiền nhìn dáng vẻ cười to của nàng, khẽ giật mình, hắn chưa từng thấy qua một nữ nhân nào cười thành như vậy, cho dù là nam nhân, cũng sẽ không giống nàng một chút cũng không bận tâm đến hình tượng mà cười như vậy.

Chỉ là, giờ phút này, nàng thoải mái tươi cười như vậy, lại chân thật, đáng yêu như vậy. Cũng có một loại sức quyến rũ độc đáo, chỗ tối trong lòng hắn, giống như có cái gì đó, hơi hơi vỡ tan. "Được rồi, đừng cười quá lớn." Giọng nói vẫn rất dễ nghe, thấp giọng truyền ra, trên mặt của hắn, có vài phần lo lắng, trong tiếng nói, càng ẩn một tia quan tâm chính hắn cũng không phát hiện qua.

Trương Tôn Dự liền phản ứng lại, hắn vốn tức sắp học máu, lại nhìn thấy Phong Dật Hiền thế nhưng còn giúp nàng, còn quan tâm đến nàng như vậy.

Nhất thời, đôi mắt trừng lớn như muốn lòi ra ngoài, hắn... hắn... "Phong Dật Hiền... Nguoi...?" Tiếng rống giận dữ lại vang lên.

Đọa một tiểu nhị đứng lúc mang đồ ăn lên sợ đến run run. Đồ ăn thiếu chút nữa rớt trên mặt đất.

"Dự, đừng náo loạn." Phong Dật Hiền lên tiếng ngăn hắn lại, trường hợp trước mặt công chúng này, hắn - một đại nam nhân, vậy mà lại cùng một nữ nhân tính toán chi li, không mất mặt sao?

Dự hôm nay cũng thật là có chút khác thường, bình thường hắn, chưa từng quá nóng giận, hôm nay lại giống như muốn đem cả tửu lầu này thiêu rụi.

Trương Tôn Dự nhìn đến tiểu nhị kia, tựa hồ đột nhiên hoàn hồn, cực lực áp chế lửa giận trong lòng, chỉ là, hai tròng mắt khi nhìn về phía nàng, cũng là

ngoan độc không thể xé nát nàng.

"Đường tiểu thư, ta còn có chút việc, cáo từ trước." Phong Dật Hiền sợ lát nữa Trương Tôn Dự còn nháo tiếp, liền đứng dậy cáo từ.

"Được, Phong công tử đi thông thả." Đường Nhược Ảnh tất nhiên hiểu ý tứ của Phong Dật Hiền, gật đầu cười khẽ.

Trương Tôn Dự hình như cũng ý thức được bản thân luống cuống, chỉ là sau khi liếc mắt trừng nàng một cái, liền đi theo Phong Dật Hiền rồi đi.

Năm ngày sau, Mộ Dung phủ.

"Chủ tử, thư viện nói, tạm thời không có thư ấn." Trong ánh mắt lạnh lùng của Thạch Phong hiện lên một tia ngờ vực vô căn cứ: "Nhưng mà, ta nhớ rõ, mấy ngày hôm trước, thư viện còn trữ rất nhiều thư muốn ấn."

Mộ Dung Lăng Thiên nâng mắt, trong đôi mắt lạnh như băng lãnh, cũng không có nhiều cảm xúc, bạc môi khẽ nhúc nhích: "Gần đây có thể có xương in ấn mới mở???"

"Không có." Thanh Phong ngây ngốc, lập tức trả lời rất khẳng định.

"Không có?" Chân mày khẽ nhú, trong giọng nói, tăng thêm vài phần lãnh ý: "Đi thăm dò một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 8.1

Trong hoàng cung

"Nhu nhi, chuyện của nha đầu Ảnh nhi kia, ai gia đã nghe nói qua." Từ ái trong tiếng nói, mang theo vài phần quan tâm, bà cùng Lam Như Tâm tuy rằng chỉ là biểu tỷ muội, nhưng cảm tình lại cực kỳ tốt, huống chi Ảnh nhi nàng. Lam Như Tâm khẽ giật mình, thật không ngờ chuyện này đều đã lọt vào trong hoàng cung, bất quá, nàng hiện tại một chút cũng sẽ không vì chuyện đó mà thương tâm, bởi vì Ảnh nhi của nàng hiện tại rất tốt đấy thôi.

"Thái Hậu, Ảnh nhi hiện tại..." Nàng vừa định nói Ảnh nhi hiện tại không có việc gì. Nhưng Thái Hậu lại mở miệng, đánh gãy lời của nàng.

"Người yên tâm, chuyện này cứ giao cho ai gia, ai gia sẽ không để cho nha đầu kia chịu ủy khuất, để cho nàng ta tiến cung đi." Bà hôm nay triệu Lam Như Tâm vào cung, cũng là vì chuyện này.

"Thái Hậu." Lam Như Tâm kính hãi, để cho Ảnh nhi tiến cung, không cần nói bản thân Ảnh nhi sẽ không đồng ý, ngay cả nàng cũng sẽ không đáp ứng, tiến cung, bề ngoài rất oai phong, có thể làm rạng rỡ tổ tông, nhưng mà, hoàng cung này đối với nữ nhân mà nói, lại chính là một phần mộ, nàng không thể đem Ảnh nhi của nàng đẩy vào trong địa ngục này.

"Được rồi, người cũng không cần quá cảm kích ai gia, ai gia vốn thương xót nha đầu kia." Thái Hậu đem sự kinh ngạc của Lam Như Tâm biến thành cảm kích, mỉm cười, lại tiếp tục đánh gãy lời của nàng.

"Không phải, Thái Hậu, Ảnh nhi nàng không..." Lam Như Tâm lại sốt ruột, cũng bất chấp lễ tiết, vội vàng nghĩ muốn cự tuyệt.

"Hoàng Thượng giá lâm." Đúng vào lúc này, theo tiếng hô lớn của thái giám thông báo, Hoàng Thượng về mặt lạnh như băng đi đến.

Lam Như Tâm cho dù có một trăm lá gan, giờ phút này cũng không dám nói cái gì nữa, đặc biệt là khi nhìn về phía về mặt lạnh như băng kia, Lam Như Tâm theo bản năng run lên.

"Thái Hậu tìm trăm có chuyện gì?" Hoàng Thượng nhìn Lam Như Tâm đang đứng một bên, mày nhíu lại, tựa hồ đã đoán được là chuyện gì, khuôn mặt âm trầm lại lạnh thêm vài phần.

"Hoàng Thượng, ai gia muốn cho nha đầu Ảnh nhi tiến cung hầu hạ Hoàng Thượng." Thái Hậu cũng không chút lời thôi dài dòng gì, nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề.

"Hừ," Khoé môi khẽ nhếch, lạnh lùng hừ nhẹ: "Ý của Thái Hậu là muốn để cho một nữ nhân bởi vì quyền rũ nam nhân mà bị hư tiến cung, như thế nào? Hậu cung này của trăm thành nơi thu về đồ bỏ sao?"

Lam Như Tâm nghe thấy hân vũ nhục Ảnh nhi của nàng, một cổ lửa giận rất nhanh bốc lên, trong lúc nhất thời, quên luôn cả sợ hãi, tức giận nói : "Đa tạ hảo ý cả Thái Hậu, Ảnh nhi của nhà ta nói nàng về sau sẽ không lấy chồng, sẽ ở bên người hậu hạ chúng ta."

Ảnh nhi thật đã nói như vậy, mà nàng hiện tại cũng thà để cho Ảnh nhi cả đời đều bồi ở bên người bọn họ, cũng không nguyện để Ảnh nhi tiến cung. Một khi vào cung, chỉ sợ...

"Nhu nhi? Người???" Thái Hậu kinh sợ, vẻ mặt khó có thể tin nhìn Lam Như Tâm, bà cùng Lam Như Tâm quen biết nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua Lam Như Tâm nổi giận, huống chi hiện tại lại đối với Hoàng Thượng..

"Hoàng Thượng, người không cần nghe lời đồn đãi bên ngoài, Ảnh nhi là do ai nhìn lớn lên, Ảnh nhi không chỉ có dung mạo xuất chúng, ôn nhu hiền lành, thiện lương lại am hiểu ý người, Hoàng Thượng thấy Ảnh nhi thì sẽ rõ, này..." Thái Hậu hình như so với Lam Như Tâm càng gấp gấp hơn, liên tục giải thích với Hoàng Thượng. Người không biết còn tưởng rằng, Đường Nhược Ảnh là nữ nhi của bà.

Đôi mắt Hoàng Thượng hơi nhúu lại, xem ra chuyện này không phải là do Lam Như Tâm đến cầu Thái Hậu, mà là chủ ý của chính Thái Hậu.

"Được, bảo nàng ta ngày mai tiến cung cho trẫm nhìn xem." Hoàng Thượng đột nhiên mở miệng cắt ngang lời nói của Thái Hậu : "Bất quá, Hoàng Hậu của trẫm, trẫm muốn tự mình quyết định."

Biểu tình bí hiểm, làm cho người ta nhìn không hiểu hân rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, nói vừa xong, liền xoay người rời đi, không để cho Thái Hậu cùng Lam Như Tâm có cơ hội mở miệng.

Bước ra khỏi cửa lớn, trong đôi mắt lạnh như băng của hân, lại rất nhanh hiện lên một tia âm lệ.

Thái Hậu ngạc nhiên, giống như thật không ngờ Hoàng Thượng sẽ đáp ứng dễ dàng như vậy, nhưng trên mặt lập tức tràn ra vui sướng, Hoàng Thượng rốt cục cũng để cho nữ nhân tiến cung. Lam Như Tâm nháy mắt liền kinh trệ, mặt sảm như tro tàn, vẻ mặt tuyệt vọng, Ảnh nhi của nàng chẳng lẽ thật sự phải vào cung sao?

Hoàng Thượng đã hạ lệnh, cũng chính là khẩu dụ, sẽ không có người dám cãi lời, nếu làm không tốt sẽ bị chu di cửu tộc, huống chi, Hoàng Thượng căn bản ngay cả một chút cơ hội cũng không cho nàng.

"Nhu nhi, người làm sao vậy?" Thái Hậu rốt cục cũng phát hiện Lam Như Tâm khác thường, hơi nghi hoặc hỏi, bà giúp cho Ảnh nhi tiến cung, Nhu nhi không phải nên rất cao hứng hay sao? Nét mặt hiện tại của nàng là có ý gì? Chẳng lẽ là rất vui, cao hứng đến choáng váng?

"Thái Hậu, Thái Hậu, Nhu nhi cầu xin người đi nói với Hoàng Thượng, đừng để Ảnh nhi tiến cung." Lam Như Tâm đột nhiên hoàn hồn, giống như bắt được nhánh cây cứu mạng, vẻ mặt gấp gáp cầu Thái Hậu.

"Nhu nhi, người làm sao vậy, chẳng lẽ Ảnh nhi tiến cung, làm người mất hứng sao?" Thái Hậu nhúu mi, cho đến bây giờ, bà rốt cục mới ý thức được điểm này, chỉ là, bà không rõ, tiến cung là giấc mộng của tất cả nữ nhi nhà, Nhu nhi vì sao lại không muốn để cho Ảnh nhi tiến cung đây?

"Hoàng cung này không thích hợp với Ảnh nhi, Ảnh nhi nàng..."

"Người cũng đã nghe rồi, vừa rồi là do chính miệng Hoàng Thượng hạ mệnh lệnh, ai dám cãi lời nha?" Thái Hậu khế giật mình, trong đôi mắt hiện lên vài phân phức tạp : "Hơn nữa ai gia cũng nha đầu kia tiến cung, ai gia cũng hiểu, người là lo lắng Ảnh nhi tiến cung sẽ chịu uỷ khuất, người yên tâm, có ai gia ở đây, sẽ không ai dám ức hiếp nàng, về chuyện lập hậu mà Hoàng Thượng vừa mới nói lúc nãy, người cũng không cần lo lắng, chuyện này không thể nóng vội, ai gia nhất định sẽ giải quyết."

Lam Như Tâm đã hoàn toàn tuyệt vọng, đúng vậy, mệnh lệnh của Hoàng Thượng ai dám cãi lời, về nghĩa sau câu nói của Thái Hậu, nàng căn bản không hề nghe thấy, thậm chí bản thân làm thế nào trở về Đường phủ cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 8.2

Editor: tieudangnhi

"Tự nàng đi nói với Ảnh nhi đi." Đường Nhược Ảnh vừa về đi vào đại sảnh, đã thấy Đường Hứa vẻ mặt phần nộ nhìn Lam Như Tâm, trong giọng nói cũng tràn đầy tức giận.

Lam Như Tâm ngồi ở một bên, thương tâm khóc.

Đường Nhược Ảnh ngây ngốc, đây là chuyện gì a, mấy ngày qua, nàng đều nhìn thấy, Đường Hứa đúng là rất yêu Lam Như Tâm, theo lúc bình thường, đều đối xử Lam Như Tâm rất ôn nhu săn sóc, hôm nay là làm sao vậy???

"Ảnh nhi, là mẫu thân không tốt, mẫu thân thực xin lỗi con, mẫu thân không nên đồng ý cho con tiến cung, không, không đúng, mẫu thân không đồng ý. Mẫu thân hẳn là nên cự tuyệt... Nhưng mà... Nhưng mà, mẫu thân rõ ràng đã cự tuyệt, nhưng mà Thái Hậu... Hoàng Thượng..." Lam Như Tâm vừa thẩn Đường Nhược Ảnh tiến vào, liền rất nhanh đi về phía nàng, gắt gao lôi kéo nàng, vừa khóc vừa nói.

Tuy rằng lời của nàng có chút không đầu không đuôi, nhưng Đường Nhược Ảnh đều nghe hiểu được, hẳn là muốn nàng tiến cung. Nhưng hình như không phải là ý của Lam Như Tâm, chẳng lẽ là Thái Hậu, hoặc là ý của Hoàng Thượng, nhưng mà, không có lý do nha, sau sự kiện kia, ngay cả dân chúng bình thường đều không muốn cưới nàng, huống chi là Hoàng Thượng nha?

"Mẫu thân, chậm rãi nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Đường Nhược Ảnh nhẹ nhàng lôi kéo tay nàng, thấp giọng an ủi.

Lam Như Tâm mới chậm rãi đem chuyện hôm nay tiến cung nhất nhất kể cho Đường Nhược Ảnh nghe : "Ảnh nhi, mẫu thân xin lỗi con." Sau khi nói xong, Lam Như Tâm lại tiếp tục khóc, tràn đầy hối lỗi cùng ảo não.

Đường Nhược Ảnh hơi nhíu mày, thì ra là có chuyện như vậy, xem ra đây là do Thái Hậu tự mình đề đạt, Hoàng Thượng nếu đem nàng nói đến khó nghe như vậy, thì hiển nhiên Hoàng Thượng so với nàng càng bài xích chuyện này.

Mà câu nói kia, hoàng hậu phải tự hấn lựa chọn, chỉ sợ đây mới là nguyên nhân lớn nhất khiến hấn thoả hiệp : "Mẫu thân, chuyện này người không có sai. Ta ngày mai sẽ cùng người tiến cung là được." Mím cười, nàng nhẹ giọng an ủi Lam Như Tâm, trong lòng, cũng đã có sẵn chủ ý.

Ngày hôm sau, sáng sớm, nha đầu Hồng Ngọc liền bắt đầu trang điểm cho nàng, nàng vốn dĩ đã rất đẹp rồi, sau khi tỉ mỉ trang điểm, liền đẹp đến nỗi không giống nữ tử chốn trần gian.

"Tiểu thư đẹp quá nha, đợi lát nữa Hoàng Thượng nhất định sẽ bị tiểu thư mê hoặc." Hồng Ngọc vẽ mặt hưng phấn nói, tựa hồ người muốn tiến cung là nàng, bất quá, lời nói của Hồng Ngọc cũng không sai, nhìn chính mình trong gương, da thịt như ngọc, xinh đẹp như mộng như ảo, ngay cả nàng cũng có chút say, huống chi là nam nhân.

Kỳ thật nàng càng muốn Hồng Ngọc vẽ nàng xấu đi một ít, nhưng mà Thái Hậu đã gặp qua nàng, hơn nữa vẻ đẹp của nàng cũng có tiếng ở kinh thành, làm như vậy, ngược lại sẽ lộng xảo thành chuyện.

"Ảnh nhi." Lam Như Tâm vẽ mặt từ ái đi đến, khi nhìn đến nàng cũng không khỏi sửng sốt một chút : "Ảnh nhi nhà của ta thật đúng là càng ngày càng xinh đẹp."

Ảnh nhi hiện tại, nét đẹp kinh người giống như người ngoài không thể đến gần, có một loại hấp dẫn độc đáo làm cho người khác đui mù, loại sức quyến rũ này là từ trong xương trong tủy phát ra.

Nhưng nghĩ đến chuyện hôm nay, sắc mặt nháy mắt lại âm trầm, trong lòng liền tăng thêm vài phần lo lắng : "Ảnh nhi, nếu không thì chúng ta không đi nữa. nếu không... để nương tự mình đi." Ảnh nhi như vậy, chỉ sợ nam nhân nhìn thấy liền sẽ thích, tuy rằng Ảnh nhi nói có biện pháp, nhưng nàng vẫn rất lo lắng.

"Đi thôi, đừng để Thái Hậu sốt ruột chờ." Đường Nhược Ảnh cũng chỉ cười nhẹ, kéo nàng, ra cửa. Sau nửa canh giờ, xe ngựa rốt cục ngừng lại, Đường Nhược Ảnh đi theo Lam Như Tâm đi vào hoàng cung hoa lệ mà uy nghiêm.

Trong hoàng cung, quả nhiên rất tráng lệ, núi giả lưu thủy, rường cột chạm trổ, quế điện lan cug, mỗi một chỗ, đều có thể khiến người kinh ngạc, làm cho người ta rung động.

Chỉ là, Đường Nhược Ảnh chỉ hơi nhìn lướt qua chung quanh hết thấy, khoe môi xuất ra một tia lãnh phúng thần nhiên, sau lưng vẻ hoa lệ này không biết đã bóc lột bao nhiêu mồ hôi và máu của dân chúng.

Xa xa, một đôi mắt thâm thúy ẩn qua một tia nghiền ngẫm tìm tòi nghiền cứu, tuy rằng khoe môi kia của nàng chỉ lộ qua tia lãnh phúng rất nhẹ, nhưng vẫn bị hấn nhanh chóng bắt giữ.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 9.1

Editor: tieudangnhi

"Nhị vương huynh, người đang nhìn gì vậy?" Giọng nói mỉm cười, mang theo vài phần tò mò, chuyện có thể làm vương huynh nhìn như vậy thật sự cũng không hề nhiều, khuôn mặt bất cần đời lập tức nhích lại gần, liền nhìn thấy Đường Nhược Ảnh đang cúi đầu đi tới, hơi có chút giật mình : "Di, người kia

không phải là đại tiểu thư Đường gia sao?" Hai tròng mắt chuyển hướng sang Quân Vô Ngân, cười khê mang thêm vài phần thâm ý : " Nhị vương huynh, rất đẹp đi?"

Nữ nhân kia quả thực lớn lên rất xinh đẹp, chỉ là, hẳn thật không ngờ, nhị vương huynh thế nhưng cũng sẽ bị sắc đẹp hấp dẫn, hẳn còn tưởng rằng, ở trong mắt nhị vương huynh, nữ nhân giống heo mẹ, hay giống như tiên nữ, đều không có gì khác biệt, có đôi khi, hẳn thậm chí còn hoài nghi nhị vương huynh thích là nam nhân.

Mày kiếm của Quân Vô Ngân nhú lại, nàng là ai? Nàng lớn lên có đẹp hay không? Đối với hẳn mà nói đều không là gì cả, nếu không phải trong lúc vô tình hẳn bắt gặp khoe môi lãnh phúng kia của nàng, hẳn căn bản là sẽ không chú ý tới nàng.

Thu hồi tầm mắt, trên mặt hẳn lại khôi phục vẻ lạnh lùng bình thản. Quân Vô Tà thật vất vả mới phát hiện được một sự kiện có thể khiến cho nhị vương huynh chú ý thì làm sao có thể kinh địch buông tha như vậy, cố ý dằn gần hơn một chút, về mặt thần bí nói : "Mấy ngày hôm trước, nàng còn ở trên đường cái, trước mặt mọi người giờ trò háo sắc đối với Phong Dật Hiền, kết quả bị Phong Dật Hiền một quyền đánh cho hôn mê."

Ngày đó, hẳn đúng lúc ở tửu lầu dùng bữa, mọi chuyện xảy ra, hẳn đều xem rành mạch, bây giờ nhớ lại, hẳn còn có chút tạch lưỡi, chưa từng gặp qua nữ nhân chủ động, can đảm như vậy, tuy rằng Phong Dật Hiền này là kinh thành đệ nhất mỹ nam, nàng cũng không cần khoa trương như vậy nha, trong giọng nói của hẳn, cũng không có chút trào phúng nào, ngược lại có vài phần hưng phấn, hai tròng mắt nháy cũng không thêm nháy chuyên chú nhìn mặt lạnh trước mặt.

Mày Quân Vô Ngân nhú lại rất nhỏ một chút, nàng, ở trên đường cái hoa si nam nhân? Không biết vì sao, trong lòng của hẳn, thế nhưng lại có chút hoài nghi, đôi mắt lại nhìn về phía nàng... Thấy nàng vẫn điềm tĩnh cúi đầu, nhìn không chớp mắt đi tới.

Nàng hẳn là lần đầu tiên cung, mới gặp cảnh vật trong hoàng cung, phản ứng lạnh nhạt như vậy cũng không có mấy người, huống chi khoe môi nàng kinh thường trào phúng thế kia, nữ nhân như vậy, sẽ ở trên đường cái đối với một nam nhân phi lễ sao, hẳn cho tới bây giờ đều đối với nữ nhân rất khinh thường, giờ phút này, đối với nàng lại nhiều hơn vài phần tò mò.

Ánh mắt Quân Vô Tà càng ngày càng sáng, nét hưng phấn càng che giấu không được, có ý tứ, khối băng như nhị vương huynh, rốt cục cùng nhìn đến nữ nhân. Kế tiếp, nhất định sẽ rất náo nhiệt, hẳn lại là loại người chỉ sợ thiên hạ không loạn : "Di, người nói xem nàng ta làm sao có thể đột nhiên tiến cung, xem phương hướng này hình như là đi đến từ ninh cung của mẫu hậu." Đôi mắt chớp chớp, Quân Vô Tà cười càng thêm tà ác : "Oa, ta hiểu rồi, nhất định là mẫu hậu mời nàng ta đến, nhưng mà vì sao mẫu hậu lại đột nhiên mời nàng ta tiến cung chứ???"

Quân Vô Tà cố tình nghi hoặc tự hỏi tự đáp, hai tròng mắt lại tinh tế quan sát biến hoá trên mặt Quân Vô Ngân, đột nhiên hạ giọng về mặt thần bí nói : "Nhị vương huynh, người nói, mẫu hậu có thể nhìn thấy bên cạnh người vẫn chưa có nữ nhân nào, cho nên..."

Lời nói có ý dừng lại, chỉ là ý tứ lại rất rõ ràng : "Nhị vương huynh, không bằng, chúng ta đi Từ Ninh cung nhìn thử." Quân Vô Tà thực 'Hảo tâm' đề nghị, trong lòng lại âm thầm hưng phấn, trong hoàng cung nặng nề này, rốt cục cũng có thể xem náo nhiệt a...

Quân Vô Ngân đương nhiên hiểu được tâm tư của Quân Vô Tà, mày nhú lại một chút, nhưng cũng không nói gì thêm, nói thật, nữ nhân kia đúng là làm cho hẳn hứng thú, trên đời này, chuyện cùng người có thể khiến hẳn hứng thú đúng là không nhiều, cho nên, thật ra hẳn cũng muốn nhanh chân đến xem nàng rốt cuộc là một nữ nhân như thế nào.

Đi vào Từ Ninh cung, Lam Như Tâm càng thêm khẩn trương, không khỏi giữ chặt cánh tay Đường Nhược Ảnh, về mặt lo lắng nói : "Ảnh nhi, hay là... chúng ta trở về đi."

"Mẫu thân." Đường Nhược Ảnh mỉm cười, trong nụ cười bình thản mang theo một loại trấn an lòng người, nàng đương nhiên hiểu được nỗi lo lắng của Lam Như Tâm.

Nhưng mà người đã đến lại trở về, làm sao có thể? Hơn nữa Thái Hậu và Hoàng Thượng cũng không phải dân chúng bình thường có thể vui đùa. Không thể, không đi? Trừ phi cả nhà bọn họ không cần cái đầu trên cổ nữa.

"Được rồi, nếu đều đã đến đây rồi, thì vào đi thôi. Ảnh nhi không phải nói là nàng có biện pháp hay sao?" Đường Hứa tao nhả thân nhiên cười, an ủi Lam Như Tâm.

Kỳ thật, trong lòng của hẳn, so với bất luận kẻ nào càng lo lắng hơn.

Trong lòng Đường Nhược Ảnh có chút buồn cười, nếu đổi lại là cha mẹ khác, biết nữ nhi của mình có thể vào cung, chỉ sợ cao hứng còn không hết, đây chính là chuyện làm rạng rỡ tổ tông. Nhưng mà, bọn họ một chút cũng không muốn, thậm chí còn không tiếc vì nàng, cái lạc hoàng mệnh, nếu không phải hôm qua nàng quả quyết chắc chắn sẽ thoát cam đoan với bọn họ, chỉ sợ Đường Hứa đã sớm liều lĩnh vọt vào hoàng cung.

Đây mới chính là yêu thương thật sự, cho nên về sau, mặc kệ là xảy ra chuyện gì, nàng đều phải chiều cố bọn họ cho thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 9.2

Editor: tieudangnhi

Đi đến Từ Ninh cung, Đường Nhượng Ảnh hơi sùng sốt một chút, Từ Ninh cung này, không giống cái loại uy nghiêm lạnh lùng trong truyền thuyết, ngược lại có vài phần thanh lịch cùng ấm áp.

“Các người đến rồi.” Một giọng nói từ ái cắt đứt suy nghĩ của nàng, theo tiếng nói nhìn lại, Đường Nhượng Ảnh lại sùng sốt, vị này chính là Thái Hậu??? Xem trang phục kia, chắc hẳn là không sai.

Chỉ là, vẻ mặt tươi cười từ ái kia, lại làm cho nàng có chút ngoài ý muốn, đáng vẻ Thái Hậu không phải nên là cái loại cao cao tại thượng, vẻ mặt lạnh như băng, hoặc là vẻ mặt hung ác hay sao???

Làm sao có thể từ ái như vậy, quan trọng là, nụ cười từ ái kia làm cho người ta không hề có cảm giác nửa điểm giả dối nào.

“Ảnh nhi đúng là càng lớn càng xinh đẹp.” Một đôi mắt đẹp chuyển hướng sang Đường Nhượng Ảnh, trong ánh mắt, hiện lên sự kinh hi không hề che giấu. Nói là kinh hi một chút cũng không khoa trương, không chỉ là đối với sắc đẹp của nàng, mà còn có một loại cảm giác giống như kích động khi nhìn thấy được tia hy vọng.

Một đôi tay, gút gao nắm lấy tay Đường Nhượng Ảnh.” Nào, nào, ngồi bên cạnh ai gia, để cho ai gia nhìn cho thật kỹ nào.” Khi nói chuyện, liền thật sự lôi kéo Đường Nhượng Ảnh ngồi cạnh bà, không cần khoa trương như vậy chứ?? Xem ra, Thái Hậu đúng là thật thích nàng, hơn nữa nàng có thể cảm giác được, Thái Hậu hình như đang đem hi vọng gì đó ký thác trên người nàng, nàng cảm giác được chuyện sự tình có chút khó giải quyết.

Bất quá, quyền quyết định hôm nay nằm trong tay Hoàng Thượng, cho nên, đối thủ chân chính của nàng là Hoàng Thượng.

“Ai gia nhớ, Ảnh nhi đàn rất tốt.” Thái Hậu nhìn Đường Nhượng Ảnh, trong ánh mắt vẫn là tia vui sướng tràn đầy, chờ mong lại càng nhiều hơn. Dung nhan mỹ miều như vậy, còn có thêm một ít tài nghệ, chắc chắn sẽ làm cho Hoàng Thượng thích nàng.

“Hồi bẩm Thái Hậu, Ảnh nhi đã rất lâu không đụng đến đàn, đã sớm xa lạ, chỉ sợ đã trả hết cho sư phó.” Lam Như Tâm không đợi Đường Nhượng Ảnh mở miệng, liền vội vàng trả lời.

Ảnh nhi quả thực đàn rất giỏi, lúc trước vì muốn làm cho Mộ Dung Lăng Thiên thích, nàng ở phương diện này rất tinh thông.

“Như nhi, người khi nào thì cùng ai gia trở nên khiêm tốn như vậy.” Ánh mắt Thái Hậu càng ngày càng sáng, mỹ nhân hoàn mỹ như vậy, bà cũng không tin Hoàng Thượng sẽ không thích.

Ách, Đường Nhượng Ảnh không khỏi ngạc nhiên, đàn??? Nàng lại không biết gì cả, nàng tuy rằng đã chiếm dụng thân thể của Đường Nhượng Ảnh, nhưng mà, cũng không nhớ chuyện trước kia của Đường Nhượng Ảnh, càng không thể có được tài nghệ kia của Đường Nhượng Ảnh.

Cho nên tốt nhất đừng cho nàng biểu diễn, nếu không chỉ sợ...

“Hoàng Thượng giá lâm...” Đang trong lúc suy tư, thanh âm của thái giám truyền lệnh đột nhiên truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 10.1

Editor: tieudangnhi

Đường Nhượng Ảnh cúi đầu xuống, đứng quy củ ngồi ở bên cạnh Thái Hậu, đúng lúc cất đầu đi dung nhan mỹ lệ của nàng, liếc mắt nhìn qua, cùng những nữ tử bình thường căn bản thì không có gì khác biệt.

Nàng hiện tại cần phải làm là cắt lực giảm thiểu sự tồn tại của mình đến mức thấp nhất, tốt nhất là tên Hoàng Thượng kia đem nàng trở thành không khí thì càng hay.

Đương nhiên, nàng biết, Thái Hậu tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra, nhưng mà, sau khi bị Thái Hậu cố ý nhắc đến so với chuyện hấn tạt mình ý thức chú ý tới, lại là hai chuyện khác nhau.

Hướng chỉ bản thân Hoàng Thượng cũng nằm trong thế bị ép buộc, Hoàng Thượng bước vào trong, ánh mắt đầu tiên là liếc nhìn đến nàng, tiếp theo liền không hề để ý tới nàng, một cái nhìn kia, cũng là vì nàng ngồi bên người Thái Hậu... Là vì vị trí đặc thù, mà nàng thì không có gì đặc thù.

“Nhi thần xin thỉnh an mẫu hậu.” Từ tính, giọng nói trầm thấp, tuy rằng khách khí, nhưng vẫn mang theo một loại cảm giác uy nghiêm làm cho người khác không thể xem nhẹ.

“Hoàng Thượng tới, Hoàng Thượng ngơoi xem, đây là Ảnh nhi, ai gia chỉ là một năm không gặp nàng thôi, liền lớn đến như vậy.” Không nghĩ tới, Thái Hậu một câu lời thôi dài dòng cũng không có, đi thẳng vào chủ đề, vừa mở miệng, liền giới thiệu nàng trước mặt Hoàng Thượng.

Lông mày Đường Nhược Ảnh không giấu vết nhíu lại, nói thật, nàng không muốn làm cho Hoàng Thượng vừa tiến vào liền đem lực chú ý đặt ở trên người nàng.

“Nhị vương gia, tam vương gia đến.” Đúng vào lúc này, thanh âm của thái giám truyền tin lại truyền đến.

“Di, Ngân nhi cùng Tà nhi như thế nào cũng ở phía sau đến đây??” Mày Thái Hậu nhẹ nhàng nhún vai, trong giọng nói có vài phần khó hiểu.

Đường Nhược Ảnh vẫn không hề ngẩng đầu, mặc kệ là ai đến, đối với nàng đều không sao cả, chuyện nàng cần phải làm là tiếp tục che giấu chính mình.

Chỉ là, lần này, đã có chút chuyện xảy ra ngoài dự kiến của nàng, nhị vương gia cùng tam vương gia sau khi đi vào, nàng đột nhiên cảm nhận được, hai loại ánh mắt, một ánh mắt đầu tiên nhìn về phía nàng, một ánh mắt sơ lược ở trên người nàng ngừng lại hai giây, chỉ là, nàng rõ ràng cảm giác được ánh mắt kia nhìn rất lợi hại, mà một ánh mắt khác ngừng ở trên người nàng hai giây, lại có sự giao hoạt tính k.

Hai ánh mắt này, đều làm cho nàng có chút không thoải mái, sự tình hôm nay, chỉ sợ sẽ không thuận lợi như nàng dự tính.

“Nhị vương huynh, xem ra mẫu hậu hình như không phải vì ngươi nha.” Quân Vô Tà quan sát biểu tình mọi người một chút, hơi k.

Hắn có để ý, nhị vương huynh vào phòng, đầu tiên liền nhìn về phía nữ nhân kia, điều này chứng tỏ, nữ nhân kia thật sự đã khiến cho nhị vương huynh chú ý, chỉ là thật không ngờ, Thái Hậu lại muốn an bài cho Hoàng Thượng.

Ai... Thật đúng là đáng tiếc... Không, cỡ lẽ không phải đáng tiếc, nói không chừng sẽ rất náo nhiệt a. Ánh mắt Quân Vô Tà càng tăng thêm vài phần hung phần.

Trên mặt Quân Vô Ngân không lộ ra khác thường gì, chỉ là, khuôn mặt bình thường lạnh như băng hình như càng thêm dày đặc.

“Nếu đã đến đây, thì đều ngồi xuống hết đi.” Trên mặt Thái Hậu vẫn từ ái cười, nhẹ giọng tiếp đón bọn họ. Chỉ là, trong thanh âm, tựa hồ có vài phần khác thường.

Khoé môi Đường Nhược Ảnh lại xả ra một tia cười khẽ thân nhiên.

Cũng đúng, trường hợp thân cận này, đột nhiên nhiều thêm hai người như vậy, thật đúng là bất tiện mà.

Bất quá, bởi vậy, đối với nàng, cũng không xem là chuyện xấu đi.

Đường Hứa cùng Lam Như Tâm đều hang lễ vấn an Hoàng thượng, nhị vương gia cùng tam vương gia, chỉ có Đường Nhược Ảnh, vẫn cứ cúi đầu ngồi ở đằng kia, động cũng không hề động, hình như rất sợ hãi... Đường Hứa và Lam Như Tâm một bên nhìn nàng đáng vẻ hư vậy, đều có chút ngoài ý muốn, nếu là Ảnh nhi trước kia, phản ứng hiện tại này thật ra rất bình thường, nhưng còn Ảnh nhi hiện tại, căn bản sẽ không có khả năng sợ thành như vậy a????

“Ảnh nhi, mau thỉnh an Hoàng Thượng cùng nhị vị vương gia nha?” Thái Hậu nhìn về phía Đường Nhược Ảnh, nhìn đáng vẻ sợ hãi của nàng, nắm tay nàng, nhẹ nhàng vỗ một chút, an ủi nàng.

"Dân nữ xin thỉnh an Hoàng Thượng... Xin thỉnh an hai vị Vương gia..." Vẫn không hề ngẩng đầu lên, đáng vẻ khiếp đảm, trong thanh âm hình như còn mang theo vài phần run rẩy. Một câu, còn cắt thành vài đoạn.

Nàng biết, khuôn mặt này của nàng rất đẹp, nhưng bên người hoàng thượng thì thứ không hề thiếu lại chính là mỹ nữ, mà thứ gì đẹp thì điều là nhất thời.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 10.2

Editor: tieudangnhi

Mà chuyện nàng hiện tại cần phải làm là, làm cho Hoàng Thượng đối với nàng sinh ra phản cảm trước, trong lòng có bài xích, đến lúc nhìn thấy nàng, vẻ đẹp của nàng, thì cũng sẽ suy giảm trong mắt hắn.

Quả nhiên, nàng rõ ràng cảm giác được, Hoàng Thượng rất nhanh đảo qua nàng, trong mắt liền toát ra vẻ trào phúng.

Chỉ là, còn có thêm hai ánh mắt khác, một là thâm trầm tìm tòi cùng nghiên cứu, ánh mắt còn lại toát lên vẻ kinh ngạc rất rõ ràng.

Ánh mắt Quân Vô Ngân lại từ trên thân thể nàng lướt qua một lượt, trên mặt vẫn lạnh như băng không chút thay đổi, ngón tay thon dài bung ly trà lên, chậm rãi lay động một chút, chút suy nghĩ trong đôi mắt theo nước trà biến mất không chút dấu vết.

Quân Vô Tà hơi hơi chép miệng, nàng dám ở trên đường cái phi lễ nam nhân, như thế nào lại sợ như vậy nha, hắn vốn đang đoán rằng, nữ nhân này nếu nhìn thấy Hoàng Thượng, nhị vương huynh, còn có hắn, không biết sẽ phi lễ ai đây?

Lại không ngờ rằng, nàng thế nhưng sẽ sợ thành như vậy. Thái Hậu hơi nhíu mày, Ảnh nhi làm sao có thể nhát gan, sợ hãi như vậy??? Luôn cúi đầu, Hoàng Thượng căn bản là không thể phát hiện vẻ đẹp của nàng.

"Nha đầu nhà người, làm sao cứ cúi đầu nha, ngẩng đầu lên." Giọng nói Thái Hậu rất nhẹ, thực nhu, tựa hồ sợ lại dọa đến nàng, nói thật, Thái Hậu này thật là rất tốt.

Đường Nhược Ảnh chậm rãi nâng đầu lên một chút, bất quá, cũng gần như một chút, so với khi không nhấc lên, căn bản là không có bao nhiêu khác biệt. Trên mặt Hoàng Thượng lại hiện lên vài phần không kiên nhẫn, hai tròng mắt híp lại, đột nhiên lạnh lùng lên tiếng: "Được rồi, để cho nàng tiến cung. Bất quá Thái Hậu hãy nhớ chuyện đã đáp ứng với trẫm."

Nàng có vào cung hay không, đối với hắn mà nói cũng không sao cả, cùng lắm thì, sau khi vào cung thì quăng đại nàng vào một cái viện nào đó. Nàng nhát gan lại sợ phiền phức như vậy, nhưng thật ra có thể giúp hắn giảm đi không ít phiền toái.

Đôi mắt Quân Vô Tà đột nhiên tròn lên, có chút khó tin nhìn Hoàng Thượng, miệng hé ra cũng hơi giương lên, kinh ngạc quên phản ứng, hoàng huynh cứ như vậy mà đáp ứng???

Tay Quân Vô Ngân nắm ly trà, hơi hơi lay động một chút, chỉ là, ngón tay giống như vô ý thức buộc chặt một chút.

Đường Nhược Ảnh âm thầm cả kinh, xem ra, mặc kệ nàng lớn lên thành bộ dạng gì đi nữa, cho dù nàng có là a cầu, a miêu, hắn đều sẽ cho nàng tiến cung, bởi vì hắn muốn chính là câu hứa hẹn kia của Thái Hậu, muốn Thái Hậu không can thiệp vào chuyện hắn lập hậu.

"Thái Hậu nếu là không còn chuyện gì nữa, trẫm liền đi về, trẫm còn có rất nhiều triều sự muốn xử lý." Hắn không có thời gian ở chỗ này lãng phí. Đặc biệt khi nhìn đến bộ dạng nhẩn nha, nhát gan sợ hãi của nàng, hắn thật một chút hứng thú cũng không có.

Đột nhiên ngẩng đầu, Đường Nhược Ảnh thẳng tắp đứng ngay ở trước mặt hắn, đôi mắt cũng thẳng tắp nhìn về phía hắn.

Nàng thật sự rất đẹp, rất đẹp, dung nhan tuyệt thế kia tựa hồ trong nháy mắt đều đem toàn bộ phóng ra, trực tiếp hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 11.1

Editor: tieudangnhi

Quân Vô Tà không chút nào che giấu thương thức, hắn cho tới bây giờ đều là loại người tùy tâm sở dục, cho tới bây giờ cũng sẽ không bận tâm tới chuyện gì. Giờ phút này, vẻ mặt của hắn rất phong phú, kinh điển, tán thưởng.

Quân Vô Ngân, trong đôi mắt chưa bao giờ có nữ nhân, đối với hắn mà nói, nữ nhân lớn lên giống trư, hay giống tiên thì đều không là gì so với nam nhân, cũng không thể không sùng sốt một chút, đương nhiên biểu hiện này cũng là bởi vì hắn lúc trước đối với nàng có chú ý, bằng không, giờ phút này, hắn căn bản cũng sẽ không có khả năng liếc mắt nhìn nàng một cái.

Hoàng Thượng cũng sùng sốt, trong con người cùng nàng đối diện hiện lên kinh điển, hắn thật không nghĩ tới, nữ nhân này lớn lên lại xinh đẹp như vậy.

Bất quá, nghĩ đến dáng vẻ sợ hãi vừa nãy của nàng, lập tức lạnh lùng cười, đúng như Mộ Dung Lăng Thiê nói, nữ nhân đẹp như vậy, cũng chỉ có thể làm bình hoa.

Nhìn thấy tia kinh điển trong ánh mắt của hắn, cùng khoé môi cười lại kia, Đường Nhược Ảnh không khó đoán ra tâm tư của hắn, nàng biết, hiện tại, nàng chỉ có một biện pháp, thì phải là...

"Hoàng Thượng muốn thú ta sao?" Về mặt vui sướng, trong thanh âm mang theo cố ý hưng phấn, đôi mắt nhìn Hoàng Thuợg lại tràn đầy vẻ mừng như điên cùng si mê.

Hoàng Thượng ngẩng ra, tựa hồ trong lúc nhất thời không có phản ứng lại, chỉ là khi nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của nàng, còn có vẻ si mê không chút che giấu kia, mày không khỏi nhướn lên, nàng thật đúng là nhìn thấy nam nhân liền phạm háo sắc, bất quá cũng may, trong hậu cung này cũng chỉ có một mình hần là nam nhân chân chính.

Đương nhiên về sau hần cũng sẽ không cho nàng có cơ hội phạm háo sắc.

"Người có thể tiến cung." Khoé môi lạnh lùng nhếch lên rất chậm chọc, trong giọng nói của hần lại thêm vài phần cười lạnh, thú??? Nàng xứng sao????

Người hần muốn kết hôn, về sau chính là hoàng hậu của Vân quốc này, nàng cũng không có tư cách này, hần đáp ứng để cho nàng tiến cung, đều chỉ là vì có thể làm cho hần có thể lập hoàng hậu theo ý muốn của mình.

Đờng Nhực Ảnh nhìn thấy biểu tình trên mặt Hoàng Thượng, tự nhiên cũng hiểu được hần đang suy nghĩ cái gì, trong lòng không khỏi âm thầm cười lạnh, muốn lợi dụng nàng, hừ, chỉ sợ hần đã chọn sai người...

"Thật sao? Hoàng Thượng thật sự muốn thành thân với ta, ta đây về sau chính là Hoàng Hậu của Vân quốc này." Về mặt cười, còn mang theo một chút đắc ý, nàng 'Kim lòng không đậu' hoan hô.

Sắc mặt Hoàng Thượng đột nhiên trầm xuống, đôi mắt trong nháy mắt đóng băng, nữ nhân này thật đúng là dám nói, bất quá, hần thật không ngờ, kế tiếp, trong lời nói của nàng, lại..

Đờng Nhực Ảnh nhìn khuôn mặt đột nhiên âm trầm của Hoàng Thượng, trong lòng âm thầm buồn cười, lại vẫn giả bộ vẻ mặt hưng phấn mà tiếp tục nói: "Nếu ta thành Hoàng Hậu Vân quốc, vậy Hoàng Thượng cũng không thể thú thêm nữ nhân khác, cả đời này cũng chỉ có thể có một nữ nhân là ta."

Lời này vừa nói ra, mọi người trong phòng đều kinh sợ, bao gồm cả Quân Vô Ngân mặt không chút thay đổi cũng hiện lên vài phần kinh ngạc, nữ nhân này thật đúng là dám nói nha.

Khuôn mặt Hoàng Thượng âm trầm đến mức có thể đóng băng mọi thứ, ánh mắt nhìn nàng, càng lạnh đến cực điểm, vẻ trào phúng lại tăng thêm một bậc, nữ nhân này, thật đúng là mơ mộng hão huyền.

Vừa mới nói những lời này, nếu là nàng dùng vẻ mặt bình tĩnh mà nói ra, thì tuyệt đối phải là kinh thế hãi tục, người khác nhìn thấy, có thể cho rằng nàng cao ngạo, hoặc cho rằng nàng cuồng vọng.

Nhưng mà giờ phút này, nàng lại dùng vẻ mặt mừng như điên, vẻ mặt si mê nói ra, ở trong mắt người khác xem ra, thật đúng là ý nghĩ kỳ lạ, mơ mộng hão huyền.

Khoé môi Quân Vô Ta hơi co rút vài cái, nữ nhân này, trong đầu đang chứa cái gì a?

Thái Hậu cả kinh hoàn toàn không nói gì, nói như vậy, bà làm sao dám nói tiếp nha, cho dù là nam nhân bình thường cũng đều là ba vợ bốn nàng hầu, huống chi là Hoàng Thượng, ngay cả Đờng Hứa cùng Lam Như Tâm cũng đều kinh ngạc tròn mắt há hốc mồm.

Chỉ có Quân Vô Ngân, sau khi giật mình liền giống như người bình thường không có việc gì, vẫn nhàn nhã chậm rãi thưởng thức trà, chỉ là, ly trà đặt ở bên môi, môi hơi hơi nhếch lên, khoé môi tựa hồ giờ lên một tia cong cong như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 11.2

Editor: tieudangnhi

"Như thế nào? Đây là người Mẫu Hậu nói ôn nhu hiền lành, thiện lương am hiểu ý người, hừ, thật đúng là thiện lương am hiểu ý người nha!!!" Đôi mắt Hoàng Thượng lạnh lùng đảo qua Đờng Nhực Ảnh, khi chuyển hướng sang Thái Hậu, lạnh lùng hừ nói, giọng nói cũng nghiêm khắc, lạnh như băng.

"Thật sự là rất to gan, vị trí Hoàng Hậu Vân quốc này, là do người quyết định sao?" Lại nhìn về phía Đờng Nhực Ảnh, vẫn là loại ánh mắt lạnh như băng làm cho người ta nháy mắt có thể đông lại.

Thân mình Đờng Nhực Ảnh theo bản năng run lên, cúi đầu, chậm rãi lùi về phía sau từng bước, nàng biết, mục đích của nàng đã đạt tới, không ai phát hiện, sau khi nàng cúi đầu, khoé môi hơi xuất ra một tia cười khế.

“Hoàng Thượng, Ảnh nhi, Ảnh nhi nàng ta là vô tâm, nàng chính là không hiểu chuyện, nàng...” Đường Hứa nóng nảy, cũng bắt chước lễ tiết, vội vàng cầu tình với Hoàng Thượng.

Hắn không nghĩ tới mọi chuyện sẽ phát triển đến tình trạng này, lời nói vừa rồi của Ảnh nhi, Hoàng Thượng nếu muốn truy cứu, chắc chắn nàng sẽ bị trị tội.

“Hoàng Thượng, Ảnh nhi nàng chẳng qua là quá đơn thuần, nàng...” Thái Hậu cũng giúp cầu tình, bà đương nhiên hiểu được, Hoàng Thượng giờ phút này tức giận không phải là nhằm vào Đường Nhượng Ảnh, mà là nhằm vào bà.

“Đơn thuần? Một nữ nhân còn chưa tiến cung, đã nghĩ trở thành hoàng hậu, Thái Hậu có thể nói nàng đơn thuần?” Hoàng Thượng cười lạnh, hai tròng mắt cũng lạnh lùng quét qua Đường Nhượng Ảnh một cái, thân mình Đường Nhượng Ảnh lại run rẩy.

“Hoàng Thượng, người làm người ta sợ.” Quân Vô Ngân chậm rãi buông ly trà, từng chữ từng chữ đều không mang theo độ ấm nào, giống như mang theo vài phần cố ý...

Mọi người trong phòng trừ bỏ Đường Nhượng Ảnh đều sững sốt, đều thật không ngờ Quân Vô Ngân sẽ mở miệng nói chuyện, đương nhiên, trong lời nói của hắn không chút cảm tình nào, làm cho người ta nghe không ra, hắn có phải vì nàng cầu tình hay không.

“Người khi nào thì cũng hiểu được thương hương tiếc ngọc.” Đôi mắt Hoàng Thượng híp lại, hơi kinh ngạc nhìn sang phía hắn, sự lạnh lùng trên mặt cũng hoãn đi vài phần.

Trong lòng Đường Nhượng Ảnh cũng đột nhiên cả kinh, nam nhân này, giọng điệu này, đột nhiên làm cho nàng cảm giác được một loại nguy hiểm, ở hắc đạo lăn lộn nhiều năm như vậy, cảm giác của nàng cực kỳ sâu sắc, chỉ là người có thể làm cho nàng cảm giác được nguy hiểm, lại cũng không nhiều.

Nhưng mà, nam nhân này.

“Hoàng huynh, nàng chẳng qua chỉ là một nữ nhân, hoàng huynh thật đúng là muốn cùng một nữ nhân so đo nha, hoàng huynh nếu là nhìn nàng ta không vừa mắt, thì để cho nàng ta trở về là được.” Con người của Quân Vô Tà ở trên người Hoàng Thượng cùng Quân Vô Ngân chuyển qua chuyển lại vài lần, sau đó đứng lên, vẻ mặt cười khê làm người hoà giải...

“Hoàng Thượng, là ai gia sai lầm, Hoàng Thượng thứ tội sự bực tức của nàng, để cho nàng trở về đi.” Trong lòng Thái Hậu âm thầm thở dài, không mở miệng không được, vốn nghĩ có hi vọng, lại thật không ngờ sẽ là kết quả này.

Một hồi thân cận lại thất bại hoa lệ như vậy.

Đường Nhượng Ảnh rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, khoẻ môi cũng hơi hơi giờ lên, chỉ là, nụ cười hơi giờ lên kia, cũng chẳng qua là hơi nhếch môi lên một chút, bởi vì, nàng cảm giác được một ánh mắt lại nhìn về phía nàng, lần này nàng rất rõ ràng người kia là ai.

Nàng càng có thể cảm giác được, trong ánh mắt kia sâu không lường được...

Ngày hôm sau, toàn bộ kinh thành lại sôi trào.

Hiện tại, chỉ sợ toàn bộ kinh thành không ai không biết Đường Nhượng Ảnh nàng.

“Nghe nói không? Tiểu thư Đường gia kia, thế nhưng dám tiến cung quyến rũ Hoàng Thượng.” Người qua đường Giáp...

“Phải nha, nghe nói thiếu chút nữa còn bị Hoàng Thượng giết đấy.” Người qua đường Ất.

“Thật không biết xấu hổ, hết đi quyến rũ Phong công tử, lại đi quyến rũ Hoàng Thượng, nữ nhân như nàng ta nên đem đi trồng lông heo.” Giọng nói nữ nhân để nghe nhưng cũng rất ngoan độc làm cho người ta phải tặc lưỡi...

Nghe được nghị luận này, Đường Nhượng Ảnh không cho là đúng cười khê, giống như tất cả đều cùng nàng không liên quan. Tiếp tục cất bước đi về con đường của mình.

“Đường tiểu thư, chủ tử nhà ta cho mời.” Đột nhiên, một nam tử ngăn ở trước mặt nàng, tuy rằng không hề động thủ, nhưng lại làm cho người ta tuyệt nhiên không có nửa đường cự tuyệt.

Đường Nhượng Ảnh cả kinh, người này vừa nhìn liền biết là người có võ công cao cường, cho nên, cho dù thân thù của nàng không tệ cũng trốn không thoát, huống chi, trốn tránh luôn không phải là tác phong của nàng.

Chỉ là, chủ tử của hắn? Chủ tử của hắn sẽ là ai???

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 12.1

Editor: tieudangnhi

“Hiên, người nghe đi, người nghe không, nữ nhân kia lại còn dám tiến cung quyến rũ Hoàng Thượng.” Trương Tôn Dự đi trên đường nghe thấy mọi người nghị luận bàn tán, về mặt khinh bỉ nói: “Ta đã nói rồi, nữ nhân kia ngày đó đối với người là có mục đích riêng, người còn chưa tin, còn che chở cho nàng ta.”

Trên mặt Phong Dật Hiên, vẫn là nụ cười thân nhiên, giống như không hề nghe thấy lời nói của Trương Tôn Dự, nhưng sâu trong đôi mắt lại ẩn qua một tia thân nhiên suy tư...

“Ta đang nói chuyện với người nha, người có nghe thấy hay không???” Trương Tôn Dự thấy hắn không trả lời, trên mặt không khỏi tức giận hỏi.

Hắn cùng Phong Dật Hiên quen biết nhiều năm, tuy rằng hiểu biết bản tính bình thân của Phong Dật Hiên, nhưng mà, thời điểm không yên lòng giống hiện tại vẫn là rất ít.

“Nghe được.” Phong Dật Hiên nhẹ giọng trả lời, chẳng qua, trên mặt càng nhiều thêm vài nét cười, bộ dáng giống như tâm tình rất tốt. Mà suy nghĩ trong đôi mắt cũng đôi thành ý cười tràn đầy, giống như đột nhiên đã cẩn thận suy nghĩ ra cái gì đó...

“Nếu nghe được thì người liền cách nữ nhân này xa một chút, trăm ngàn lần không để nàng ta lại gần nữa, đúng rồi, ngày đó, thứ nàng ta cho người ký rớt cục là cái gì?” Trương Tôn Dự đến bây giờ vẫn không quên chuyện ngày hôm đó, mấy ngày nay, hắn vừa thấy Phong Dật Hiên liền hỏi vấn đề này, đều đã hỏi mấy trăm lần, đáng tiếc, Phong Dật Hiên một chữ cũng không chịu lộ ra.

Làm cho hắn tò mò muốn chết.

Phong Dật Hiên chỉ cười không đáp, chuyện ngày hôm qua nàng tiến cung, hắn đã sớm hỏi thăm rõ ràng, tất cả mọi người đều nghĩ nàng tiến cung là muốn quyến rũ Hoàng Thượng, kết quả quyến rũ không thành, thiếu chút nữa còn bị Hoàng Thượng xử tử, nhưng mà, hiện tại hắn cũng hiểu được, chuyện không phải như vậy.

Lấy sự khôn khéo ngày đó của nàng mà hắn đã nhìn thấy, còn có ngạo khí bình thân kia, nàng làm sao có thể sẽ đi quyến rũ Hoàng Thượng, làm sao có thể sẽ nói ra những lời nói không suy nghĩ kia.

Nàng làm như vậy nhất định là có nguyên nhân.

Hắn hiện tại suy nghĩ cẩn thận lại, nguyên nhân của nàng, hoàn toàn cùng sự tưởng tượng của người khác đều không giống nhau, nói cho cùng, nàng căn bản không muốn tiến cung.

Trong lòng, ần ần đối với nàng, tán thưởng càng tăng thêm vài phần.

Bất quá, nàng cũng rất lợi hại, thế nhưng lại biết tử huyệt của Hoàng Thượng, lại còn dám lừa gạt Hoàng Thượng.

Không biết vì sao, biết nàng làm như vậy, trong lòng của hắn, lại có vài tia vui sướng khác thường. Hơn nữa, hắn vừa mới có loại xúc động muốn nhìn thấy nàng, nếu không phải còn có Trương Tôn Dự ở chỗ này, nói không chừng hắn sẽ đi đến xương in ấn của Đường gia.

Dù sao hắn cũng đã cùng nàng ký hiệp nghị, hơn nữa ngày nàng định cũng sắp đến, hắn cho dù có đi, cũng có một cái cơ thật xác thực.

“Người cười ngốc cái gì đấy? Nhìn người như vậy là đang bị gì a, trúng tà?” Trương Tôn Dự hơi nhíu mày, có chút kỳ quái nhìn Phong Dật Hiên, Phong Dật Hiên tuy rằng ngày thường tính tình cũng rất tốt, cũng luôn dùng khuôn mặt tươi cười đối với mọi người, nhưng cũng sẽ không cười giống như hôm nay nha, hắn phát hiện Phong Dật Hiên cười hôm nay cùng bình thường có chút bất đồng.

Bình thường, hắn tuy rằng cười, nhưng lại có một loại ngăn cách người khác ngàn dặm, tuy rằng hắn tươi cười quả thực nhìn rất tốt, nhưng vẫn chính là cười cho có lệ, nhưng hôm nay, hắn cảm giác được Phong Dật Hiên cười bên trong còn mang vài phần cảm tình, hơn nữa, hình như còn có một chút khác thường không thể giải thích được.

“Đi thôi, đi từ lâu Khước Hoặc.” Phong Dật Hiên lên tiếng, nụ cười trên mặt hơi cương một chút, khéo léo che giấu nói.

Trong lòng lại âm thầm nghi hoặc, biểu hiện của hắn thật sự không rõ ràng như vậy sao? Ngây ngô cười? Hắn sẽ ngây ngô cười sao?

Khước Hoặc từ lâu cũng chính là nơi mà hắn ngày đó gặp được nàng, hơn nữa cách xương in ấn của Đường gia cũng rất gần.

Khước Hoặc từ lâu?? Hắn đột nhiên phát hiện, hắn hiện tại rất thích cái tên này.

Trương Tôn Dự hơi sùng sốt một chút, nhìn bóng dáng hắn rời đi, trên mặt hiện lên vài phần nghi hoặc, Phong Dật Hiên hôm nay rốt cuộc là bị làm sao vậy? Bình thường theo lý, mỗi lần đi từ lâu đều là mình kéo mang túm đem hắn đi, hôm nay, hắn lại tự mình muốn đi???

Mà lại tích cực như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 12.2

Editor: tieudangnh

Đường Nhược Ảnh đi theo phía sau nam tử lạ mặt, dọc theo đường đi, cái gì cũng không có hỏi, chỉ là lẳng lặng tiêu sái bước theo, hần hơi hơi kinh ngạc, vốn nghĩ nàng sẽ sợ hãi, sẽ không cùng đi với hần, hần vốn đang tính có nên trực tiếp đánh nàng hôn mê rồi mang đi gặp chủ tử, thật không ngờ, nàng thế nhưng ngay cả hỏi cũng không hỏi lấy một câu, liền đi theo hần.

Đi đến một tửu lâu đằng trước, hần ngưng lại.

“Đến, Đường tiểu thư, chủ tử nhà ta đang ở phía trên chờ ngươi.” Lần này, trong giọng nói của hần, thiếu vài phần lạnh lùng cứng rắn, tựa hồ nhiều thêm vài phần tán thưởng...

“Khước Hoạch tửu lâu?” Đường Nhược Ảnh nâng mi, có chút ngoài ý muốn, nàng thật không ngờ, hần sẽ mang nàng đến tửu lâu, mời nàng đến tửu lâu ăn cơm?

Người ở chỗ này nàng quen biết cũng không nhiều nha, rốt cuộc sẽ là ai?

Bất quá, thật ra giờ phút này nàng có thể khẳng định sẽ không phải là Mộ Dung Lăng Thiên, bởi vì, nàng biết nếu Mộ Dung Lăng Thiên biết hết thấy đều là do nàng làm, tuyệt đối sẽ không thỉnh nàng đến tửu lâu như thế này.

Hơi dừng một chút, nàng liền cất bước đi vào, nếu là nơi khác, nói không chừng nàng còn có thể phòng bị một chút, nhưng tại đây là tửu lâu, nàng liền hoàn toàn có thể yên tâm.

Lên lầu, đôi mắt khẽ nâng lên, khi nhìn thấy nam tử ngồi gần cửa sổ, Đường Nhược Ảnh kinh sợ, nàng thế nào cũng không ngờ sẽ là hần???

Nhị vương gia - Quân Vô Ngân.

Ngày hôm qua sau khi từ hoàng cung trở về, nàng liền hỏi thăm lai lịch cùng tiểu sử của hần.

Dù sao khi ở trong hoàng cung, hần làm cho nàng có một loại cảm giác áp bách.

Quân Vô Ngân, mỗi người ở Vân quốc đều kính sợ, lại là người làm cho địch nhân nghe tên đã sợ mất mật, có thể nói là văn võ song toàn. Nghe nói hần ở trên chiến trường chưa bao giờ gặp được đối thủ, mà ở trong triều, lại xử sự rất chu mật, không người không phục.

Ngay cả Hoàng Thượng cũng kính hần ba phần, nhường nhịn hần ba phần.

Chỉ là, còn nghe nói, hần trừ bỏ ở trên chiến trường, trong triều sự, những chuyện khá cũng rất hiếm khi có thể lọt vào mắt hần, càng rất ít người hoặc chuyện gì đó có thể khiến cho hần hứng thú...

Cho nên sau khi nàng nghe được chuyện về hần, liền nhẹ nhàng thờ ra, dù sao, hành động ngày hôm qua của nàng, cũng sẽ khiến cho hần chú ý.

Nhưng mà, thật không ngờ, hôm nay thế nhưng hần lại mời nàng đến tửu lâu.

Người có thể làm cho nhị vương gia mời đến tửu lâu, nàng chỉ sợ là người đầu tiên đi? Nếu để cho người khác biết được, không biết có khiến họ kinh ngạc đến mức hai mắt đều tròn trũng lên không.

Bất quá cũng hay, chỗ này của tửu lâu ngoại trừ hần, cũng không có người nào khác...

“Được vương gia mời đến tửu lâu, ta hần là nên thụ sủng nhược kinh nha.” Nếu hần đã mời nàng tới chỗ này, vậy đại biểu cho ngày hôm qua hần nhất định đã phát hiện được cái gì đó, cho nên Đường Nhược Ảnh cũng không tiếp tục nguy trang nữa. Thực tự nhiên ngồi ở đối diện hần.

Người khôn khéo giống như hần, muốn lừa, chỉ sợ không đơn giản như vậy, còn không bằng thân nhiên đối diện thì hơn.

“Ngươi???” Hơi nhú mày, đối với phản ứng của nàng, hình như cũng không có nhiều ngoài ý muốn cho lắm, trong con ngươi lại có thêm vài phần hiểu rõ,

khoe môi nhếch lên: “Vậy sao?” Ngờ khí giống như nghi vấn, nhưng căn bản lại không cần câu trả lời của nàng.

“Ha ha...” Đường Nhược Ảnh thấp giọng cười khẽ, quả nhiên, hẳn thật sự đã phát hiện được gì rồi, cho nên mới dễ dàng phát hiện được nàng nguy trang.

“Vương gia phát hiện khi nào?” Đối với vấn đề này, Đường Nhược Ảnh thật nghĩ không ra, vào cung, nàng tựa hồ chỉ nhìn thấy mỗi Từ Ninh cung, hơn nữa so với hẳn nàng đến còn sớm hơn, không có lý do gì, mọi chuyện nàng làm ở từ ninh cung hết thấy đều đã gạt được mọi người, bao gồm cả Hoàng Thượng, cũng không có lừa gạt một mình hẳn nha, cho nên, nàng dám khẳng định, nhất định không phải ở Từ Ninh cung.

Nhớ lại lúc hẳn vừa mới đi vào Từ Ninh cung, ánh mắt đầu tiên nhìn nàng rất lợi hại, nàng càng thêm khẳng định suy nghĩ này, chỉ là, lúc trước, nàng chưa từng gặp hẳn nha.

Quân Vô Ngân lại nhúu mày, nữ nhân này quả thực đủ thông minh, hơn nữa cũng đủ ngay thẳng. Tính cách như vậy, không tệ...

“Đường tiểu thư cảm thấy cảnh sắc trong hoàng cung như thế nào?” Bạc môi khẽ nhúc nhích, gọi lên độ công khác thường, hẳn thực sự muốn biết, sau khi nàng nhìn cảnh sắc trong cung rốt cuộc sẽ suy nghĩ cái gì? Rốt cuộc là cái gì làm cho nàng cười lạnh?

Khẽ giật mình, Đường Nhược Ảnh rốt cuộc hiểu được, trong lòng thâm ảo não, bản thân sơ suất quá, chỗ đó là hoàng cung nha, sao nàng lại có thể phạm vào sai lầm như vậy chứ.

Trong lòng âm thầm suy nghĩ, phải trả lời vấn đề của hẳn như thế nào, đứng vào lúc này, trên thang lầu truyền đến tiếng bước chân. Đường Nhược Ảnh cùng Quân Vô Ngân đều không có đề ý tới.

Hai người ngồi tương đối gần, bốn mắt nhìn nhau, đánh giá, nghiền cừu tìm tòi.

Mà khi Phong Dật Hiến đi lên lầu, nhìn thấy Quân Vô Ngân cùng nàng ngồi gần nhau, nụ cười trên mặt, nháy mắt liền biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 13.1

Editor: tieudangnhi

Phong Dật Hiến chỉ cảm thấy bản thân mình hình như lập tức rơi vào hầm băng, nháy mắt bị đông lại, thẳng tắp đứng ở lối đi cầu thang, quên luôn cả bước về phía trước. Lần đầu tiên, hẳn mất đi sự bình tĩnh của mình.

Nàng, làm sao có thể ở một chỗ cùng nhị vương gia? Đối với nhị vương gia, hẳn hẳn có thể xem như rất hiểu biết, nhị vương gia rất ít chủ động đi làm một chuyện, càng không thể sẽ chủ động đi tìm một người, cho dù ngay cả Hoàng Thượng mỗi lần có việc đều phải phái người đi Vương phủ mời hẳn.

Mà nay, Vương gia thế nhưng lại cùng nàng ngồi ở chỗ này? Giờ phút này, nàng lẳng lặng ngồi ở đằng kia, bất động không nói, lại vẫn có một loại độc đáo làm cho người khác không thể xem nhẹ.

Nàng bây giờ, là nàng ngày đó hẳn từng chứng kiến, chân thật chính là nàng, không mang theo nguy trang gì, tâm Phong Dật Hiến trong nháy mắt lạnh đi vài phần, hẳn thậm chí quên cả tiếp tục đi về phía trước, quên hẳn luôn cả phản ứng.

“Hiền, người làm cái gì vậy?” Trương Tôn Dự đi ở phía sau hẳn có chút không hiểu, nhìn qua trên người hẳn, lại nhìn lên trên lầu, khi nhìn thấy Quân Vô Ngân, cũng ngây ngốc sững sốt một chút, dù sao trường hợp có thể nhìn thấy Quân Vô Ngân này, thật là rất khó...

Trường hợp Quân Vô Ngân xuất hiện trước mặt công chúng như vậy rất ít.

“Vương gia???” Kinh ngạc hô, đột nhiên ý thức được chính mình luống cuống, giẫm chân tại chỗ vài cái, đi lại gần bọn họ, cung kính hành lễ: “Trương Tôn Dự thỉnh an Vương gia.”

Quân Vô Ngân cũng không đề ý tới hẳn, thậm chí ngay cả mí mắt đều không hề nâng lên, đôi mắt vẫn nhìn Đường Nhược Ảnh.

Trương Tôn Dự cũng không cảm thấy quá xấu hổ, dù sao phản ứng này của Quân Vô Ngân lại rất bình thường, bất quá, cũng nhờ thế này hẳn mới nhớ tới, là ai có mặt mũi lớn như vậy thế nhưng lại có thể ngồi cùng một chỗ với nhị vương gia?

Hai tròng mắt hơi đỏ, khi nhìn về phía Đường Nhược Ảnh, đôi mắt đột nhiên tròn lên, vẻ mặt ngạc nhiên cùng khó có thể tin: “Như thế nào là người? Người...???” Hẳn làm sao cũng không thể nghĩ ra, người có thể ở cùng một chỗ với nhị vương gia lại là nữ nhân này.

Vừa rồi ở trên đường cái, còn nghe dân chúng tụ tập bàn tán nàng như thế nào quyền rũ Hoàng Thượng, bây giờ, nàng lại cùng nhị vương gia ngồi cùng một chỗ, này... Này cũng quá làm cho người ta khó có thể tin đi.

“Người sẽ không muốn quyền rũ luôn cả Vương gia đi? Nữ nhân như ngươi, thật đúng là sắc đảm bao thiên.” Bởi vì quá mức kinh ngạc, trong lúc nhất thời quên mọi thứ xung quanh, Quân Vô Ngân vẫn không có phản ứng gì, chỉ là ánh mắt nhìn Đường Nhược Ảnh rất nhanh hiện lên gì đó. Hắn thực muốn một chút phản ứng của nữ nhân này, bị người mắng như vậy trước mặt mọi người, nàng sẽ phản ứng thế nào.

Nói thật, giờ phút này hắn đang có một tia chờ mong mà nhìn thấy Đường Nhược Ảnh nghe được lời nói của Trương Tôn Dự, thế nhưng một chút phản ứng cũng không có, giống như người đang bị nói không phải là nàng, khoé môi không khỏi co rút đôi chút.

Nữ nhân bị mắng lại thờ ơ như vậy, thiên hạ chỉ sợ không tìm được người thứ hai.

Phong Dật Hiền nhìn đến Quân Vô Ngân cùng phản ứng của nàng, tâm tình càng thêm trầm thấp, ở sâu trong nội tâm, hình như có cái gì đó khẽ động, đau, khó chịu.

"Dật Hiền thỉnh an Vương gia, đã quấy rầy Vương gia cùng Đường tiểu thư." Phong Dật Hiền rất sợ Trương Tôn Dự càng nháo càng loạn, cánh tay vội vàng từ phía sau kéo hắn lại, trực tiếp đi về phía trước.

Lời nói hơi dừng một chút, trong giọng nói có vài phần khác thường chưa kịp che giấu, mà khi nhìn về phía nàng, trong ánh mắt, cũng hỗn loạn một chút phức tạp, hắn vốn muốn cười khẽ cho qua, lại đột nhiên phát hiện, giờ phút này ngay cả loại cười lấy lệ này, đối với hắn mà nói đều rất khó khăn.

Quân Vô Ngân phá lệ chuyển ánh mắt sang phía Phong Dật Hiền, tuy rằng không nói gì, nhưng trong ánh mắt lại mang nhiều phần bí hiểm.

Đường Nhược Ảnh nghe thấy thanh âm của Phong Dật Hiền liền nâng mắt nhìn về phía hắn, nàng thật không ngờ sẽ gặp được Phong Dật Hiền vào lúc này, nhìn biểu tình có chút không tự nhiên của Phong Dật Hiền, ngây ngốc, cũng không nói gì thêm, nàng không muốn để cho Quân Vô Ngân biết chuyện của nàng cùng Phong Dật Hiền.

Quân Vô Ngân quá nguy hiểm, một chút gió thổi cỏ lay đều có khả năng làm cho hắn nhìn ra sơ hở, đến lúc đó chỉ sợ sẽ làm nàng lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Trước khi chưa xác định được mục đích hắn tìm nàng, nàng phải thật cẩn thận mới được.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 13.2

Editor: tieudangnhi

“Không quấy rầy Vương gia cùng Đường tiểu thư, Dự, chúng ta đi trước đi.” Hiểu được tình cảnh của nàng, Phong Dật Hiền cơm cũng không ăn, liền cáo từ rồi đi, Đường Nhược Ảnh nao nao, nàng tuy rằng cùng Phong Dật Hiền tiếp xúc một lần, nhưng cũng hiểu là người kiểu ngạo cỡ nào, không có khả năng sẽ hướng thứ gì cúi đầu, quân chủ người kia là Quân Vô Ngân, nhưng hôm nay hắn lại ngay cả cơm đều không dùng liền ly khai như vậy.

Ấn ấn, nàng có thể đoán được nguyên nhân Phong Dật Hiền rời đi, nhìn bóng dáng rời đi của Phong Dật Hiền, trong lòng có vài phần cảm kích.

Trong con ngươi của Quân Vô Ngân lại càng thêm âm trầm.

Xa xa theo dõi Phong Dật Hiền, Thanh Phong muốn điều tra rõ chuyện in ấn kia, nhìn thấy Đường Nhược Ảnh cùng Quân Vô Ngân ngồi cùng một chỗ, mặt không chút thay đổi, cũng hiện lên tia kinh ngạc hiếm thấy.

“Như thế nào? Người cùng Phong Dật Hiền có quen biết?” Quân Vô Ngân nâng ly trà lên, giống như tùy ý hỏi. Đôi mắt thâm thúy ẩn giấu bí hiểm tìm tòi cùng nghiên cứu, trong giọng nói ẩn qua một tia ảo não. Một tia cảm xúc ngay cả chính hắn cũng không rõ.

Phong Dật Hiền ngày thường là người bình tĩnh thế nào, mặc kệ là đối với ai, đều là bộ mặt tươi cười này, mặt kệ là đối với ai, đều là cái loại bình tĩnh nhàn nhã này, ngay cả chuyện Hoàng Thượng cho hắn làm Tể tướng, hắn đều có thể cự tuyệt không dấu vết, nhưng hôm nay, Phong Dật Hiền rõ ràng có chút khác thường. Mà Phong Dật Hiền khác thường, nhất định cùng nữ nhân này có liên quan.

Có thể làm cho Phong Dật Hiền khác thường như vậy??? Nữ nhân này thật đúng là nằm ngoài dự liệu của hắn, hắn vẫn đã quá xem nhẹ nàng rồi.

“Phải.” Đường Nhược Ảnh không chút che giấu, giọng điệu tự nhiên mà khẳng định, chẳng qua cũng chẳng có nửa câu giải thích dư thừa nào.

Trả lời khẳng định như vậy, cũng không trả lời kỳ thật cũng chẳng khác gì nhau, bởi vì ai nấy đều biết, chuyện nàng trên đường cái phi lễ Phong Dật Hiền.

Trả lời như vậy lại không giống mong muốn của Quân Vô Ngân.

“Không phải chỉ là phi lễ đơn giản như vậy ư?” Hơi nhú mày, Quân Vô Ngân từ trước đến nay đều lạnh như tảng băng thể nhưng lại nửa thật nửa giả cười khê, ngón tay thon dài, nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn. Không biết là vì cường điệu cái gì, hay là đang che giấu cái gì?

“Không nghe nói qua Vương gia có thói quen xen vào chuyện riêng tư của người khác nha?” Đường Nhược Ảnh cười khê, vẻ mặt hồn nhiên, còn mang theo cô ý tìm tòi nghiên cứu.

Người lãnh tình như hấn, chỉ sợ rất khinh thường loại chuyện này.

Sắc mặt Quân Vô Ngân khê biến thành âm trầm một chút, trong ánh mắt tựa hồ rất nhanh lướt qua một tia ảo não, nhưng cũng hiểu không có khả năng từ miệng nàng đưa ra đáp án vừa lòng hấn, nhanh chóng chuyển đề tài, lại trầm giọng nói: “Người hiện tại đang quản lý sinh ý của Đường gia?”

Khi nghe được tin tức này, hấn thật có chút sùng sốt, một nữ nhân, nghe nói còn là một nữ nhân nhất như chuột, không hề có chủ kiến, thể nhưng lại quản lý sinh ý Đường gia?

“Nếu Vương gia đã biết, vậy cần gì phải hỏi nhiều.” Vẫn chỉ theo kiểu ba phải, trả lời sao cũng được, vẫn chỉ là vẻ mặt bình tĩnh.

Dám dùng loại giọng điệu này nói chuyện với Quân Vô Ngân, toàn bộ thiên hạ chỉ sợ tìm không ra người thứ hai. . .

“Người sáng mắt không đánh tiếng long, mục đích Vương gia mời ta đến đây, không bằng nói thẳng đi.” Cùng hấn ở một chỗ, khả năng bị nhìn thấu sẽ càng lớn, cho nên nàng không muốn ở chỗ này phí thời gian, nàng thật không nghĩ ra nam nhân này mời nàng đến đây với mục đích gì.

Trong lời nói nàng vừa nói ra, đối với Quân Vô Ngân mà nói lại là kinh thế hãi tục, lớn như vậy, mặc kệ là ai, thấy hấn đều là một bộ dáng cung kính, sợ hãi, ngay cả Hoàng Thượng hiện tại đều đối hấn có vài phần bận tâm, dù sao trong tay hấn còn đang nắm hai phần ba binh quyền của Vân quốc.

Mà nữ nhân này thể nhưng lại???

Đôi mắt thâm thúy của hấn hơi nheo lại.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 14

Editor: tieudangnhi

“Người thấy mục đích bốn vương mời người tới là gì?” Đôi mắt híp lại ẩn giấu vài phần lợi hại, giống như muốn nhìn thấu nàng.

Hấn mời nàng đến, vốn chỉ là xúc động nhất thời, hấn chỉ là muốn nhìn xem nàng rốt cuộc là nữ nhân như thế nào, muốn biết rằng, về hiện tại lúc trong cung của nàng, có phải cô ý nguy trang hay không.

Gặp được người, thông minh như nàng, cũng không có chút che giấu nào, theo lý thuyết, hấn đã tìm được đáp án, theo lý thuyết, hấn có thể rời đi, vì sao giờ phút này, hấn cũng không muốn rời đi.

Hấn muốn gặp nàng vốn là nhất thời hứng trí, nhưng hiện tại, hấn lại phát hiện, hứng thú kia hình như có chút thay đổi.

“Vương gia nếu không có chuyện gì, ta đây xin cáo từ trước.” Lòng mày Đường Nhược Ảnh nâng lên, đoán? Nàng không có thời gian bồi hấn chơi trò ngây thơ như vậy. Không đợi Quân Vô Ngân trả lời, thẳng đứng lên, tính rời đi.

Nàng nghĩ, nguyên nhân hấn tìm nàng có khả năng là nhìn thấy khoé môi cười lạnh lúc ở trong cung của nàng, đối với nàng nổi lên tính tò mò.

Bởi vì lúc trước nàng và hấn căn bản không cùng nhau xuất hiện, càng không có gì xung đột, thật sự không còn lý do nào khác.

Lần đầu tiên, có người dám ở trước mặt Quân Vô Ngân, không đợi hấn trả lời liền tự tiện rời đi, nàng lại một lần nữa phá vỡ tiền lệ của hấn, Quân Vô Ngân ngây ngốc, cũng không có ảo não, ánh mắt nhìn phía nàng ngược lại tăng thêm vài phần cười khê, nàng can đảm như vậy, làm sao nhất như chuột? Nếu nàng như vậy cũng coi là nhất như chuột, ngày đó chỉ sợ sớm đã trái ngược: “Mộ Dung Lăng Thiên, không phải là người người có thể chọc tới.” Hấn chưa bao giờ quản chuyện của người khác, lúc này đây, vì nàng, thể nhưng lại muốn phá lệ, hấn suy nghĩ, nữ nhân này sở dĩ làm như vậy, vô cùng có khả năng là vì đối phó Mộ Dung Lăng Thiên, nhưng mà Mộ Dung Lăng Thiên cũng không phải là người dễ trêu chọc.

Thân phận Mộ Dung Lăng Thiên không chỉ là một thương nhân đơn giản như vậy, một nữ nhân như nàng, cho dù có thông minh, cũng đâu không lại Mộ Dung Lăng Thiên, mặc kệ là trên thương trường, hay là cái khác cũng vậy.

Bước chân của Đường Nhược Ánh dừng lại, mày nhíu lại, khoé môi lại xuất ra một nụ cười vân đạm phong khinh :”Ta chỉ làm đúng chuyện buôn bán của mình, không nghĩ chọc bắt luận kẻ nào.”

Trên thương trường, vốn chính là không ngừng cạnh tranh, cạnh tranh tất nhiên còn có phiêu lưu, ai cũng không thể trăm phần trăm nắm chắc chiến thắng, nàng lần này cũng là lợi dụng Mộ Dung Lăng Thiên đối với nàng khinh thị, nàng đương nhiên cũng biết Mộ Dung Lăng Thiên lợi hại, cho nên nàng mới khắp nơi cẩn thận, nàng phải làm cho Đường gia quật khởi lại, đều không phải là hoàn toàn nhằm vào Mộ Dung Lăng Thiên.

Mà cảnh cáo của hắn, rốt cuộc là có dụng ý gì, nàng không thể xác định, cho nên nàng cũng không xoay người lại, nói vừa xong, liền cất bước rời đi, hắn sẽ làm cho người đối diện có một loại áp lực vô hình, hắn lại là người nàng không thể trêu vào, bất quá nàng không thể trêu vào, vậy thì cứ trốn đi thôi.

Quân Vô Ngân không nói gì nữa, chỉ là ánh mắt nhìn nàng rời đi lại phức tạp khác thường, hắn biết nàng đối với hắn có điều đề phòng.

Nữ nhân này, quá mức nấn cảm cùng cảnh giác, nhưng lại rất quật cường, ...

Bất quá không sao, hắn đối với chuyện cảm thấy hứng thú, hắn hướng tới đều là thời gian.

Mộ Dung phủ.

“Chủ tử, ta vừa mới nhìn thấy Đường tiểu thư.” Rất nhanh trở lại Mộ Dung phủ, Thanh Phong thậm chí cả hô hấp cũng không xong.

Mộ Dung Lăng Thiên nhíu mày, Thanh Phong theo hắn nhiều năm, hắn rất rõ cá tính của Thanh Phong, chuyện không phải hắn quản, hắn tuyệt đối sẽ không quản, hôm nay thế nhưng lại chủ động nhắc tới Đường Nhược Ánh, nhất định là đã phát hiện được gì đó.

“Thuộc hạ vừa ới nhìn thấy Đường tiểu thư cùng nhị vương gia ở Khước Hoắc tửu lâu, ngồi cùng một chỗ.” Thanh Phong cố ý cường điệu câu nói hai người ngồi cùng một chỗ, đôi mắt lạnh như băng của Mộ Dung Lăng Thiên hiện lên vẻ kinh ngạc, nàng cùng Quân Vô Ngân ở cùng một chỗ? Điều này làm sao có thể? Quân Vô Ngân là loại người nào, làm sao có thể sẽ cùng nàng ngồi cùng một chỗ?

“Hơn nữa thuộc hạ phát hiện Đường tiểu thư hình như có chút không giống trước kia.” Thanh Phong lại bổ sung thêm.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn gấp gáp trở về.

“Không giống trước kia?” Mi mắt Mộ Dung Lăng Thiên nhướn lên, hắn thật đúng là nghĩ không ra, nữ nhân kia sẽ không giống như thế nào đây?

“Chủ tử, hay là người hắn nên...” Thanh Phong hơi suy tư một chút, cẩn thận đề nghị.

Nhưng là, đứng vào lúc này, quân gia dẫn một thái giám đến.

“Hoàng Thượng mời Mộ Dung công tử tiến cung.” Thái giám cung kính hành lễ, mà một từ ‘mời’, cũng biểu lộ thân phận không tầm thường của Mộ Dung Lăng Thiên.

“Ân.” Mộ Dung Lăng Thiên thấp giọng đáp lời, trên mặt không có biểu tình gì khác thường, giống như chuyện Hoàng Thượng mời hắn tiến cung cũng rất bình thường.

“Nô tài liền đi bẩm báo với Hoàng Thượng ngay.” Thái giám tựa hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại cung kính hành lễ, chậm rãi lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 14.2

Editor: tieudangnhi

Mộ Dung Lăng Thiên đi vào thư phòng, liền tự mình ngồi ở một bên, tự nhiên giống như nhà của mình. Thậm chí ngay cả hành lễ cơ bản nhất cũng không có.

“Gần đây có chuyện gì không bình thường không?” Hoàng Thượng nhìn về phía hắn, cũng không có gì trách cứ, chỉ là trầm giọng hỏi.

“Thái tử Lăng quốc vẫn cự tuyệt đăng cơ, nghe nói, vẫn cứ thích hoá trang thành dân chúng, vẫn thích hoà nhập vào cuộc sống của dân chúng.” Khoé môi Mộ Dung Lăng Thiên hơi hơi câu lên vài nét cười khê, hắn cũng không hiểu, thái tử kia đang phát điên cái gì, ngồi vị hoàng đế dang đến trước mặt, lại không làm, mà cứ thích xâm nhập vào dân gian, hiểu biết khó khăn của dân chúng.

Mây của Hoàng Thượng cũng không khỏi nhíu lại, trầm giọng nói :“Lại cự tuyệt?” Đây cũng là lần thứ ba hấn cự tuyệt đăng cơ đi? Tuy rằng hấn là thái tử Lãng quốc, sẽ là Hoàng Thượng tương lai của Lãng quốc, nhưng mà, hấn làm như vậy, không sợ sẽ có người thừa dịp nước đục thả câu sao?

Đương nhiên, người quyền cao thế như bọn họ, tự nhiên cũng không rõ tâm tư kia.

“Hấn gần đây có động tĩnh gì?” Hoàng Thượng đột nhiên chuyển đề tài, giọng nói, cũng đột nhiên trở nên sắc bén lạnh lùng.

“Không có.” Mộ Dung Lăng Thiên thân nhiên đáp, trong giọng nói không nghe ra cảm xúc gì.

“Hai năm, hấn không có động tĩnh gì, người thấy hấn thật sự ản cư?” Sắc mặt Hoàng Thượng khẽ biến thành âm trầm, khoé môi nở ra nụ cười lạnh.

“Không có khả năng!” Bạc môi lại động, vẫn chỉ là câu trả lời đơn giản đến không thể đơn giản hơn, cũng là lời ít mà ý nhiều, phân rõ sự lợi hại trong câu nói. Một người đã tâm bình khí định, làm sao có thể bởi vì một lần thất bại sẽ hoàn toàn ản cư, đây tuyệt đối là không có khả năng.

Cũng bởi vì biết hấn không có khả năng buông tay như vậy, cho nên sự im lặng của hấn càng làm cho người ta thêm sợ hãi, nếu là hấn có điều động tĩnh, quả chỉ là động tĩnh nhỏ gì, điều có thể tìm ra sơ hở của hấn, nhưng mà, hai năm nay ngay cả một chút động tĩnh cũng không có, từ sau khi Hoàng Thượng đăng cơ, thời gian hai năm, hấn hoàn toàn đem bản thân che giấu rất kỹ, Hoàng Thượng phách cơ sở ngầm nhiều như vậy cũng không phát hiện khác thường gì.

“Hấn bất động, trầm liên tục hấn động.” Hai tròng mắt híp lại, đôi mắt âm lãnh thêm vài phần quyết liệt, từng chữ từng chữ đều lộ ra quả quyết, hấn không thể cứ ngồi chờ đợi như vậy, một khi để cho hấn ta có cơ hội, thì vị trí Hoàng Thượng này hấn sẽ ngồi không yên.

“Hoàng Thượng có chủ ý?” Mi giác của Mộ Dung Lăng Thiên nâng lên, con ngươi lộ ra tia ngoài ý muốn, không quá rõ ràng Hoàng Thượng muốn dùng cái gì để ép buộc người đó, dù sao hấn ta bất động, Hoàng Thượng cũng không có khả năng sẽ dùng động tác quá mức kịch liệt để ép buộc hấn.

“Trầm muốn vì hấn tuyển một Vương phi.” Khoé môi khẽ nhếch, thâm ý cười khế, trong giọng nói mang theo sự tự tin chắc chắn.

“Hoàng Thượng muốn chỉ hôn cho hấn?” Mây theo bản năng nâng lên, chỉ hôn? Có thể bức hấn động sao? Chẳng qua chỉ là một nữ nhân tiến vào Vương phủ mà thôi, hấn căn bản cũng không thể cự tuyệt.

“Đúng, trầm đã tìm được người thích hợp cho hấn rồi.” Khi Hoàng Thượng nhìn Mộ Dung Lăng Thiên, lời nói hơi ngừng lại một chút :“Chính là nữ nhân bị người vứt bỏ kia.”

Ngây ngốc, Mộ Dung Lăng Thiên có chút ngạc nhiên, nhưng lại không thể không bội phục Hoàng Thượng, chủ ý này quả thực đủ tuyệt, không, phải nói là Hoàng Thượng chọn người này quả thực đủ tuyệt.

Đem một nữ nhân bị hấn cùng Hoàng Thượng vứt bỏ cấp cho Trương vương, chỉ sợ đúng là sẽ làm cho Trương vương tiến thoái lưỡng nan.

Mà quan trọng hơn là, chỉ hôn lại là chuyện vui, có thể che giấu sự lợi hại trong đó.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện lời nói của Thanh Phong, Thanh Phong nói, nàng không giống trước kia, hấn nhận thức nàng đã gần mười tám năm, đối với chuyện của nàng cực kỳ hiểu rõ, hấn cũng muốn biết nữ nhân kia có thể không giống trước như thế nào đây.

“Như thế nào? Có vấn đề gì?” Hoàng Thượng nhìn Mộ Dung Lăng Thiên hơi sững sờ, có chút ngoài ý muốn hỏi. Rất ít khi có thể nhìn thấy Mộ Dung Lăng Thiên thất thần như vậy.

“Không có.” Khoé môi khẽ nhúc nhích, giọng nói không có chút độ ấm, hấn là độc hữu vô tình.

“Tốt lắm, người đâu, truyền ý chỉ của trầm, đem Đường tiểu thư chỉ hôn cùng Trương vương, tùy ý thành thân.” Hoàng Thượng đem thánh chỉ sớm đã viết xong giao cho thái giám, một cái tùy ý, cũng để lại một con đường sống để quay về.

Li Vương phủ.

"Vương gia, Hoàng Thượng vừa mới chỉ hôn cho Trương Vương," Lưu Vân cung kính trong giọng nói mang theo tia khác thường.

"Ân?" Mây kiếm khẽ nâng, giống như cũng có vài phần ngoài ý muốn, hấn biết Hoàng Thượng là chờ không được, nhưng mà chỉ hôn cho hấn? Đây có lợi ít gì.

Trương Vương phủ lớn như vậy, cũng không đến mức chứa không nổi một nữ nhân.

"Hoàng Thượng đem Đường tiểu thư chỉ hôn cho Trương Vương." Nhìn thấy nghi hoặc của Quân Vô Ngân, Lưu Vân cẩn thận giải thích.

Ngón tay Quân Vô Ngân đang nắm ly trà đột nhiên buột chặt, 'Ba' một tiếng, ly trà trong tay biến thành những mảnh nhỏ, khuôn mặt lạnh lùng bây giờ so với Diêm vương còn muốn lạnh hơn, âm lãnh này làm cho Lưu Vân cũng không từ kinh hãi.

Mà bên trong Phong phủ, Phong Dật Hiền sau khi nghe được tin tức này, lại là tình hình khác!!!

Tương Vương phủ.

"Thánh chỉ đến." Thái giám cầm thánh chỉ của Hoàng Thượng đứng ở trong viện, lớn tiếng hô, nhưng mà nửa ngày, ngay cả nửa bóng người cũng không thấy.

Thái giám này là tâm phúc bên người Hoàng Thượng, ở trong hoàng cung cũng rất uy phong, nhưng mà giờ phút này đứng ở trong Tương Vương phủ này, chỉ là động đậy cũng không dám động, nói chỉ là dám lộn xộn.

"Thánh chỉ Hoàng Thượng đến, mời Tương Vương tiếp chỉ." Thật lâu không thấy bóng người, thái giám chỉ đành hô lại, sau đó lại tiếp tục chờ đợi, khi thái giám nghĩ toàn bộ Tương vương phủ này căn bản là không có ai...

Rốt cuộc nghe được tiếng bước chân, rất nhanh ngẩng đầu nhìn lại, khi nhìn thấy người đang đi ra, toàn bộ thân mình đột nhiên cứng đờ, tay cũng không chịu khống chế mà run rẩy, thánh chỉ trong tay thiếu chút nữa cũng bị đánh rơi.

Ai cũng đều biết, đây không phải là một chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 15

Nam tử chậm rãi đi ra, y phục tùy ý, nút thắt áo dài phân tán mở ra, mi mắt nhắm lại, tóc đem như mực tùy ý phân tán, rũ xuống trán, dọc trượt xuống đôi mắt, phủ trên hai má.

Ánh mặt trời rực rỡ, rơi ở trên người hắn, chiếu ra một bóng dáng thật dài, nghiêng nhiên là một dáng vẻ vừa mới tỉnh ngủ.

Lộ ra khuôn mặt kinh thể hãi tục, kết hợp với biểu tình lười nhác kia của hắn, liền biến thành một yêu nghiệt chính hiệu.

Phân tùy ý cố tình cùng gương mặt tuyệt thế kia, đôi mắt lại lộ ra một cỗ uy nghiêm làm cho người ta hít thở không thông, một loại khí phách, một loại cuồng vọng uy hiếp thiên hạ chưa nâng lên, lại làm cho người đối diện hắn có một loại cảm giác bị nhìn thấu.

Thái giám kia không dám nhìn hắn, lại càng không dám để cho hắn quỳ xuống tiếp chỉ, hắn còn chưa ra khỏi cửa, liền bắt đầu tuyên đọc thánh chỉ trên tay: "Hoàng... Hoàng Thượng tuyên chỉ... Tương Vương đã hai mươi bảy tuổi, nhưng vẫn chưa thú phi, nay đặc... Đặc biệt đem tiểu thư Đường gia Đường Nhượng Ảnh chỉ hôn cho Tương Vương... tùy ý thành hôn."

Nói mấy câu ngắn ngủn, thái giám lại cảm giác phải dùng hết toàn bộ khí lực toàn thân mới có thể đọc xong, mồ hôi trên trán to như hạt châu liên tiếp đổ xuống: "Vương gia, thỉnh tiếp chỉ." Đọc xong, đợi Tương Vương tiếp chỉ mới được, bằng không làm sao giao phó với Hoàng Thượng nhà, chậm rãi đi về phía trước vài bước, cách xa Tương Vương vài bước thì dừng lại, thánh chỉ cầm trong tay trịnh trọng dâng lên.

Mi mắt nâng lên, ánh mắt lợi hại thẳng tắp bắn ra, làm cho thái giám kia toàn thân cứng đờ, môi động mấy cái, không dám nói ra nửa lời.

"Tiếp." Bạc môi khẽ gọi khẽ nhúc nhích, thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên, đồng thời mang theo một cỗ dày đặc, chỉ là một chữ đơn giản, lại giống như có thể xuyên thấu vạn vật trên thế gian.

Hắn còn chưa tới mức công khai cãi lại thánh chỉ của Hoàng Thượng, như vậy, xem như công sức ẩn nhẫn hai năm của hắn chẳng phải đã uống phí rồi sao.

Thái giám rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, như được tha bổng, thánh chỉ cầm trong tay đưa cho thị vệ bên cạnh, sau đó vội vàng rời đi.

...

"Sư huynh, Đường Nhượng Ảnh kia vốn là thể tử chi phúc vị hôn của Mộ Dung Lăng Thiên, chẳng qua là bởi vì ở trên đường cái quyền rũ Phong Dật Hiên, bị vứt bỏ ngay ngày đại hôn, sau đó lại tiến cung quyền rũ Hoàng Thượng, thiếu chút nữa bị Hoàng Thượng giết chết, nhờ Thái Hậu cầu tình, mới tránh khỏi cái chết, đây căn bản là không ai nguyện ý thú nhận."

Nam tử một thân áo dài màu trắng, diện mạo đáng yêu không nhanh không chậm nói, trong giọng nói lộ ra vài phần tò mò, không biết sư huynh sẽ xử lý chuyện này như thế nào?

Khoé môi chậm rãi giờ lên, yêu nghiệt cười, quả thật là mê hồn thu lạc phách: "Xem ra, Hoàng Thượng là sợ bản vương quá buồn." Giọng nói từ tính dễ nghe, mang theo thân nhiên cười khê, làm cho người khác không thể đoán được tâm tình của hắn.

Hắn làm sao có thể không minh bạch tâm tư của Hoàng Thượng a, xem ra Hoàng Thượng rốt cuộc đã chờ không được.

“Sư huynh, người có thể thú nữ nhân kia hay không nha, nghe nói nữ nhân kia lớn lên rất đẹp.” Sở Vân Phi cố ý kéo dài câu nói, ánh mắt tìm tòi muốn xem trên mặt Trương Vương có lộ ra chút khác thường nào không, hắn đi theo bên người sư huynh đã gần mười năm, nhưng vẫn không thể đoán được suy nghĩ của sư huynh.

“Hoàng Thượng muốn chơi, vậy bốn vương sẽ chơi cùng hắn.” Khoé môi càng thêm giờ lên, ngay cả mi mắt cũng đều giờ theo, trong đôi mắt, đều là tràn đầy ý cười, hẳn như vậy, chỉ sợ người khác nhìn đến đều sẽ si mê. Lời nói thần nhiên, nhưng lại mang một loại tùy ý vân đạm phong khinh.

“Nữ nhân kia???” Sở Vân Phi vẫn có vẻ quan tâm vấn đề này, hẳn thật sự rất muốn biết, sư huynh sẽ đối xử với nữ nhân kia như thế nào.

Con người hơi đôi, nhìn dáng vẻ đầy chờ mong của Sở Vân Phi, mi tâm khẽ nhướn, môi hé mở :”Chuyện này để sau.” Vẫn là lời nói vân đạm phong khinh, làm cho người nghe không ra cảm xúc gì.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 15.2

Editor: tieudangnhi

Đường phủ.

“Ảnh nhi, người xem, đây là do Đường gia chúng ta làm ra, thật sự là quá thần kỳ.” Đường Hứa cảm gồm xúr mới ra, vẻ mặt khó có thể tin, hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đồ xúr xinh đẹp như vậy.

“Ân, không tệ.” Đường Nhược Ảnh nhìn nhìn, vừa lòng gật đầu, hiệu quả cũng không tệ lắm, đương nhiên so với hiện đại hoàn mỹ như vậy thì còn hơi kém, nhưng ở niên đại này mà có thể sản xuất ra vật như vậy thì cũng đã không tệ rồi.

“Chỉ là không tệ.” Đường Hứa ngạc nhiên, rung động nhìn nàng, vật thần kỳ như vậy, còn chỉ là không sai.

“Phụ thân, người đem hàng mẫu này đi giới thiệu với các đại thương trong kinh thành, cùng bọn họ ký hiệp nghị mua bán.” Đường Nhược Ảnh chỉ cười nhẹ, sau đó lấy ra bản hiệp nghị đã chuẩn bị tốt đưa cho Đường Hứa, nàng sẽ chờ mấy thứ kia ra sau.

“Đây là cái gì??” Đường Hứa ngây ngốc, nghi hoặc tiếp nhận, lập tức nhìn xem, càng xem, hai tròng mắt trừng càng lớn, thiên a, này... Hắn buôn bán nhiều năm như vậy, chưa từng thấy qua loại này a.

Bất quá, lại không thể không bội phục độ cẩn thận của nàng, nếu thật sự cùng mấy thương gia ký xong hiệp nghị này, Đường gia về sau sẽ không sợ không có ai nhìn đến.

“Ảnh nhi, giá này, phí tổn hiện tại của chúng ta không đến gấp đôi, nhưng mà con lại để giá lên gấp mười, quá đắt, chỉ sợ bán không được.” Đối với vấn đề giá cả hắn có chút lo lắng.

“Vật quý, giá đắt, mới có người muốn sở hữu.” Thần nhiên cười, cũng là tin tưởng mười phần, mấy thứ này không phải vì dân chúng tầng thấp mà chuẩn bị, mà là chuẩn bị vì những kẻ có tiền, giá của nàng càng cao, mới có thể câu được dục vọng của bọn họ, cũng càng có thể thỏa mãn tâm lý so sánh của bọn họ.

Đường Hứa ngẩn ra, dù sao cũng là việc buôn bán, rất nhanh liền hiểu được ý tứ của Đường Nhược Ảnh, trong lòng lại sợ hãi than trước sự cơ trí của nàng, có đôi khi, hẳn thật sự hoài nghi, nàng thật sự có phải nữ nhi của hắn không?

“Ảnh nhi, chúng ta làm như vậy, chẳng phải là sẽ đoạt toàn bộ sinh ý của Mộ Dung Lăng Thiên.” Hơi suy tư một chút, Đường Hứa lại đưa ra một vấn đề làm cho hắn lo lắng.

Vài năm nay, việc mua bán của Mộ Dung Lăng Thiên đều là nhắm vào Đường gia, cho nên sinh ý của Mộ Dung gia cùng Đường gia có quan hệ rất lớn, nay Ảnh nhi làm như vậy, chẳng phải là...

Đường Nhược Ảnh khẽ giật mình, có vài phần ngạc nhiên, có đôi khi, nàng thật sự hoài nghi Đường gia này là do Đường Hứa đốc thúc cả đời làm ra, đến lúc này, hẳn thế nhưng lại lo lắng cho Mộ Dung Lăng Thiên như vậy.

Môi khẽ nhúc nhích, đang muốn nói gì đó, lại đứng vào lúc này, một thái giám đi đến.

“Thánh chỉ đến.” Giọng rao của thái giám tuyên chỉ từ xa hô to, rõ ràng là một nam nhân không hoàn chỉnh mà lại còn một dáng vẻ vênh váo tự đắc.

Mày Đường Nhực Ảnh nhủ lại, thánh chỉ? Đây là thánh chỉ gì á?

Đường Hứa kinh ngạc sững sờ, mơ mơ hồ hồ không rõ ràng.

“Đường Hứa, còn không mau quỳ xuống tiếp chỉ.” Thái giám cả giận nói, chỉ là giọng nói nháo nhẹt kia, thật sự biểu đạt không ra cái loại uy nghiêm này.

“Thảo dân Đường Hứa tiếp chỉ.” Đường Hứa vội vàng quỳ xuống, Đường Nhực Ảnh tất nhiên cũng chỉ có thể quỳ xuống theo.

“Hoàng Thượng tuyên chỉ, đem Đường Nhực Ảnh chỉ hôn cho Trương Vương. Tuý ý thành hôn.” Thái giám lần này chậm rãi mở thánh chỉ ra, cao giọng đọc lên.

Đường Nhực Ảnh hạ ánh mắt mang theo hàn quang xuống, Hoàng Thượng lại lợi dụng năng như thế, hừ, hồ không phát uy, hẳn thật đúng là đem năng trở thành mèo bệnh? Năng là thứ có thể lợi dụng tốt như vậy?

“Cái gì? Hoàng Thượng đem tiểu nữ chỉ hôn cho Trương Vương?” Đường Hứa kinh ngạc tròn mắt há hốc mồm, sau khi lấy lại tinh thần liền vội vàng hô : “Không, không được, Ảnh nhi nhà ta...”

“Như thế nào? Người là muốn kháng chỉ?” Thái giám tròn mắt lên, độc ác uy hiếp, Trương Vương cũng không dám kháng chỉ, hẳn chỉ là một tiểu dân chúng mà còn dám can rõ?

“Dân nữ tiếp chỉ, tạ ơn.” Đường Nhực Ảnh liên tục kéo Đường Hứa lại, trầm giọng đáp lời, tiếp nhận thánh chỉ trong tay thái giám

Nàng đương nhiên sẽ không ngốc mà đi kháng chỉ, trừ phi nàng không còn muốn sống nữa, bắt quá về phần tạ ơn??? À, nàng sẽ tạ hoàng ân thật tốt a!!!

“Ảnh nhi, con tiếp chỉ, chẳng lẽ thật sự muốn gả cho Trương Vương kia, Trương Vương kia nhưng là...” Đường Hứa gấp gáp giống như kiến bò trên chảo nóng, nhất thời thiếu chút nữa ở trước mặt thái giám nói ra lời không nên nói.

Đường Nhực Ảnh lại vội vàng ngăn hãm lại.

“Là phúc không phải họa, là họa thì không tránh khỏi, phụ thân không cần quá lo lắng.” Đợi sau khi tên thái giám kia rời đi, Đường Nhực Ảnh bình thản nói, một câu tùy ý, làm cho nàng hiểu được, việc này căn bản không cần nàng quan tâm.

Đường Hứa lại sững sờ, không thể tin được, dưới tình huống này, nàng còn có thể bình tĩnh như thế.

“Nhưng mà hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?” Đường Hứa thật sự không biết, loại tình huống này, bọn họ còn có thể làm cái gì được.

“Hiện tại?” Khoé môi nâng lên : “Hiện tại phải làm cho chúng ta cường đại hơn, cường đại không ai dám khi dễ.”

Hay là, do nàng thật quá dễ bị khi dễ, đương nhiên nguyên nhân cũng một bởi vì nàng bây giờ chỉ mới bắt đầu mạnh lên.

Xem ra, nàng phải đẩy nhanh tiến độ hơn, chỉ là tài chính của Đường gia có hạn, nàng phải nghĩ ra một ít biện pháp mới được.

“Phụ thân, ta đi đến xưởng in ấn an bài chút chuyện.” Đường Nhực Ảnh lên tiếng, trong ánh mắt mang theo vài phần trầm tư, về sau nàng cần phải chú ý một chút, tạm thời có khả năng không thể đến công xưởng, cho nên có một số việc, phải sắp xếp cho thật tốt trước...

Đường Hứa nhìn bóng dáng nàng rời đi, trên mặt mang theo rất nhiều kinh ngạc.

Trở nên cường đại, cường đại đến nỗi không ai dám khi dễ? Ngay cả Hoàng Thượng cũng không thể khi dễ sao? Đường Hứa nghĩ không ra sẽ cường đại như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 15.3

Editor: tieudangnhi

Xưởng in ấn Đường gia.

Đường Nhực Ảnh đang xử lý một chút chuyện, Phong Dật Hiền đột nhiên xông vào, thoát nhìn, hình như có chút cấp bách.

Nàng nâng mắt, ngây ngốc nhìn hắn, sau đó lập tức cười nói : “Người đã đến rồi.” Nàng nghĩ Phong Dật Hiền đến là vì chuyện thư ấn, dù sao hôm nay cũng là thời hạn mười ngày của bọn họ, nàng cũng là bởi vì chuyện này nên mới đến xưởng in, bắt quá, nàng thật không ngờ hắn sẽ tự mình đến đây.

“Ngươi còn chưa biết?” Đòi lại Phong Dật Hiền sừng sốt, nhìn về mặt cười khê không có chuyện gì của nàng, chẳng lẽ nàng còn chưa biết chuyện kia?

“Cái gì?” Mí giác nhú lại, có chút nghi hoặc, lại lập tức hiểu được hẳn là đang chỉ chuyện chi hôn kia, liền khê gật đầu :” Đã biết.”

Nàng là đương sự, làm sao có thể không biết được.

“Ngươi?” Biểu tình của Phong Dật Hiền cương một chút, môi khê mở, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói gì tiếp, nàng nếu đã biết, vì sao còn bình thân như vậy? Chẳng lẽ nàng?

Hắn cũng không biết bản thân mình là bị làm sao, khi nghe được tin tức kia, liền không có cách nào bảo trì được sự bình tĩnh lúc bình thường, liền vội vàng chạy ngay tới tìm nàng.

“Ngươi nguyện ý sao?” Âm thầm nuốt xuống một ngụm nước bọt, hắn tận lực muốn làm cho mình bình tĩnh, lại phát hiện trong lòng càng nổi phong ba, nếu như nàng nguyện ý, vậy hắn cũng không còn lời nào để nói, nhưng nếu nàng không muốn, hắn sẽ giúp nàng, mặc kệ phải trả giá đắt như thế nào, hắn cũng đều sẽ giúp nàng.

Đường Nhược Ảnh sừng sốt, kinh ngạc nhìn hắn, trong ánh mắt có vài phần ngoài ý muốn, nhưng nhìn thấy hắn chân thành như vậy, lại nghĩ đến chuyện xảy ra ở lâu lâu vào mấy ngày trước, biết hẳn là thật sự muốn giúp nàng, trong lòng có vài phần lo lắng, nàng cũng không muốn hắn vì nàng đi mạo hiểm.

Khê cười nói :” Chẳng qua chỉ là trò chơi mèo vờn chuột, mà ta lại là miếng mồi có độc ai nấy cũng biết, mèo khôn khéo, chuột cũng không ngu, ta còn cần phải lo lắng sao?”

Phong Dật Hiền hoàn toàn kinh sợ, nháy mắt cứng đờ như pho tượng, hắn thê, hắn lớn như vậy, cũng chưa từng kinh ngạc như vậy, rung động như vậy, giờ phút này hắn thậm chí còn hoài nghi lỗi tai của mình có chút vấn đề.

Mà nam nhân ngoài cửa muốn bước vào cũng nháy mắt cứng đờ, trên mặt cũng là một mảnh kinh ngạc chưa bao giờ có, nàng thật đúng là to gan.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chương 16

Editor: tieudangnh

Phong Dật Hiền đến nửa ngày cũng không thể phục hồi tinh thần lại, tuy rằng đã sớm chứng kiến được sự bất đồng của nàng, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến, nàng sẽ làm cho người ta rung động như vậy.

Khó trách nàng bình tĩnh như vậy, thì ra nàng đã sớm nhìn thấu quan hệ nặng nhẹ trong đó.

Hắn tuy rằng không làm quan ở trong triều, nhưng đối với chuyện trong triều cũng là mười phần hiểu biết, khi vừa mới nghe tin tức kia, chưa kịp nghĩ tới điểm này, liền cấp bách vội vàng đến tìm nàng như vậy, giấu lại, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy có vài phần buồn cười.

Hắn thật sự vẫn là Phong Dật Hiền tùy ý thân nhiên trước kia sao?

Hắn khi nào thì nhanh xúc động đến vậy?

Trong đầu đột nhiên hiện lên một câu, quan tâm sẽ bị loạn, thân mình lập tức cứng đờ, quan tâm? Hắn là đang quan tâm nàng? Hắn là đang để ý nàng sao...

Để ý sao? Âm thầm hô một tiếng, trong lòng hắn thừa nhận chuyện này, hắn thật sự là để ý nàng, bởi vì để ý, cho nên quan tâm, cho nên khi nghe đến Hoàng Thượng đem nàng chỉ hôn cho Trương Vương, mới có thể xúc động, mới có thể thương tâm...

Suy nghĩ cẩn thận điều này, Phong Dật Hiền cũng không ảo não, trong lòng ngược lại cảm thấy rất vui sướng, sống hai mươi năm, hắn chưa từng rung động lần nào, hay là, nhiều năm qua như vậy, chỉ vì chờ đợi nàng.

Khoe môi chậm rãi tràn ra nụ cười khê, không hề giống nụ cười có lệ hằng ngày, mà là loại chân thành nhất, cười cực kỳ sáng lạn, vốn là khuôn mặt tuyệt mỹ, nay kết hợp với nụ cười sáng lạn kia càng làm cho người nhìn thêm hoa mắt.

Hắn giờ phút này, thiếu vài phần cảm giác phiêu dật không thực ở nhân gian khói lửa, lại nhiều hơn vài phần chân thật sinh động.

Đường Nhược Ảnh ngây ngốc, Phong Dật Hiền như vậy, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, không thể không thừa nhận, hắn thật đúng là loại mê chết người không đền mạng mà.

Hai lần trước, hần tuy rằng cũng là vẻ mặt cười, nhưng nàng biết, nụ cười kia hơn phân nửa chỉ là cười cho có lệ, không mang theo nhiều cảm xúc cho lắm, mà hần hiện tại, là Phong Dật Hiền chân thành nhất.

Hần như vậy, làm cho Đường Nhượng Ảnh tăng thêm vài phần tín nhiệm, thiếu vài phần đề phòng, nói thật, từ sau khi đến cổ đại này, Phong Dật Hiền là nam nhân nàng nhìn thuận mắt nhất.

“Cười cái gì?” Nhìn vẻ mặt cười như hoa kia của hần, Đường Nhượng Ảnh hơi hơi nhép miệng một chút, nam nhân này không có chuyện gì lại cười thành như vậy? Nàng tuy rằng không phải hạng háo sắc, nhưng cũng là một nữ nhân bình thường nha, thật sự là đòi mạng mà.

Nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của nàng, đáy lòng Phong Dật Hiền âm áp, có vài phần kích động, nhưng mà hần biết, hần không thể vội vàng để cho nàng thấy được, bởi vì hần thấy nữ nhân này quá mức mẫn cảm, quá mức cẩn thận, hần sợ chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ dọa nàng chạy mất.

Chuyện này, phải từ từ mới được.

“Đám đêm Hoàng Thượng nói thành mèo, đêm Tương Vương nói thánh chuột, chỉ sợ toàn bộ thiên hạ này tìm không ra người thứ hai.” Khoé môi Phong Dật Hiền càng thêm gió cao, trong giọng nói cũng tràn đầy ý cười, so sánh này của nàng thật đúng là đáng tán dương.

“Ai là mèo? Ai là chuột? Còn chưa nói rõ được đâu.” Mi mắt khẽ nhếch, trong ánh mắt Đường Nhượng Ảnh mang theo vài phần cười khế, một Vương gia tính tình thất thường, một Vương gia bị trấn áp, lại có thể làm cho Hoàng Thượng lo lắng đề phòng như vậy, hao tâm tổn trí tính kế hần như thế, có thể thấy được vị Tương Vương kia không phải là nhân vật đơn giản.

Bởi vì nàng tín nhiệm Phong Dật Hiền, nàng nói chuyện cũng không bận tâm nhiều cho lắm, nàng cảm giác được, Phong Dật Hiền sẽ không thương tổn nàng.

Phong Dật Hiền lại sừng sốt, nụ cười trên mặt cũng hơi cương một chút, ánh mắt nhìn nàng càng thêm sợ hãi than thán, nàng rốt cuộc là một nữ nhân thế nào đây, thế nhưng đối với thế cục trong triều đình lại hiểu biết như vậy?

Tương Vương đúng là một cái gai trong lòng Hoàng Thượng, nhỏ thì không được, giữ lại cũng không xong, ai là mèo, ai là chuột? Quả thực còn không thể nói chính xác được.

Ánh mắt thâm thúy của nam nhân ngoài cửa chậm rãi biến sắc, bên trong chứa đầy cảm xúc, chỉ có khoé môi gao mím lại tiết lộ hần có chút khác thường, nàng thật đúng là làm cho người ta ngoài ý muốn, làm cho người khác kinh ngạc.

Chỉ là, nàng cẩn thận như vậy, thế nhưng lại đối với Phong Dật Hiền nói ra những điều này, có thể thấy được nàng đối với Phong Dật Hiền tín nhiệm ra sao.

Đôi môi mím chặt càng thêm lãnh ý. Năm tay ở trong ống tay áo cũng hơi buộc chặt.

Một lát sau, bóng dáng thon dài hơi quay lại, vô thanh rời đi giống như khi xuất hiện, lúc này, hần không thích hợp đi vào.

Trong phòng hai người một chút cũng không cảm giác được người vừa mới đến, ngay cả Đường Nhượng Ảnh luôn luôn cảnh giác cẩn trọng cũng không cảm giác được.

“Ai là mèo? Ai là chuột? Đề là chuyện sau này, người không sợ, bọn họ sẽ biết món mồi như người không có độc, nhưng lại là...” Lời nói của Phong Dật Hiền hơi dừng một chút, nói thật hần không hi vọng nam nhân khác phát hiện sự tốt đẹp của nàng.

Nhưng mà, nàng cho dù nguy trang như thế nào, muốn đồng thời lừa gạt Hoàng Thượng cùng Tương Vương chỉ sợ là rất khó, nếu có một ngày, bọn họ phát hiện nàng ưu điểm của nàng, chỉ sợ.

Nụ cười trên khoé môi nháy mắt biến mất, trên mặt càng thêm vài phần ngưng trọng.

Trong lòng âm thầm thề, mặc kệ xảy ra chuyện gì, hần đều sẽ nghĩa vô phản cố giúp nàng, nếu như nàng muốn gả cho hần, hần sẽ cưới nàng, quản chi đắc người trong thiên hạ, nếu nàng không muốn gả đi, vậy hần liền yên lặng canh giữ ở bên người nàng.

Giữ đến ngày nào đó nàng nguyện ý gả cho hần.

Hần thừa nhận là hần có tư tâm, nhưng hần có thể cam đoan cả đời vĩnh viễn đều sẽ trân trọng nàng.

“Thời điểm không có độc, hoặc là sẽ làm người bị đâm đầy gai.” Nàng đã sớm nghĩ đến muốn lừa gạt Tương Vương kia cũng không phải là chuyện dễ, hơn nữa lần này cùng hai lần trước cũng không giống nhau, một đạo thánh chỉ, thì nhiều phiền toái hơn, cho nên nàng hiện tại có thể làm chính là biến bản thân trở nên mạnh hơn, ít nhất trước tiên phải có năng lực thể bảo vệ chính mình, bảo vệ người nhà.

Nàng hiểu ý tứ của Phong Dật Hiền, nàng cũng cảm giác được Phong Dật Hiền thật là muốn giúp nàng, nhưng nhiều năm qua như vậy, nàng đã tập được thói quen chuyện gì cũng đều phải dựa vào chính mình.

Phong Dật Hiền cả kinh, tự nhiên cũng hiểu được ý tứ của nàng, tuy rằng chỉ là cùng nàng tiếp xúc qua vài lần, nhưng hần lại tin tưởng, nàng tuyệt đối có năng lực như vậy, tâm không khỏi hơi trầm xuống.” “Đối với ta cũng như vậy sao”

Trong giọng nói trầm thấp, mang theo vài phần âm đậm. Nhưng cũng ẩn vài phần chờ đợi.

Đường Nhựt Ảnh ngần ra, đối với hắn, nàng ngay từ đầu đều thân thiện mà đối diện, hơn nữa nàng cũng biết, hắn sẽ không tổn thương nàng, cho nên, nàng càng muốn cùng hắn kết giao tình bằng hữu.

“Phong Dật Hiền, chúng ta làm bằng hữu đi.” Vươn tay, về mặt Đường Nhựt Ảnh chân thành nhìn hắn.

Phong Dật Hiền lại ngây người, kinh ngạc nhìn nàng, làm bằng hữu? Hắn muốn không phải là làm bằng hữu, hắn muốn là.

Nhưng nghĩ đến nàng nếu muốn cùng hắn kết giao bằng hữu, vậy chứng tỏ nàng không bài xích hắn, chứng tỏ nàng tín nhiệm hắn, nghĩ đến đây, trong lòng liền lập tức vui sướng, nhanh chóng vươn tay, cầm tay nàng, về mặt trịnh trọng nói: “Nếu là bằng hữu, bằng hữu nếu có chuyện cần, ta chắc chắn sẽ nghĩa vô phần cố*(không chút từ nan).”

Từng chữ từng chữ đều là tuyên thệ chân thành nhất ở trong đáy lòng của hắn.

“Được.” Trên mặt Đường Nhựt Ảnh lộ ra nụ cười hiểu ý, có thể ở cổ đại này kết giao được bằng hữu như Phong Dật Hiền, thật đúng là một chuyện làm cho người ta vui vẻ.

Mà một khi nàng đã cùng hắn kết giao bằng hữu, tự nhiên cũng sẽ đối xử chân thành.

“Đúng rồi, ngươi có phải đem ấn thư đến đúng không?” Lúc này Đường Nhựt Ảnh mới nhớ đến chuyện chính hôm nay, hôm nay nàng đến xưởng in là muốn sắp xếp tốt chuyện này.

“Ta, ta sẽ chờ người đưa qua đây.” Phong Dật Hiền có chút xấu hổ, hắn đã sớm quên chuyện kia, nhưng mà cũng không thể nói cho nàng biết, hắn là cố ý vì chuyện chỉ hôn mà đến, vội vàng cup mặt xuống nhanh chóng che giấu vài tia đỏ ửng khả nghi trên mặt.

Àch, Đường Nhựt Ảnh ngạc nhiên, nàng nghĩ Phong Dật Hiền đến đây là vì chuyện in sách, nhưng hình như không phải nha, nàng vốn đang muốn nhanh chóng đem sách in cho thật tốt, kiếm chút tiền có thể dùng để xoay sở, hiện tại tiền của Đường gia đã dùng cũng sắp hết rồi.

Vốn cũng là không vội, hết thầy đều ở trong kế hoạch của nàng, nhưng lại xuất hiện chuyện chỉ hôn này, nàng cũng không thể không làm ra quyết định khác.

Bất quá, cho dù sách in xong, cũng kiếm không được bao nhiêu tiền, giải quyết không được vấn đề ban đầu.

Hai trông mắt hơi đỏ, khi nhìn về phía Phong Dật Hiền, khẽ giật mình, hắn, biểu tình kia của hắn là có ý gì a? Thẹn thùng sao? Trời a, còn muốn để cho người khác sống nữa không a, một đại nam nhân cũng sẽ thẹn thùng, mà điểm quan trọng nhất là, đáng về thẹn thùng của hắn thật đúng là mê người, khiến người phạm tội nha.

Khó trách, nữ nhân toàn bộ kinh thành này đều vì hắn mà si mê nha.

Hoi hoi sừng sốt, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý tưởng. Trong ánh mắt nhìn phía hắn, nhanh chóng chớp nháy sáng toả tinh quang.

“Nam nhân vĩ đại như vậy, khẳng định có thể được bán rất nhiều tiền.” Đường Nhựt Ảnh càng nghĩ càng hưng phấn, nam nhân giống như Phong Dật Hiền, nếu là ở hiện đại, nhất định sẽ là ngôi sao sáng trong giới giải trí, có một lượng fan cực kỳ hùng hậu. Mà nữ nhân ở niên đại này tuy rằng có chút bảo thủ, nhưng nói không chừng cũng sẽ rất điên cuồng.

Như vậy, không bằng cứ để nàng...

“Ngươi nói cái gì?” Sắc mặt Phong Dật Hiền đột nhiên đen lại, thẳng tắp nhìn nàng, trong ánh mắt tràn ngập lửa giận, hắn lớn như vậy, lần đầu tiên nổi hỏa lớn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 17

Ngây ngốc, Đường Nhựt Ảnh từ trong hưng phấn vừa rồi nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, hiểu được hắn đang hiểu lầm ý tứ của nàng.

Thật không ngờ tiên nhân cũng sẽ tức giận, hơn nữa khuôn mặt bình thường lúc nào cũng mang theo nụ cười của hắn, nóng giận lên cũng rất dọa người.

Nhìn thấy khuôn mặt của hắn có chút biến thành màu đen, âm thầm buồn cười.

“Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu ủy khuất, ta sẽ cho ngươi tìm một người trong sạch.” Kim nén buồn cười, Đường Nhược Ảnh cố ý trêu hấn, hấn so với loại phiêu dật không nhiễm khói lửa của nhân gian, nàng càng thích hấn thật tình như hiện tại hơn.

Nếu hấn giống như vậy, suốt ngày phát ra nụ cười có lẽ, chưa bao giờ dám biểu hiện cá tính chân thật của mình ra, vậy sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Cho nên nàng không ngại đào ra con người thật của hấn.

“Phải không? Ta đây có phải nên cảm ơn ngươi thật tốt hay không?” Giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra từng chữ, từ trong miệng hấn xuất ra, con ngươi thường mang theo ý cười, giờ phút này chỉ là nồng đậm, tức đến nỗi không thể đem nàng đốt cháy thành than.

Vốn, hấn còn ở trong lòng hy vọng xa vời, hấn vừa mới nghe lầm, không ngờ tới, đây hết thảy đều là sự thật.

Nữ nhân này còn dám nói, sẽ tìm cho hấn một người trong sạch?

“Ta không cần, đến lúc đó tất cả tiền kiếm được, chúng ta chia đôi là được rồi.” Hi hi, xem nàng quá nhân nghĩa không, tiền lời buôn bán được sẽ không quên phần của hấn.

Nàng là cố ý muốn nhìn thấy Phong Dật Hiền bùng nổ, áp lực lâu như vậy, quả thật cần tìm một nơi phát tiết mới được.

Hít một hơi thật sâu, Phong Dật Hiền chỉ cảm thấy ngực của mình như có cái gì đó đang thiêu đốt, sôi trào, hấn đã sắp hồng đến nơi rồi.

“Vậy ngươi tính đem ta bán bao nhiêu tiền?” Cực lực áp chế phần nộ trong lòng, hấn lại mở miệng, đã có một loại núi lửa nguy hiểm sắp bùng nổ.

“Àn, điều này...” Đường Nhược Ảnh cố ý suy nghĩ: “Chuyện này phải tính cho thật tốt mới được.” Trong lòng cực lực áp chế, cũng không thể không bội phục, sự nhẫn nại của hấn mạnh đến mức không bình thường.

“Đường Nhược Ảnh!!!” Núi lửa rốt cục cũng bạo phát, giờ phút này hấn một thân lửa giận rõ ràng đã phá hết cốt cách phiêu dật làm cho người ta khó có thể chạm đến, hấn giờ phút này, rốt cục mới chính là một con người thực sự...

“Ha ha ha...” Đường Nhược Ảnh rốt cục nhìn không được bật cười thật lớn, nàng thật không ngờ Phong Dật Hiền đáng yêu như vậy, hấn là một đại nam nhân, lại là người tiếng tăm lừng lẫy khắp kinh thành, nàng nào có khả năng đem hấn bán nha?

“Ngươi?? Ngươi??” Phong Dật Hiền sừng sốt, lúc này mới ý thức được là đang bị nàng trêu đùa, phản ứng lại, có chút quần bách, hấn rốt cuộc là đang làm sao vậy, khi nào thì xúc động đến mức này đây?

Giờ khắc này, hấn mới hiểu được, nữ nhân này, là khắc tinh của hấn: “Ngươi thật đúng là đã cho rằng ta muốn đem một người lớn như ngươi đem bán nha? Tuy rằng ta biết ngươi thật sự có thể bán được rất nhiều rất nhiều tiền, nhưng ta cũng hiểu được buôn bán người là trái pháp luật nha.” Trên mặt vẫn lộ vẻ tràn đầy ý cười, Đường Nhược Ảnh tiếp tục đùa vui, tuy rằng Phong Dật Hiền lúc này thoát nhìn có chút quần bách, nhưng mà, nàng lại càng thích Phong Dật Hiền như vậy.

“Biết là tốt rồi.” Hấn trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, hiển nhiên có chút bất mãn, nhưng lửa giận vừa mới nổi lên cũng đã biến mất không thấy nữa, mà trong giọng nói cũng không có chút ý tứ trách cứ nào...

Mà giờ phút này, hấn cảm thấy không có nửa điểm áp lực cùng có lẽ như ngày thường, trên mặt, đều là loại biểu cảm rất tự nhiên, đáng vẻ lại tăng thêm vài phần đáng yêu.

“Phong Dật Hiền, ngươi như vậy rất chân thật, thực đáng yêu.” Đôi mắt của Đường Nhược Ảnh thẳng tắp nhìn hấn, nghịch ngợm nháy mắt, người, không phải sống vì người khác, mà là nên sống vì chính mình, cho nên, không cần để ý ánh mắt người khác quá mức, dĩ con đường của mình, cứ để cho người khác nói đi.

Thân mình Phong Dật Hiền hơi hơi cứng đờ, trên mặt nổi lên vẻ do dự khả nghi, một lúc mới hiểu được dụng ý của nàng, trong lòng không khỏi lo lắng thêm vài phần, từ nhỏ đến lớn, người khác chỉ nhìn thấy sự vĩ đại của hấn, lại chưa từng có người đi để ý suy nghĩ trong lòng của hấn.

Mà nàng, lại làm cho hấn có thể tìm về con người thật của mình, giờ khắc này, hấn cảm nhận được sự thoải mái mà trước nay chưa từng có.

“Về sau không nên đùa giỡn như thế này nữa.” Nhưng kiểu vui đùa vừa rồi, hấn cũng không muốn sẽ có lần thứ hai.

“Ta cũng không phải là loại người hay nói giỡn, ta tuy rằng sẽ không bán ngươi, nhưng mà, vẫn có thể dùng một loại phương thức khác.” Miệng Đường Nhược Ảnh hơi hơi mím một chút, lời nàng vừa rồi cũng không phải là hoàn toàn nói giỡn.

“Có ý gì?” Mặt Phong Dật Hiền hơi hơi trầm xuống, trong đáy mắt hiện lên nghi hoặc rất rõ ràng, hấn lúc này, ở trước mặt nàng, không có gì che giấu: “Phương thức gì?”

“Này sao? Tạm thời giữ bí mật. Hi hi.” Đường Nhược Ảnh cười ra tiếng, vẻ mặt sáng lạn, lại có vài phần hồn nhiên đáng yêu, cũng là loại thật tình không chút che giấu.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?” Hơi nhú mi, Phong Dật Hiền quả thật đã bị nàng làm mê hoặc, không phải là nói giỡn, cũng không phải thật sự đem hấn bán đi, vậy rốt cuộc là muốn thế nào đây?

“Đã nói là tạm thời giữ bí mật, như thế nào? Ngươi không tin ta?” Nhíu mày, hai tròng mắt thẳng tắp nhìn hấn, trên mặt còn có vài phần nghiêm trang, hấn nếu là bằng hữu của nàng, nàng làm sao có thể làm ra chuyện tổn thương hấn, hơn nữa cũng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện tổn hại thanh danh của hấn.

“Ta tin tưởng ngươi.” Cơ hồ không có chút chần chừ, trên mặt Phong Dật Hiên tràn ra một nụ cười chân thành nhất, hấn tin tưởng nàng, là sự tin tưởng chân chính từ trong nội tâm.

Nàng muốn làm cái gì, thì cứ để nàng làm thôi, cho dù có xảy ra chuyện gì, cũng không sao cả, hoặc là, hấn trước kia quá để ý cái nhìn của người khác, ngược lại lại đánh mất con người thật của mình.

Trên mặt Đường Nhược Ảnh cũng xuất ra nụ cười hiểu ý, nàng thích loại cảm giác này, sự tính nhiệm lẫn nhau của bạn bè.

Trong hoàng cung, ngự thư phòng.

Ba nam nhân ngồi ở các hướng, đều duy trì trầm mặt.

Quân Vô Ngân bưng trà, có chút không động đậy, mi mắt hơi nâng lên, nhìn không ra cảm xúc gì.

Mộ Dung Lăng Thiên hơi tựa vào trên ghế, ngón tay đặt ở hai bên ghế dựa, con ngươi hơi hợp nhau, lại nhìn không ra chút biểu tình nào.

Ánh mắt Hoàng Thượng thật ra luôn chuyển hướng quan sát hai người, mày chậm rãi nhướn lên, hai người kia mỗi lần chạm trán cùng một chỗ đều là như thế này.

“Nhị đệ, ngươi thấy trầm chỉ hôn cho Tương vương hôn sự này thế nào?” Hoàng Thượng không thể không mở miệng trước, khi nhìn qua phía Quân Vô Ngân, trong con ngươi mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu.

“Thánh chỉ Hoàng Thượng đã hạ, hỏi lại làm gì?” Mi mắt khẽ nâng, thần nhiên quét mắt liếc nhìn Hoàng Thượng một cái, tiếng nói không nhanh không chậm, lạnh lùng giống như ngày thường. Nghe không ra cái gì khác thường.

“Khụ...” Hoàng Thượng ho nhẹ, che giấu một chút luống cuống, nhưng cũng không có trách cứ ý tứ của hấn, ngược lại lại thấp giọng giải thích nói: “Chuyện này trầm cũng là nhất thời nghĩ ra.”

“Việc này cùng thần đệ không liên quan.” Lại mở miệng, vẫn chỉ là sự lạnh lùng không thay đổi, vẫn khiến cho người nhìn không ra nửa điểm khác thường, chỉ là giọng nói kia, hình như so với ngày thường tăng thêm vài phần cứng rắn lạnh lẽo.

“Àn, cũng đúng, trầm thiếu chút nữa đã quên, ngươi từ trước đến nay đều không để ý đến loại chuyện này.” Hoàng Thượng giống như âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, khoé môi rớt cục cũng xả ra một tia cười khẽ thần nhiên.

“Nhưng mà, ta thật ra cũng mới nghe nói Vương gia đã từng cùng nữ nhân kia ở Khoắc Hoắc từ lâu cùng nhau dùng bữa xong.” Con ngươi Mộ Dung Lăng Thiên lúc này mới đột nhiên mở ra, rất nhanh nhìn lướt qua Quân Vô Ngân, khoé môi xuất ra một tia cười lạnh đầy thâm ý.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 18

Lần trước Thanh Phong cố ý bảm báo chuyện này với hấn, hơn nữa hấn cũng đã chứng thực, ngày đó Quân Vô Ngân cùng nàng thật đúng là ở cùng từ lâu Khước Hoắc.

Hấn thật sự nghĩ không ra, Quân Vô Ngân làm sao có thể cùng nàng ở cùng một chỗ?

“Nếu bốn vương nhớ không lầm, ngươi hấn là chính mắt gặp qua nàng ở trên đường cái phi lễ với Phong Dật Hiên.” Khoé môi Quân Vô Ngân hơi hơi giơ lên, xả ra nét cười lạnh như có như không, hai tròng mắt lạnh lùng quét về phía Mộ Dung Lăng Thiên, lời nói lạnh như băng, lại ẩn qua vài phần ý tứ thế nào cũng được...

Sự kiện kia, mọi người toàn kinh thành đều biết, mà Mộ Dung Lăng Thiên cũng đã tận mắt chứng kiến, hấn không biết lúc ấy nữ nhân kia có phải là vì muốn lừa gạt Mộ Dung Lăng Thiên hay không?

Cho nên giờ phút này thiện tâm của hấn đột nhiên tái phát, muốn giúp đỡ nàng giấu diếm một lần.

Nghe giống như trả lời cũng được không trả lời cũng không sao, cũng đã đưa ra một loại ám chỉ đặc thù, không, hẳn là một loại làm đạo.

Ngu ý, nàng nếu dám ở trên đường cái phi lễ Phong Dật Hiên, như vậy chuyện ở tử lâu chủ động cùng hắn ngồi cùng nhau, thì cũng không có gì là kỳ quái.

Mặt Mộ Dung Lăng Thiên hơi hơi cứng đờ, trong đôi mắt, hàn quang mãnh liệt nổi lên, biểu tình có chút khó coi.

“Như thế nào? Nữ nhân kia ngay cả người cũng dám quyến rũ, nàng... nàng ta sẽ không phải vì muốn lập gia đình quá mà phát điên rồi chứ?” Hoàng Thượng kinh ngạc tròn mắt há hốc mồm.

“Ha ha.” Mộ Dung Lăng Thiên đột nhiên cười ra tiếng, mi giác mở to, từng chữ từng chữ chậm rãi nói: “Không phải được sự đồng ý của Vương gia, cũng dám ngồi ở bên cạnh Vương gia, thế nào có thể sống sót rồi đi, thật đúng là một kỳ tích a.”

Ấn ấn, Mộ Dung Lăng Thiên cảm giác được sự tình có chút kỳ quái, tuy rằng giờ phút này Quân Vô Ngân làm cho người ta nhìn không ra gì khác thường, nhưng hắn vẫn còn có chút nghi vấn trong lời nói của Quân Vô Ngân.

Hắn cùng với Đường Nhược Ảnh là chỉ phúc vi hôn, cho nên trước kia từng có rất nhiều tiếp xúc, hắn đối với cá tính của nàng có thể nói là rõ như lòng bàn tay, nàng ta không có lá gan lớn như vậy để đi quyến rũ Quân Vô Ngân.

“Bỏn vương cho tới bây giờ cũng không có giết qua nữ nhân.” Khoé môi của hắn lại giờ lên, lần này cười rõ hơn một chút, trong giọng nói, hình như cũng có thêm vài phần ý cười, chỉ là, khi nhìn lại phái Mộ Dung Lăng Thiên, hai tròng mắt đột nhiên trầm xuống: “Bỏn vương lại càng không tính kế với nữ nhân, lợi dụng nữ nhân.”

Tuy rằng trong mắt của hắn, chưa từng có nữ nhân, nhiều năm như vậy, một nữ nhân bên người cũng không có, nhưng mà, hắn cũng không có khả năng làm chuyện không tiêu chuẩn như vậy.

Đương nhiên, nàng có thể xem như một ngoại lệ.

Sắc mặt Mộ Dung Lăng Thiên lại cứng đờ, chống lại khoé môi lãnh phúng của Quân Vô Ngân, hàn ý trong con ngươi rất nhanh lan tràn.

“Tốt lắm, tốt lắm, không cần vì một nữ nhân như vậy mà làm mất hoà khí.” Hoàng Thượng đứng lúc đánh vỡ cục diện bế tắc, ý khác trong lời nói vừa rồi của Quân Vô Ngân, có thể nói ngay cả hắn cũng bị mắc lầy, nhưng mà, giờ phút này, hắn cũng không nói gì để chống đỡ, hơn nữa hắn cũng biết cá tính của Quân Vô Ngân, không muốn ở phía sau chọc giận hắn.

Quân Vô Ngân trong lòng âm thầm cười lạnh, một nữ nhân như vậy? Nếu mà Hoàng Thượng biết kỹ thực đã bị nữ nhân như nàng lừa, hẳn nhìn thấy nàng, đều không phải là chính nàng, không biết sẽ phản ứng gì đây.

Bất quá, điều này hắn cũng lo lắng.

Chậm rãi buông tách trà trong tay xuống, đứng dậy, ngay cả câu cáo từ cũng không có, liền hiên ngang đi ra khỏi ngự thư phòng.

“Vương gia, Đường tiểu thư đã hồi phủ.” Ra hoàng cung, Lưu Vân rất nhanh đã đi tới, thấp giọng hồi báo.

“Àn.” Quân Vô Ngân trầm giọng đáp lời, cũng không phản ứng gì nhiều, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Lưu Vân ngây ngốc, trong lúc nhất thời có chút không phản ứng lại, Vương gia rõ ràng phái hắn đi chú ý hành tung của Đường tiểu thư, hiện tại hắn đến bẩm báo, Vương gia thế nào lại phản ứng như vậy?

“Vương gia, muốn thuộc hạ lại đi đem nàng mời đến hay không?” Lưu Vân lập tức đi theo, nhờ giọng nói, hắn đi theo bên người Quân Vô Ngân đã nhiều năm, điều nên hỏi sẽ hỏi, không nên hỏi tuyệt đối sẽ không hỏi đến nửa lời, nhưng mà lần này, thật vất vả mới nhìn thấy Ngũ gia đối với một nữ nhân cảm thấy hứng thú, hơn nữa chuyện lần trước, hắn cũng nhìn thấy nữ nhân kia không giống với những lời truyền rao bên ngoài.

Cho nên, nói thật hắn rất hi vọng Vương gia có thể cùng Đường tiểu thư phát sinh chuyện gì đó.

Quân Vô Ngân đột nhiên dừng bước lại, cũng không hề xoay người, chỉ là thấp giọng nói: “Không cần.”

Hắn nghĩ, Mộ Dung Lăng Thiên nhất định đã cho người theo dõi hắn, hắn cũng không muốn để cho Mộ Dung Lăng Thiên nhìn ra cái gì.

Lưu Vân lại sững sốt, trên mặt ẩn hiện vài phần thất vọng, chẳng lẽ là hắn đã nhìn lầm rồi, Vương gia đối với Đường tiểu thư căn bản là không có ý tứ kia?

Đêm khuya.

Đường Nhược Ảnh vốn không có ngủ, một mình ngồi ở trước bàn, chuyên tâm hoạ tranh của nàng.

Ngọn đèn nhu hoà, chiếu vào khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, tạo ra mộng ảo vòng quanh, yên tĩnh mà độc đáo.

Gió ẩm áp ngẫu nhiên thổi vào, mang theo mùi hương thoang thoảng, tầng ánh sáng mỏng hơi lay động, trong yên tĩnh, mang thêm vài phần sinh động.

Tranh trong tay rốt cuộc cũng vẽ xong. Đường Nhược Ảnh buông bút, cầm lấy tranh, còn rất đoan trang, cười lộ vẻ vừa lòng.

Không sai, thật sự không sai, có thể hoạ Dật Hiên thành dạng này, ngay cả nàng cũng nhận không được bồi phục chính mình.

Tóc đen của hấn trong tranh, hỗn độn bay lên, khoe môi tựa tiểu phi tiểu cười, quần áo tinh tế, lộ ra phần ngực gợi cảm mê người...

Vốn là nửa tiên nửa người, lại bị nàng hoạ thành một tên yêu nghiệt sống động.

Trên bàn hỗn độn bày bừa hơn mười bức hoạ, đều là tranh chân dung nàng vẽ Phong Dật Hiên.

Lúc nàng còn nhỏ mẹ không đưa nàng đi học môn nào tinh thông cả, bởi vì nàng từ nhỏ, ham mê duy nhất chính là đi theo mẹ học kinh kịch, mẹ nàng từng là diễn viên kinh kịch quốc gia, sau khi gả cho ba ba, thì liền giải nghệ.

Mà nàng từ nhỏ đối với kinh kịch đặc biệt mê muội, mỗi ngày đều đi theo mẹ hát, mà tranh chân dung này, cũng là bởi vì khi đó đi theo mẹ học, vốn là vì vẽ một ít trang bị đặc biệt, nhưng mà nàng vẽ lại thành tranh chân dung. Hơn nữa mỗi lần đều vẽ đều đặc biệt xuất thần.

“Cười thành như vậy, xem ra ngươi thực vui vẻ nha?”

Một giọng nói hơi lãnh ý đột nhiên đánh vỡ sự yên tĩnh của căn phòng.

Đường Nhược Ảnh cả kinh, rất nhanh liền nhìn lên, khi nhìn thấy Quân Vô Ngân đột nhiên xuất hiện, sửng sốt, hấn làm sao có thể đêm hôm khuya khoác chạy tới chỗ này?

Khoé môi Quân Vô Ngân chậm rãi giờ lên, giờ phút này trong nụ cười thiếu vài phần lạnh lùng, hơn vài phần na du. Nữ nhân này đúng là tự tại thực, hấn thực muốn biết, nàng lần này sẽ ứng phó chuyện này như thế nào, xem nàng phải như thế nào để lừa gạt người khác đây.

Bất quá, hấn cũng thật không ngờ, nàng đêm hôm khuya khoác còn chưa ngủ, lại còn một mình một người ngồi ở đằng kia ngây ngô cười.

Hai tròng mắt hơi đỏ, chậm rãi nhìn về phía mặt bàn, khi nhìn thấy bức hoạ trên tay nàng, nụ cười bên khoé môi nhất thời cứng đờ, mà khi nhìn đến một bàn hỗn độn kia, đôi mắt thâm thúy trong con ngươi cũng biến lạnh trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 20

Bởi vì vẫn là mùa xuân, thật ra tay áo ngủ cũng khá dài, cổ áo không phải là loại rất thấp, cho nên cũng không để lộ nhiều phần da thịt ra ngoài cho lắm.

Chỉ là, bên trong nàng không có mặc đồ lót, mà áo ngủ này lại là loại trắng thuần hơi mỏng, tuy rằng không phải là loại nhìn xuyên thấu, nhưng cũng rất bạc, sau khi nàng đứng lên, giang hai tay, phần ngực đầy đặn của nàng theo đó mà nâng lên, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng bên trong.

Bởi vì muốn kéo tay hấn lại, thân thể nàng lúc này cũng dựa sát vào người hấn, loạn choạng nhướn lên, bầu ngực cao ngất theo đó mà cọ sát vào thân mình của hấn...

Quân Vô Ngân vốn cũng không thật sự muốn đốt, hấn chỉ là muốn nhìn phản ứng của nàng, muốn nhìn nữ nhân này có phải lúc nào cũng sẽ bảo trì tư thế bình tĩnh cùng ngăn cách hay không, lại thật không ngờ, phản ứng của nàng lại lớn như vậy.

Nàng khẩn trương vì Phong Dật Hiên như vậy, không phải chỉ là mấy bức hoạ thôi sao?

Trong đôi mắt không khỏi ảo não vài phần, mặt cũng càng thêm âm trầm, vừa định nói gì đó, lại bởi vì thân thể mềm mại của nàng đột nhiên dựa vào quá gần làm cho cứng đờ.

Hai tròng mắt đảo lại, nhìn thấy bộ ngực cao ngất của nàng mê hoặc, thân thể liền cứng đờ, đột nhiên có cái gì đó chảy qua, có một loại xúc động từ trước đến nay chưa có.

Hấn lớn như vậy, còn chưa có trải qua loại xúc động này, tuy rằng bình thường hấn không đem nữ nhân để trong mắt, tuy rằng sự lạnh lùng của hấn làm cho người ta nhìn thấy mà sợ mất mật, lại vẫn còn có nữ nhân không sợ chết muốn quyến rũ hấn, nhưng mà, hấn chưa từng cảm nhận qua loại xúc động

như thế này.

Ngược lại mỗi lần đều là loại cảm giác rất chán ghét, Tà nhi nói hắn có bệnh khiết phích, chưa bao giờ để cho nữ nhân tới gần, nhưng mà vì sao, nữ nhân này dựa vào hắn gần như vậy, hắn không chỉ không có phản cảm, ngược lại lại có cái loại xúc động này.

Trong ánh mắt đang nhìn nàng, chậm rãi tăng thêm vài phần thâm thúy.

“Đáng giận.” Đường Nhược Ảnh đột nhiên mắng thầm một tiếng, sau đó rất nhanh liền thu tay lại, lập tức xoay người, đưa lưng về phía hắn.

Mấy bức họa kia rất quan trọng, còn sự va chạm này cũng không quan trọng, nàng không phải là tiểu nữ sinh không biết gì, vừa rồi rõ ràng cảm giác được thân thể hắn phản ứng, còn có, trong ánh mắt của hắn cũng có tia khác thường, hơn nữa, nàng rất rõ ràng, nàng bây giờ giao thân mình, chỉ sợ nam nhân này không thể chống cự.

Đêm hôm khuya khoác này, ai cũng không dám cam đoan hắn sẽ không làm ra chuyện gì.

Nàng đột nhiên xoay người, Quân Vô Ngân cũng phục hồi tinh thần lại, trong mắt lại hiện lên ảo não, không biết là ảo não vì phản ứng của mình, hay là ảo não vì nàng.

Đường Nhược Ảnh đi đến trước giường, cầm lấy một chiếc áo dài mặc lên trên người, cũng không có quay đầu nhìn hắn, thấy hắn hình như vẫn không có ý rời đi, mảy may lại, trầm giọng nói: “Người tới là khác, để ta sau người đến pha cho Vương gia một ly trà.”

Đêm hôm khuya khải, cứ ở cùng hắn hoài như vậy, thật sự là quá nguy hiểm, nói xong liền làm bộ muốn hét kêu người đến.

Nàng biết chuyện hắn đêm hôm tới chỗ này, nhất định không muốn để cho người khác nhìn thấy, cho nên mới có ý muốn đãi khách, trên thực tế là đang muốn đuổi hắn đi.

Thông minh như hắn, làm sao có thể không rõ ý tứ của nàng, khoé môi cười gượng: “Được rồi, trà không cần uống, bôn vương cũng nên rời đi rồi.”

Tay nắm bức họa, tựa hồ hơi siết một chút, sau đó mới đem bức họa đặt ở trên bàn, hai tròng mắt liếc nhìn bóng dáng thẳng lưng của nàng một cái, sau đó cất bước đi ra ngoài.

Hắn chỉ sợ là đã điên rồi, đêm hôm khuya khải lại chạy đến phòng của nữ nhân này, kết quả thế nhưng...

Đường Nhược Ảnh âm thầm thở dài nhẹ nhõm, cũng may, hắn không phải là loại nam nhân vô si hạ lưu, nếu như hắn dùng sức mạnh với nàng, cho dù nàng có ở trong hắc đạo lẫn lộn lâu như vậy, cũng không có khả năng sẽ là đối thủ của hắn.

“Cẩn thận Quân Lưu Thương, hắn cũng không giống Hoàng Thương, có thể dễ người dễ dàng lừa gạt như vậy.” Sau khi đi ra được hai bước, hắn đột nhiên ngưng lại, cũng không có xoay người, đưa lưng về phía nàng, trầm giọng nói, đây cũng có thể xem như là một loại nhắc nhở đi.

“Còn nữa, Mộ Dung Lăng Thiên hình như cũng đã bắt đầu nghi ngờ người.” Mộ Dung Lăng Thiên hoài nghi, hắn là vì chuyện hắn đi tìm nàng có liên quan, cho nên chuyện này, hắn cũng nên nhắc nhở nàng một tiếng.

Nói vừa xong, liền không chút chần chừ, rất nhanh rời đi. Khoé môi Đường Nhược Ảnh co rút vài cái, nam nhân này, thật đúng là kỳ quái, nàng cũng không ngờ, tối hôm nay hắn đến, là vì muốn nhắc nhở nàng mấy chuyện này???

Mà đối với Mộ Dung Lăng Thiên, nàng sớm đã có sự đề phòng, sợ hắn sẽ phát hiện cái gì đó, cho nên mới bảo Đường Hứa tạm thời không liên lạc với các thương gia, mấy thứ kia hiện tại đều đã chuẩn bị tốt, nhưng không có đầu nhập vào.

Hiện tại tài chính của Đường gia đều đã sắp dùng hết rồi, nếu không sản xuất, bán ra, tiền lương công nhân nhiều như vậy cũng không thể phát cho họ.

Nàng hiện tại thiếu nhất là tiền!

Đột nhiên nhớ tới mấy bức họa do nàng tự họa, có phải đã bị Quân Vô Ngân mang đi hay không?

Khi ánh mắt hơi đổi, ngoài ý muốn phát hiện được, tất cả thế nhưng đều nằm hết trên bàn, ngây ngốc, nam nhân này, làm việc thật đúng là làm cho người ta đoán không ra mà.

Bất quá, hiện tại nàng cũng không có thời gian để ý tới hắn, điều hiện tại quan trọng nhất chính là kiếm tiền, tiền buôn bán lời có thể đi làm chuyện khác.

Không phải nàng tham tiền, mà trong cái xã hội này, nếu là không có tiền, vĩnh viễn đều sẽ bị người khác khi dễ, hơn nữa nếu không nhanh chóng biến mình thành cường đại, kế tiếp, nói không chừng mạng cũng sẽ không còn, đây là quy luật sinh tồn trong xã hội loài người.

Cầm bức họa trên bàn lên, đôi mắt của nàng hơi hiện lên tia dị sắc, nàng muốn kiếm tiền, nhưng cũng sẽ không làm cho thanh danh của Phong Dật Hiền bị hao tổn.

Nếu như chuyện này làm thật tốt, vậy nàng có thể thoải mái ngồi chờ những thỏi bạc trắng bóng hường về túi tiền nàng mà chảy vào.

Đãi Vương phủ.

Lưu Vân rót cuộc nhìn thấy Quân Vô Ngân đã trở về, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng tiến ra tiếp đón, thấp giọng nói : "Vương gia, ngài đã trở lại."

"Ân." Rầu rĩ lên tiếng, trên mặt lạnh lùng không có biểu hiện gì, tiếp tục đi về phía trước.

"Vương gia, có phải ngài đã đi tìm Đường tiểu thư hay không?" Lưu Vân ngạc nhiên, nhất thời nhanh nhẹn mau lẹ hỏi, sau khi hỏi xong, ngay cả hấn đều kinh sợ.

Hắn tuyệt đối không phải là loại người tò mò, cũng chưa bao giờ hỏi chuyện không nên hỏi, nhưng mà lần này, hắn thực sự là quá tò mò, rất rất tò mò.

Quân Vô Ngân đột nhiên dừng bước, chuyển mắt, nhìn về phía hắn, Lưu Vân một lòng nhấc tới làm cho yết hầu của hắn đông cứng.

"Chuyện của bốn vương, còn cần bẩm báo với ngài sao?" Cúi đầu lên tiếng, cũng không phải là giọng nói lạnh băng như thường ngày, ngược lại có thêm phần tức giận.

Lưu Vân kinh sợ, cũng không bởi vì bị Quân Vô Ngân chỉ trích, mà là vì, hắn có thể nhìn thấy Vương gia phát hỏa, theo Vương gia lâu như vậy, hắn đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Vương gia phát hỏa.

Nhìn bóng dáng Quân Vô Ngân rời đi, Lưu Vân nửa ngày cũng không kịp phục hồi lại tinh thần.

Tương Vương phủ.

"Sư huynh, người bị nữ nhân kia quyến rũ đều là cực phẩm, giống Phong Dật Hiên, như tiên nhân hạ phàm vậy, mà Hoàng Thượng, cũng anh tuấn tiêu sái, hay đổi lại là nam nhân bình thường, chắc nàng ta sẽ không nhìn vào trong mắt đi?" Sở Văn Phong hơi mỉm cười.

"Nga!!" Hơi nhú mày, đôi mắt cũng hơi nheo lại, khoé môi nâng lên, xuất ra thâm ý cười khê khác thường : "Vậy thì để cho hắn đi."

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chương 21

Editor: VTVT

Mặt đáng yêu hơi cứng đờ, đôi mắt ẩn ý cười cũng bị kiềm hãm, "Hắn? ? Hắn thật là mỹ kinh vì thiên nhân, nhưng dù sao hắn cũng là." Trong thanh âm mang theo áp lực, mang theo vài phần khó xử, cũng ẩn chứa tia lo lắng: "Sư huynh, làm như vậy có phải hay không quá độc ác."

"Ngoan*?" Hai tròng mắt híp lại, ngón tay thon dài, chậm rãi thu lại, "Nếu như nàng không muốn, không ai có thể miễn cưỡng nàng, hết thảy mọi quyền quyết định đều thuộc về nàng." Mặt tràn đầy ý cười, vô tội không liên quan.

*ngoan ở đây là ngoan độc ý.

Thanh âm dễ nghe chậm rãi truyền đến, từ tính có vài phần say lòng người, nhưng không có nửa phần cảm tình, rõ ràng mang trên mặt có ý cười, làm cho người ta không cảm giác nửa phần lo lắng. . .

Nàng kết luận nữ nhân háo sắc kia kim không được dụ hoặc người nọ .

"Ách. . ." Sở Văn Phi ngạc nhiên, nói là nói như vậy thôi, nhưng nàng thật sự như lời đồn đãi sao, nàng không nhất định phải chết sao?

"Sư huynh, huynh nói nàng nghe được Hoàng Thượng chỉ hôn sẽ có phản ứng gì? Nhất định sẽ thực hưng phấn đi?" Sở Văn Phi đến gần một chút, về mặt thân bí nói. .

"Người muốn đi vậy đi đi." Khoé môi hơi gợn lên, gọi lên độ cong thần nhiên, thần nhiên cười khê dụ hoặc làm cho người ta hít thở không thông, đương nhiên hắn biết lòng hiếu kỳ thái quá Sở Văn Phi sớm muốn đi xem nữ nhân có bộ dạng thế nào.

Thế nhưng hắn muốn đi, cho hắn đi xem cũng tốt, tuy hắn đối với nữ nhân kia không hứng thú, nhưng Hoàng Thượng bên kia vẫn còn muốn giả vờ giả vịt. .

Hoàng Thượng không phải muốn buộc hấn động thủ sao? Nếu hấn không hề bất động, chẳng phải cô phụ một mảnh 'hảo tâm' của Hoàng Thượng hay sao.

"Sư huynh, thật không công bằng, vì sao huynh liếc mắt một cái có thể nhìn thấu ta suy nghĩ gì, mà ta lại vĩnh viễn không đoán ra huynh đang nghĩ gì?" Sở Vân Phi đứng thẳng, trong thanh âm rõ ràng mang theo vài phần bất mãn.

Là hấn ngu ngốc? Hay là sư huynh quá giỏi hoạt?

Hấn ngốc sao? Nếu nói hấn ngốc, ngày đó hạ chi sợ không sai biệt lắm đều là ngốc tử, cả sư phó đều nói hấn là thiên tài, hấn chỉ lên núi không đến năm năm, liền học xong bản lĩnh sư phó sở hữu, sư phó đành phải cho hấn đi theo sư huynh xuống núi.

Hấn chẳng qua có lòng hiếu kỳ quá nặng thôi.

"A.," khỏe môi tiếp tục gio lên, yêu nghiệt kia mỉm cười, ai ai cũng không ngăn được, chính là, trong nụ cười kia, vốn không có chút độ ấm nào, ngược lại trong đôi mắt lại ẩn quá nhiều hàn ý, hấn nếu hấn đơn giản như vậy mọi người nhìn thấy, chi sợ hấn không sống tới hôm nay.

"Sư huynh, nghe nói nữ nhân kia thật sự rất đẹp, nếu không huynh liền thú về, xứng với dung mạo tuyệt thế của huynh, cũng là không tệ. Hơn nữa..." Sở Vân Phi nhìn thấy khỏe môi hấn treo nụ cười cũng không khỏi sùng sốt, sau khi lấy lại tinh thần nửa thật nửa giả cười nói.

Mày kiêu nhú lại, mi nhiều hơn vài phần khinh thường, thú? ? Cười một nữ nhân như vậy? Một cái không có dung mạo, nữ nhân ngu ngốc mà háo sắc?

Thật mệt cho Hoàng Thượng có thể tìm được một nữ nhân như vậy.

"Người nghĩ như vậy, thì đừng đi." Quét mắt hấn liếc một cái, thành công làm Sở Vân Phi ngậm mồm.

"Hảo, hảo, ta không nói." Lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo, với lòng hiếu kỳ rất nặng của nặng, không cho hấn tới xem, còn không bằng giết hấn.

Đường phủ.

Đường Nhược Ảnh nhìn in ấn hấn ẩn của nàng yêu cầu ẩn ra 'Chuyên đề nhân vật sách báo' trên mặt hiện lên ánh sáng hưng phấn, khỏe môi cũng gọi lên ý cười vừa lòng, không tệ, nàng muốn có hiệu quả.

Sách báo tổng cộng có hai bản.

Trong đó một quyển bình thường, chính là trên bìa mặt có bức họa Phong Dật Hiến, bình thường hình tượng hấn xuất hiện trước mặt mọi người, tiền bản phiêu dật. Thư bên trong đều viết chuyện về Phong Dật Hiến, là nàng tự mình viết, đương nhiên đều viết tốt nhất, vốn thôi, xác thực Phong Dật Hiến không chỗ nào là không tốt.

Một khác bản tinh xảo bên trong có mười lăm bức họa nàng vẽ, triển lãm phong cách bất đồng của Phong Dật Hiến bất đồng.

"Hảo, ấn giống bản này cho ta, bản bình thường ẩn mười vạn phần, bản tinh xảo ẩn mười phần thôi." Sau khi xem hết lại, Đường Nhược Ảnh phân phó đưa thư đến cho người.

"Cái gì? ? Ẩn mười vạn phần?" Người nọ tròn mắt há hốc mồm, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng, chỗ này, dẫn nhiều như vậy làm sao, nàng nghĩ tiểu thư vì ám luyện Phong công tử ẩn đến tương tự tàng trữ vật!

"Làm theo lời của ta." Đường Nhược Ảnh không để ý đến kinh ngạc của hấn, thấp giọng nói, "Còn có, chuyện này phải giữ bí mật, đừng cho người khác biết biết, sách báo này là từ chúng ta in ấn bán ra."

Hiện tại là thời kì mấu chốt, nàng không thể có nửa điểm sai sót, bìa mặt sách báo như vậy, còn có bức họa in ấn, đều quá đặc biệt, niên đại này không có. .

"Dạ." Sau khi lấy lại tinh thần, nhỏ giọng đáp lời, sau đó chậm rãi rời đi.

"Tiểu thư, người thật sự quá lợi hại, không chỉ có có thể vẽ tranh đẹp như vậy. Nhưng lại có thể ẩn tất cả thành thư, tiểu thư, người thật sự quá vĩ đại." Về mặt Châu nhi hưng phấn nhìn quyển sách Đường Nhược Ảnh cầm trên tay, kim lòng không được khen ngợi, đặc biệt nhìn đến trên mặt sách báo có bức họa Phong Dật Hiến, hai tròng mắt lại lộ ra ánh sáng khác thường.

"Tốt lắm, người nghĩ rằng ta không biết người tâm tư người hay sao, qua hai ngày nữa, ấn xong đưa người một quyển, cho người mỗi ngày ôm xem." Đường Nhược Ảnh nửa thật nửa giả cười nói, nàng biết nha đầu này vẫn luôn ngắm Dật Hiến rất sùng bái.

"Thật sự, tiểu thư? Tiểu thư thật sự quá tốt." Châu nhi hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, gần nhất bị Đường Nhược Ảnh cuốn hút, thiếu một chút câu nệ, hơn vài phần tùy ý. Chính là đột nhiên ý thức được chính mình luống cuống, trên mặt không khỏi đỏ ửng. . .

Đường Nhược Ảnh khẽ lắc đầu, nha đầu này, tư xuân đi, bắt quá Phong Dật Hiến là dạng người gì, ái mộ hấn nhất định không có kết quả, cũng may, nàng cũng chỉ âm thầm ái mộ, không hy vọng xa vời gì khác, tựa như hiện đại này truy tình tộc.

"Người đi tìm Phong công tử, kêu hắn tìm một chỗ, ta muốn cùng hắn gặp mặt." Nụ cười trên mặt biến mất, nàng khẽ nói với Châu nhi bên cạnh.

..

Mặc kệ thế nào, chuyện này, nàng phải nói cho Phong Dật Hiên một tiếng.

Nhưng hiện tại nàng không có cách đi ra ngoài, sợ bị người khác phát hiện khác thường.

"A! ! ! Tiểu thư, người nói cái gì, muốn ta đi thỉnh Phong công tử?" Châu nhi kinh trệ, hai tròng mắt tròn lên, vẻ mặt khó tin nhìn Đường Nhược Ảnh, Phong công tử nha, đối với nàng mà nói chính tiên nhân nha, kêu nàng đi tìm Phong công tử ?

Hơn nữa cho dù nàng đi, người ta sẽ gặp nàng sao? Sẽ chịu gặp tiểu thư nhà nàng sao?

"Muốn người đi vậy người cứ đi đi." Nhìn thấy nàng kinh ngạc, Đường Nhược Ảnh lại âm thầm lắc đầu, tâm tư nàng ấy, nàng tự nhiên hiểu được.

"Nga..." Châu nhi thì thào đáp, nhưng trên mặt vẫn tràn đầy kinh ngạc cùng hoài nghi, đi tìm Phong công tử nha, đối với nàng mà nói, thật sự quá bất khả nghi!

Châu nhi ra phủ, một bên suy tư, một bên đi về phía trước, cũng không chú ý tới chuyện chung quanh, cho nên cũng không chú ý tới, một nam nhân, từ lúc nàng ra khỏi Đường phủ, vẫn chú ý nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 22

Editor: tieudangnhi

Châu nhi đi vào Phong phủ, do dự không dám bước về phía trước, lại không thể cứ như vậy mà trở về, không hoàn thành được nhiệm vụ mà tiểu thư đã giao, nàng làm sao có thể trở về ăn nói với tiểu thư đây.

Không ngừng xoay xoay ngón tay của mình, cánh cửa lớn còn có mấy chục thước cứ thế đi qua đi lại, ánh mắt thường thường cẩn thận nhìn về phía bên trong vài lần, nhưng mà, thế nào cũng không có dũng khí đi về phía trước.

Mặc dù khoảng cách của nàng với cửa lớn có chút xa, nhưng cứ đi tới đi lui như vậy, hộ vệ khẳng định liền phát hiện nàng.

"Người ở chỗ này làm cái gì?" Một tên cầm đầu nhóm hộ vệ đã đi tới, trầm giọng hỏi, đôi mắt ở thân thể của nàng liên hồi quét qua mấy lần, liền đoán được thân phận của nàng, hẳn là nha đầu nhà ai, nói vậy chắc lại là tiểu thư nhà nàng coi trọng Phong công tử, nên vội tới vì tiểu thư nhà nàng tặng quà cáp cho Phong công tử đi.

Chuyện giống như vậy, hắn cũng đã sớm nhìn thấy nhưng không thể trách...

Châu nhi bị hắn làm cho hoảng sợ, theo bản năng vỗ vỗ ngực, sau khi lấy lại tinh thần, mới lắp bắp nói: "Ta... ta tới tìm công tử của nhà người..."

"Hừ." Tên hộ vệ lạnh lùng hừ một tiếng, khoé môi xà ra vài tia châm chọc: "Trở về nói cho tiểu thư nhà người biết, kêu nàng ta chết phần tâm tư kia đi, công tử nhà ta không có khả năng thích nàng ấy đâu."

Hắn thậm chí có chút hoài nghi, công tử nhà hắn có thể cả đời không cưới vợ hay không nha?

"Ta... Ta..." Châu nhi vốn là rất lo lắng, nay lại bị hắn nói như vậy, lại chột dạ, nhưng mà cứ như vậy trở về, không có cách nào để giao phó với tiểu thư nha, ai, tiểu thư rốt cuộc là nghĩ như thế nào nha, người giống Phong công tử, làm sao có thể tùy tiện đến gặp nha.

"Ta... tiểu thư nhà ta... tiểu thư nói muốn gặp mặt Phong công tử." Cố lấy dũng khí, rốt cục nói ra một câu trọn vẹn, nói như thế nào, nàng đều phải đem ý tứ kia chuyển đạt đến.

"Ha... người nói cái gì??" Tên hộ vệ kia ngây ngốc, lập tức cười lớn ra tiếng, trong tiếng cười kia rõ ràng có mang theo sự trào phúng, tiểu thư nhà nàng đúng là dám nghĩ, thực dám nói nha, cùng công tử nhà hắn gặp mặt? "Đây vẫn là ban ngày ban mặt, tiểu thư nhà người lại bắt đầu nằm mơ? Lần trước công chúa tự mình đến, công tử nhà ta cũng không gặp đâu, người nói, tiểu thư nhà người muốn gặp công tử nhà ta, có thể sao?" Cũng không phải người này vô lễ, thật sự là loại chuyện này đã xảy ra quá nhiều.

"Này..." Châu nhi nghẹn lời, nàng có thể nói gì nữa đây, người ta là công chúa đến đây, còn chưa được thấy, tiểu thư nhà nàng dù thế nào, so ra cũng kém hơn công chúa nha.

Âm thầm thờ dài, cúi đầu, chậm rãi xoay người, nghĩ phải rời đi.

...

Đúng vào lúc này, Phong Dật Hiền đi ra.

“Công tử.” Hộ vệ rất nhanh xoay người lại, cung kính hành lễ.

Châu nhi cũng rất nhanh chuyển mắt, nhìn lại, nhìn thấy Phong Dật Hiền đi ra, không khỏi ngây người, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn Phong công tử gần như vậy, Phong công tử này, thật đúng là tiên nhân hạ phàm mà, thật sự là quá đẹp mắt.

Vị trí nàng đứng là đối diện cửa lớn, Phong Dật Hiền vừa ra tới tất nhiên liền nhìn thấy nàng, nhìn thấy ánh mắt si mê kia của nàng, chỉ là hơi hơi lướt nhìn qua, cũng không có quá nhiều phản ứng, liền tiếp tục đi về phía trước.

“Phong... Phong công tử, chờ một chút.” Nhìn thấy Phong Dật Hiền cứ thế lướt đi qua mình, Châu nhi đột nhiên hoàn hồn, cũng không biết lấy can đảm từ chỗ nào, đột nhiên chạy về phía trước, vội vàng hô...

Bước chân của Phong Dật Hiền hơi hơi dừng một chút, chân mày tựa hồ nhẹ nhàng nhăn lại một chút, Châu nhi đã chạy tới trước mặt của hắn, liền tục nói: “Phong công tử, tiểu thư nhà ta muốn gặp người.”

Mày nhăn rõ ràng hơn, trong lòng đột nhiên có chút phiền chán, chuyện như vậy, thật sự gặp quá nhiều, trước kia hắn có thể không để ý tới, chỉ làm như không hề nhìn thấy, nhưng hiện tại hắn không muốn lại để cho chuyện như vậy xảy ra nữa.

Nhìn đều không có nhìn, xem như không hề nhìn thấy Châu nhi, liền tiếp tục đi về phía trước.

“Ai.” Châu nhi thấp giọng than nhẹ: “Đã biết là không có khả năng, Đường phủ dù thế nào cũng không thể so với công chúa mà.” Thì thảo nói nhỏ, vì tiểu thư nhà mình than tiếc, tuy rằng tiểu thư hiện tại thật sự thực vĩ đại, nhưng người ta lại là Phong công tử - Nhân trung chi long nha, không phải người bình thường có thể với tới.

“Không phải đã sớm nói với người rồi sao, đi về đi.” Hộ vệ kia khoát tay một cái với nàng.

“Chờ một chút.” Châu nhi vừa muốn xoay người rồi đi, Phong Dật Hiền đột nhiên kêu nàng lại, trong giọng nói mang theo vội vàng rất rõ ràng, còn ẩn một tia chờ mong: “Người vừa mới nói cái gì?” Nha đầu này vừa mới nói có phải là Đường phủ hay không? Trong thành này họ Đường không nhiều, hơn nữa về độ nổi danh hình như cũng chỉ có một nhà.

“Ta nói, tiểu thư nhà ta muốn gặp Phong công tử.” Châu nhi có chút mặc danh kỳ diệu nhìn về phía hắn, nàng vừa mới nói sai cái gì a?

Kỳ quái, Phong công tử này vừa rồi vẫn là một dáng vẻ cách người ngàn dặm sao, thế nào lại đột nhiên thay đổi như vậy?

Hắn chuyển biến cũng rất nhanh đi, không chỉ có làm cho Châu nhi kinh ngạc, lại còn làm cho hộ vệ kia kinh ngạc tròn mắt há hốc mồm, từ trước đến nay bọn họ chưa từng thấy dáng vẻ gấp gáp như vậy của công tử nhà.

“Không đúng, phía sau?” Phong Dật Hiền không để ý đến sự kinh ngạc của mỗi người, lại truy vấn hỏi.

“Hình như hết rồi nha.” Châu nhi nghĩ nghĩ, về mặt nghi hoặc nói, nàng đối với Phong công tử chỉ có nói câu này thôi mà.

“Tiểu thư nhà người họ Đường?” Nhìn thấy dáng vẻ mơ hồ của Châu nhi, Phong Dật Hiền tiếp tục hỏi...

“Đúng nha.” Châu nhi càng thêm kỳ quái, Phong công tử làm sao mà biết tiểu thư nhà nàng họ Đường, nàng vừa rồi rõ ràng không có nói cho hắn nghe nha.

“Đường Hứa - Đường lão gia.” Khoé môi Phong Dật Hiền xuất ra nụ cười thần nhiên, áp chế lại kích động trong lòng, xác định nói, chuyện này cũng không thể qua loa, không thể tính sai.

“Đúng vậy.” Châu nhi liền tục gật đầu, thì ra lão gia nhà nàng lại nổi danh như vậy, ngay cả Phong công tử cũng biết đến tên nhà.

“Dẫn ta đi...” Khoé môi kim lòng không đậu giờ lên, hắn cảm giác bản thân hiện tại giống như mười bảy mười tám tuổi, tiểu tử gặp mối tình đầu, trong lòng tràn đầy kích động cùng hưng phấn.

Hắn thật không ngờ, nàng lại chủ động đến tìm hắn, mà hắn vừa rồi thiếu chút nữa liền bỏ lỡ, cũng may nghe được lời nói mà nha đầu kia nhỏ giọng nói thầm.

“A!!?” Châu Nhi sững sốt, miệng mở to đến nỗi có thể nhét vào một quả trứng gà, nàng không có nghe sai chứ, Phong công tử nói dẫn hắn đi?? Ý tứ của hắn là muốn đi gặp tiểu thư???

Trông mặt hộ vệ kia vì kinh ngạc mà mở to hết cỡ, không phải chứ, công tử nhà hắn lại thật sự muốn đi theo nha đầu kia đi gặp Đường tiểu thư?

Đường tiểu thư? Không phải là nữ nhân thời gian trước tiếng tăm truyền đi tá là hay sao? Công tử nhà hắn làm sao có thể cứ như vậy đi gặp nữ nhân kia

nha?

“Đi thôi.” Nhìn thấy vẻ mặt ngốc nghếch của Châu nhi, Phong Dật Hiền tốt bụng thúc giục nàng chỉ đường...

“Nga... Được.” Châu nhi lấy lại tinh thần, vô ý thức xoay người, đi về phía trước, hộ vệ thấy công tử nhà mình thật sự đi theo nha đầu kia? Vẻ mặt đều là khó có thể tin.

Nhưng chỉ vừa đi được hai bước, đột nhiên nhớ tới lời tiểu thư căn dặn, đành phải ngừng lại, do dự nói: “Ta... Tiểu thư nhà ta nói, để cho công tử quyết định chỗ hẹn, nàng sẽ đi đến đó gặp người.”

Vừa nói vừa cẩn thận nhìn Phong Dật Hiền, âm thầm nghĩ, yêu cầu này có phải có chút quá đáng hay không, có thể sẽ đắc tội với Phong công tử hay không, sẽ không chịu gặp tiểu thư nữa, tiểu thư cũng thật là, vì sao còn muốn có nhiều yêu cầu vậy nha.

“Đi, nha đầu kia, còn muốn thêm chút mặt mũi, người...” Sau khi tên hộ vệ lấy lại tinh thần, hơi buồn bực nói.

“Ha ha...” Phong Dật Hiền đột nhiên lại cười ra tiếng: “Được, người về nói cho tiểu thư nhà người biết, tối nay ta sẽ ở tiểu đình cạnh hồ ở phía đông chờ nàng ấy.”

Hắn tự nhiên hiểu được ý tứ của nàng, đều là do hắn, người luôn luôn ôn trọng cẩn thận như hắn, thế nào lại chỉ có một chuyện gặp nàng như thế, liền bị rối loạn a.

Cái tiểu đình kia thực ít khi có người đi qua, cực kỳ u tĩnh, là nơi rất thích hợp để gặp mặt.

“Nga, ta hiện tại phải đi nói cho tiểu thư nhà ta biết.” Châu nhi quá mức kinh ngạc, ngược lại quên mất hắn phải nên vui sướng, chỉ là chậm rãi xoay người, rời đi...

.....

Về tới Đường phủ, rốt cục mới chân chính ý thức được chuyện đã xảy ra, trên mặt liền lập tức tràn đầy vẻ vui sướng mừng rỡ như điên, còn chưa có vào nhà, liền hưng phấn hô lớn: “Tiểu thư, tiểu thư, Phong công tử đã đáp ứng rồi, Phong công tử thật sự đáp ứng rồi...”

Vào phòng, bị người đột nhiên đi ra làm cho hoảng sợ: “A!! Người, người, người là ai, làm sao có thể ở trong phòng của tiểu thư ta, người đã làm gì tiểu thư nhà ta???”

Nhìn người xa lạ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, mặt còn có chút khủng bố, hồn vía của Châu nhi đều bị dọa bay mất: “Đến, người đâu...” Liên tục kêu người...

“Là ta.” Đường Nhược Ảnh rất nhanh bịt kín miệng của nàng ấy: “Ta là tiểu thư nhà người mà.” Trong giọng nói mang theo vài phần ảo não, trong lòng đã có chút đắc ý, không nghĩ tới, ngay cả Châu nhi cũng không nhận ra nàng, vậy sẽ không phải sợ tên Mộ Dung Lăng Thiên kia, hoặc là Tương vương có thể nhận ra nàng, chỉ là không biết, đợi lát nữa Phong Dật Hiền có thể sẽ nhận ra được nàng hay không, hi hi...

“A!!!” Châu nhi nghe được giọng nói quen thuộc kia, mới nhẹ nhõm thở dài một tiếng, chỉ là khi nhìn lại khuôn mặt kia của Đường Nhược Ảnh, kinh kinh hãi hãi nói: “Tiểu... tiểu thư... người làm sao có thể biến thành như vậy nha... hảo... hảo...”

“Quá xấu đúng không?” Đường Nhược Ảnh mỉm cười, tiếp được câu nói kế tiếp của nàng ta, nàng muốn chính là loại hiệu quả này.

“Àn, ần.” Châu nhi thực thành thật gật đầu: “Tiểu thư, hay là để cho Châu nhi trang điểm lại cho người đi.” Nói xong, liền lôi kéo Đường Nhược Ảnh đi về phía bàn trang điểm

Nàng tưởng Đường Nhược Ảnh là không biết trang điểm, nên mới vẽ thành cái dạng này.

“Khỏi, cứ như vậy, tốt lắm.” Đường Nhược Ảnh ngăn động tác của Châu nhi lại, nhìn bản thân trong kính lại rất vừa lòng, đôi mi vốn tinh tế như liễu, giờ phút này lại bị nàng vẽ thành hai con giun lớn, cặp mắt to kia bị nàng họa thành cặp mắt gấu mèo, làn da vốn dĩ như trẻ con lại bị nàng dùng một tấn phấn dày che giấu, nhìn không ra nhan sắc ban đầu. Đôi môi gợi cảm mê người, liền đỏ tươi giống như vừa mới uống máu sống, càng khiến cho người khác sợ hãi.

Trên người cũng mặc y phục đồ thẩm vô cùng thô tục, quần áo rộng thùng thình che giấu đi dáng người hoàn mỹ của nàng.

Nàng như vậy, làm sao còn có nửa điểm đáng vẻ ngày thường, cũng khó trách Châu nhi nhận không ra.

“Tiểu... tiểu thư, người đừng nói với nô tì là muốn cứ như vậy mà đi gặp Phong công tử đi?” Vẻ mặt Châu nhi kinh ngạc, rất hảo tâm nhắc nhở nàng, muốn đi gặp Phong công tử, không phải là nên trang điểm cho thật xinh đẹp mới tốt sao? Nhưng tiểu thư lại hoá trang thành dạng này, không đem Phong công tử dọa chạy mới là lạ đó.

Đọa chạy cũng còn là việc nhỏ, Phong công tử kia nửa người nửa tiên, chỉ sợ sẽ bị bộ dáng hiện tại của tiểu thư dọa cho choáng váng.

“Ta đương nhiên biết, Phong công tử hẹn chỗ nào?” Đường Nhược Ảnh tất nhiên hiểu được Châu nhi đang suy nghĩ cái gì, chỉ là bây giờ là lúc không thích hợp, không thể để xảy ra nửa điểm sai lầm nào.

“Tiểu đình cạnh hồ ở phía đông.” Châu nhi sùng sốt, căn bản không ý thức được mình đang nói gì, đợi cho đến khi Đường Nhượng Ảnh sắp ra khỏi cửa, mới vội vàng giữ chặt nàng :”Tiểu, tiểu thư, người như vậy không đi được đâu, vất vả lắm Phong công tử mới đáp ứng gặp người, người đáng vẻ như thế này, nhất định sẽ đem hấn dọa chạy, càng không cần nói làm sao có thể thích người được...”

Thích nàng? Đường Nhượng Ảnh kinh ngạc, làm cho Phong Dật Hiên thích nàng?? Nha đầu này đang muốn cái gì???

“Được rồi, ta tự có chừng mực.” Đường Nhượng Ảnh kéo tay Châu nhi ra, rất nhanh đi ra ngoài, nàng chưa từng nghĩ tới sẽ làm cho Phong Dật Hiên thích nàng. Đi đến hồ lớn, rất xa liền nhìn thấy Phong Dật Hiên đang ở đằng kia chờ nàng, Đường Nhượng Ảnh mỉm cười, trong đầu đột nhiên hiện lên một chủ ý, nụ cười trên mặt biến mất, Đường Nhượng Ảnh có ý lắc lắc mông đi tới, chậm rãi đi về phía tiểu đình kia.

Cảm giác có người đi đến, Phong Dật Hiên vui vẻ, rất nhanh liền ngẩng đầu, chỉ là khi nhìn thấy nàng, biểu tình trên mặt cũng lập tức cứng đờ, mày cũng theo bản năng mà nhíu chặt.

Vì sao chỗ này lại có người đến chứ? Lại là một người trang điểm y như quý yêu vậy?

Đường Nhượng Ảnh nhìn thấy Phong Dật Hiên hơi lộ ra sự bất mãn, biết hấn không nhận ra mình, cúi đầu, chịu đựng buồn cười, từng bước một tiểu sai đi vào đình, dùng tiếng nói giả, ôn nhu hô :”Phong công tử~~~~” Giọng nói kia muốn ngáy bao nhiêu thì ngáy bấy nhiêu, muốn lặc lặc bao nhiêu thì có lặc lặc bấy nhiêu, ngay cả bản thân Đường Nhượng Ảnh cũng đã sớm nổi lên một trận da gà.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 23

Ngay cả Phong Dật Hiên luôn luôn bình tĩnh, khéo môi đều nhìn không được rút một chút, nữ nhân này mặc như vậy, vẻ mặt thành như vậy, thế nhưng cả thanh âm đều...thật sự rất khủng bố. . . .

"Tiểu nữ tử thấp phần ngưỡng mộ Phong công tử, hôm nay may mắn gặp lại, thật sự quá hưng phấn , Phong công tử... ." Hai câu còn văn Trâu Trâu* xá hai câu, câu sau liền đến gần Phong Dật Hiên, còn vươn một đôi tay, muốn đi phong cách Dật Hiên.

* để mai hỏi tieudanghi.

"Cô nương thỉnh tự trọng. . ." Phong Dật Hiên cả kinh, bình thường trên mặt tươi cười, giờ phút này có chút cứng ngắc, tuy bình thường có rất nhiều nữ nhân biểu tình với hấn, nhưng nữ nhân như vậy, vẫn là lần đầu tiên hấn nhìn thấy, lại chủ động như vậy. . .

"Phong công tử, nơi này thực u tĩnh, bình thường không có người đến . A! ! ." Nghe thấy trong thanh âm Phong Dật Hiên mang theo tức giận, tuy giờ phút này không có ngẩng đầu, nàng cũng có thể đủ hình dung ra biểu tình hấn hiện tại, khéo môi hơi xả nụ cười chơi tốt cười khế, cố ý ái muội nói.

Vẫn là âm thanh lặc lặc làm cho người ta mao cốt từng nhiên*. .

* = dựng cả lông to, lạnh người

Khéo môi Phong Dật Hiên lại rút hai cái, biểu tình cũng có chút khó coi, thật muốn quay đầu tránh ra, lại sợ Đường Nhượng Ảnh đến đây, không tìm thấy hấn. . .

"Phong công tử." Không nghe được tiếng của hấn, Đường Nhượng Ảnh lại mị thanh hồ, tay hướng cánh tay hấn, muốn bắt lấy cổ tay hấn. .

Trong lòng âm thầm nghĩ, Phong Dật Hiên thấy khuôn mặt nàng như vậy, không biết có thể dọa hôn mê hấn hay không ?

Phong Dật Hiên ngẩn ra, khi thấy nàng tới được, đôi mắt bình thường luôn mỉm cười đột nhiên ánh sáng lạnh mạnh mẽ bắn tới: "Người còn như vậy, thì đừng trách ta không khách khí."

"Vậy Phong công tử muốn người ta thế nào nha?" Thanh âm lại tô, lại lặc lặc mang theo vài phần cố ý ủy khuất, ngay cả chính nàng cũng không khỏi run rẩy ớn lạnh.

Chậm rãi nâng hai tròng mắt lên, cố tình ủy khuất nhìn hấn, một đôi tay, lại không sợ chết túm quần áo của hấn, nàng thật sự muốn biết rốt cục Phong Dật Hiên sẽ làm gì nàng ?

Chính là, khi Phong Dật Hiên đối diện với đôi mắt nàng, không khỏi sùng sốt một chút, tuy hiện tại đôi mắt của nàng chính là mắt gấu mèo, nhưng ánh mắt thần thái cùng linh động không thay đổi được. . .

Cho nên, việc khuôn mặt bị nàng vẽ hoàn toàn thay đổi, Phong Dật Hiên vẫn nhận ra nàng.

...

"Nàng nha, thực nghịch ngợm." Vừa mới dùng sức đẩy ra nàng, sau khi nhận ra nàng, sợ làm nàng bị thương, liền rất nhanh giữ nàng lại, ánh sáng trong đôi mắt vừa rồi đã sớm biến mất không thấy, thay thế nụ cười khế người chết không đèn mạng.

"Ách...không chơi vui chút nào, nhanh như vậy đã bị người nhận ra." Đường Nhược Ảnh ngạc nhiên, thật không ngờ Phong Dật Hiền nhanh như vậy liền nhận ra nàng, hơi hơi miết miệng, trong thanh âm nhiều hơn vài phần ảo não. .

"Hào hảo, làm sao về thành như vậy." Phong Dật Hiền mỉm cười, trong thanh âm thản nhiên lại mang theo nhiều sùng nịch, nếu biết nàng sẽ thất vọng, hẳn sẽ giả bộ không biết, phối hợp chơi với nàng ... ..

"Còn không phải sợ bị người phát hiện a." Tùy ý ngồi ở trong đình thạch đăng, lại miết miết miệng, ần ần có chút buồn bực. Tự nhiên mà thả lỏng biểu tình, không có gì bận tâm lời nói, tựa hồ mỗi lần ở trước mặt Phong Dật Hiền, nàng sẽ thực tự nhiên thả lỏng chính mình. .

"Vậy cũng không nên về thành như vậy nha, ta thấy chủ yếu là muốn trêu đùa ta mới đúng đi?" Hơi hơi lắc đầu, Phong Dật Hiền thật không dám gạt bừa cách dung mạo bị vẽ như hiện tại của nàng. Khi nói chuyện, ngồi xuống bên cạnh nàng, cũng là bộ dáng khùng bố, đã biết là nàng, liền một chút cũng không ngại. .

"Đáng tiếc nhanh như vậy đã bị người nhận ra." Xác thực ngay từ đầu nàng có ý tưởng này, cuộc sống quá buồn, chính mình tìm việc vui, lại thật không ngờ bị Phong Dật Hiền nhận ra nhanh như vậy.

"Vậy trước tiên nàng nói cho ta biết một tiếng, ta sẽ giả bộ không nhận ra nàng, phối hợp với nàng." Phong Dật Hiền cố ý cười khoa trương, thật đúng bị hắn đoán được.

"Ách??" Đường Nhược Ảnh nhìn hắn, thấy hắn cười bốn cột, sừng sốt ngốc một lát, thật không ngờ, hắn cũng sẽ nói giỡn nha, chính là vui đùa này đối với nàng mà nói, một chút cũng không buồn cười. . .

"Này, nhìn xem" Đôi mắt có chút ảo não quay lại, lấy hai quyển sách khan kia, đưa cho Phong Dật Hiền.

"Đây là cái gì?" Phong Dật Hiền nghi hoặc cảm lấy, khi nhìn thấy bức họa mặt chính mình kinh sợ, bức họa kia cực kỳ đơn giản, tựa hồ qua loa vài nét bút liền hoàn thành, nhưng, lại vừa đúng phác họa thần thái của hắn.

Mà mở bản sau ra, thấy bên trong hé ra thần thái khác nhau của chính mình, giờ phút này tâm tình Phong Dật Hiền đã không thể dùng một từ kinh ngạc để hình dung. .

Càng dùng nói hé ra mấy trương bức họa miêu tả hắn.

"Người vẽ!" Thật lâu sau, Phong Dật Hiền mới hồi phục tinh thần lại, nhìn đôi mắt của nàng, là tràn đầy rung động cùng sợ hãi than, hắn không thể tưởng được, nàng thế nhưng sở hữu tài văn chương này, hơn nữa nghĩ đến bức họa đều do nàng vẽ ra, trong lòng của hắn, nhin không được vui sướng.

"Àn." Gật gật đầu, cho tới bây giờ ở trước mặt hắn Đường Nhược Ảnh không hề nghĩ tới muốn che giấu cái gì, hơn nữa trong giọng nói của hắn kinh ngạc quá nhiều nghi vấn. . .

"Ta tốt như người viết vậy sao?" Nghĩ đến nàng viết nội dung bên trong, rung động càng nhiều hơn vài phần vui sướng chờ mong, hắn luôn luôn kiêu ngạo, giờ phút này muốn một câu đáp án xác định của nàng. . .

"Đương nhiên." Đường Nhược Ảnh không chút do dự, về mặt khẳng định trả lời, trước kia nàng không tin trên đời có người hoàn mỹ như vậy, sau nhận thức Phong Dật Hiền, nàng tin.

Cười, nét cười ở khóe môi hắn, một chút một chút lan tràn trên khuôn mặt hắn, hắn lớn như vậy, chưa từng vui vẻ như vậy, hưng phấn như vậy hưng phấn, ngay cả lần đầu tiên được phụ thân khen ngợi, hắn đều không có cao hứng như vậy.

"Đây là kế hoạch kiếm tiền lúc trước ta nói với người, người sẽ không để ý đi?" Sợ tổn hại thanh danh của hắn, cho nên nàng mới làm long trọng như vậy, hiện tại không thể xem như mua sách báo, mà phải xem như vì hắn làm tuyên truyền, như vậy đối hắn vô hại ngược lại có lợi, nhưng, hắn phải nguyện ý mới được. . .

"Đương nhiên sẽ không, ta nói rồi tin tưởng người." Nụ cười Phong Dật Hiền say lòng người, ần rất nhiều hưng phấn.

"Người tính bán bao nhiêu tiền?" Nàng nói muốn kiếm tiền, không biết muốn bán bao nhiêu tiền, nếu quá đắt tiền, sẽ có người muốn sao?

"Vậy một bản, bán một lượng bạc. . . . ,"

"Một, một lượng bạc?" Tiên nhân Phong Dật Hiền, thế nhưng cũng lắp bắp, liền bán một lượng bạc, vậy nàng có thể kiếm bao nhiêu tiền, bỏ phí tổn, chỉ sợ không dư bao nhiêu, "Uh, bất quá ta tổng cộng ần mười vạn phân." Đường Nhược Ảnh thấy hắn kinh ngạc, không khó đoán ra hắn nghĩ như thế nào, một quyển xác thực không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng mười vạn phân, chính là nhất bút thu vào rất khả quan.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 24

Editor: tieudangnhi

“Cái gì? mười vạn bản?” Phong Dật Hiền kinh ngạc :”In nhiều như vậy...?”

In nhiều như vậy, ai mua nha, đến lúc đó bán không được, nàng không chỉ không kiếm được tiền, chi sợ ngay cả vốn cũng sẽ bị lỗ mất.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không làm lỗ vốn đâu.” Đường Nhược Ảnh cười cực kỳ tự tin, như đã nắm chắc mười phần, lấy thanh danh của Phong Dật Hiền, hơn nữa lại xuất hiện một loại sự kiện mới, mười vạn bản căn bản không thành vấn đề, nếu là thật sự bán không xong, nàng cũng đều phải tổng đi cho hết, mục tiêu của nàng, cũng không phải ở trên người Phong Dật Hiền, đoạn quan trọng còn ở phía sau...

Nhìn nàng cười đến mười phần tin tưởng như vậy, Phong Dật Hiền cũng không nói thêm gì nữa, nàng muốn làm, thì cứ để nàng làm đi, nếu như đến lúc đó bán không được thật, hẳn sẽ âm thầm sai người đi mua về hết.

“Ta nói cho ngươi biết, ngươi không thể tự mình mua, cũng không thể làm cho người khác lên lúc mua thay.” Nhìn thái độ của hắn, Đường Nhược Ảnh liền tự nhắc nhở hắn.

Ách... Phong Dật Hiền hơi kinh ngạc, thật không ngờ hắn đây lại bị nàng nhìn thấy, chỉ có thể đáp ứng :”Được!” Chỉ là, cũng không có thật sự muốn thay đổi ý tưởng của mình.

“Phong Dật Hiền, ta nói thật cho ngươi biết, cái này của ngươi, chỉ có thể xem như lời dẫn, quan trọng còn ở phía sau, cho nên ngươi trăm ngàn lần không thể tự mình mua, như vậy không phải là giúp ta, mà là đang hại ta.” Đường Nhược Ảnh há có thể không đoán ra được tâm tư của hắn, chỉ có thể đem kế hoạch của mình đều nói cho hắn biết...

“Có ý gì?” Phong Dật Hiền ngây ra, nghi hoặc nhìn nàng, tên của hắn chỉ là lời dẫn là sao? Trọng yếu còn ở phía sau??

“Cái này của ngươi vốn chỉ là một cái tuyên truyền, mặt sau mới thật sự dùng để kiếm tiền, kỳ đầu tiên của ta là có ý để cho người nào đó có được mà.” Khoé môi nàng cười khê, trong nụ cười khê hàm chứa khẳng định cùng sự mưu tính kỹ càng.

“Là ai?” Phong Dật Hiền ngẩng ra, trong ánh mắt ẩn ẩn hiện lên vài phần khác thường, nghĩ đến nàng còn muốn cho người khác bức họa, trong lòng rầu rĩ, có chút khó chịu, nhưng nhìn đến vẻ mặt hưng phấn của nàng, lại không đành lòng phá hư tâm tình của nàng, thấp giọng nói :”Muốn ta hỗ trợ hay không?”

Nếu như nàng thật sự còn muốn tìm người khác, hẳn cũng có thể giúp nàng, dù sao người hắn biết so với nàng cũng nhiều hơn...

“Không cần đi tìm hắn, hắn tự nhiên sẽ tìm đến ngươi.” Nụ cười trên mặt nàng vẫn chính là loại tự tin mười phần kia, nàng tin tưởng, hết thấy những thứ nàng làm, cũng đã đủ hấp dẫn hắn ta.

“Về phần là ai, đến lúc đó ngươi sẽ biết.” Đối với Phong Dật Hiền, thần bí cười, cố ý úp úp mở mở với hắn.

.....

“Hiền, đúng là ngươi, ta vừa rồi đứng xa xa nhìn giống ngươi, vốn nghĩ đã nhìn lầm rồi, không nghĩ tới thật đúng là ngươi.” Phong Dật Hiền vừa định nói cái gì đó, một giọng nói kinh ngạc khác đột nhiên truyền đến.

Giọng nói này, Đường Nhược Ảnh rất quen thuộc, là cái tên Trương Tôn Dự kia, vì sao mỗi lần đều đụng mặt hắn thế, thật sự là không hay ho mà...

Phong Dật Hiền cũng hơi nhíu mày một chút, hiển nhiên không quá tình nguyện bị người khác quấy rầy, hắn thế nào cũng không ngờ tới, ở đây cũng có thể gặp được Trương Tôn Dự, cũng may, nàng cố ý hoa trang như vậy, Trương Tôn Dự hẳn là sẽ không nhận ra nàng.

“Hiền, nữ nhân này là ai? Ngươi thế nào lại ở chỗ này hẹn hò?” Ánh mắt Trương Tôn Dự đánh giá trên người Đường Nhược Ảnh mấy lần, nhìn thấy một thân y phục tục tĩu của nàng, trong đôi mắt tò mò mang theo vài phần trào phúng.

Phong Dật Hiền không có trả lời hắn, nhưng mà trên mặt lại hiện lên một tia tức giận, hắn không muốn nghe đến người khác có nửa điểm vũ nhục nàng, cho dù hắn ta có là bạn tốt cũng không được.

Chỉ là, lại không thể không nể mặt mà đuổi hắn đi, chỉ có thể hi vọng hắn thức thời tự mình rời đi mà thôi.

Nhưng Trương Tôn Dự lại không phải là loại người biết thức thời, chẳng những không có rời đi, ngược lại còn đi đến gần bọn họ hơn, hai tròng mắt không chút che giấu nhìn chằm chằm Đường Nhược Ảnh.

Trong lòng Đường Nhược Ảnh vốn đã chán ghét hẳn, lại thấy hẳn đến đây, trong lòng lại thêm căm tức, cảm giác được ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú của hẳn, liền cố ý chậm rãi nâng mặt lên, nhìn về phía hẳn.

Con bà nó, không dọa cho người chết, cũng phải dọa cho người khiếp. Trường Tôn Dự cũng không có phản bình tĩnh kia của Phong Dật Hiền.

“Á!!! Á!!!” Trường Tôn Dự thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, hẳn thế nào cũng không thể tin được, cùng Phong Dật Hiền ở cùng một chỗ lại là một nữ nhân như vậy, không... Hẳn căn bản không thể tin được, trên đời này lại có nữ nhân khủng bố như vậy...

“Hiên... Hiên... Người... Người từ chỗ nào tìm ra một nữ nhân như vậy, người, người điên rồi sao, làm sao lại có thể cùng nữ nhân như ma như quỷ này ngồi cùng nhau.” Trường Tôn Dự thật sự đã bị nằng dọa, người luôn luôn nhanh nhẹn nhanh miệng như hẳn, thế nhưng bây giờ lại trở nên lắp bắp, cũng không dám liếc nhìn Đường Nhược Ảnh thêm một cái nào.

Sắc mặt Phong Dật Hiền khê biến, nét mặt trầm xuống, rõ ràng có chút khó coi, Trường Tôn Dự nếu không phải là bằng hữu của hẳn, chỉ sợ hiện tại hẳn đã một cước đem hẳn ta đá bay xuống hồ rồi, không, cho dù hẳn ta có là bằng hữu của mình đi chăng nữa, hiện tại hẳn cũng đang có loại suy nghĩ này.

“Hiên... Hiên... Nhanh chút theo ta đi, liếc mắt nhìn nữ nhân này thêm một cái nữa, buổi tối nhất định sẽ gặp phải ác mộng.” Trường Tôn Dự không có chú ý đến sự khác thường của Phong Dật Hiền, ngược lại lôi kéo Phong Dật Hiền nghĩ phải rồi đi.

Trong lòng Đường Nhược Ảnh âm thầm buồn cười, có nhất thiết phải sợ thành như vậy không? Nhưng mà nam nhân này mỗi lần gặp mặt đều vũ nhục nằng, lần này thì đến lượt nằng giáo huấn hẳn một chút...

Hai tròng mắt hơi đỏ, nhìn thấy lan can phía sau cách Trường Tôn Dự nửa bước có một khoan bị hỏng, thời gian quá dài, không có người sửa, nên đã bị sút ra.

“Công tử.” Đường Nhược Ảnh đột nhiên đứng lên, giả giọng nói, thấp giọng hô một tiếng, vẫn chính là giọng nói lặc lặc kia làm cho xương cốt người khác mềm nhũn, ánh mắt sụp xuống, che giấu âm mưu khác của nằng.

Phong Dật Hiền vốn vừa định hành động theo cảm xúc của mình, lại nhìn thấy Đường Nhược Ảnh đứng lên, khi phát hiện trong ánh mắt của nằng mang theo sự khác thường, nháy mắt liền hiểu được dụng ý của nằng, trong lòng hơi có chút buồn cười.

Thì ra nằng vừa rồi đã đùa chưa đã, vậy cứ để cho nằng đùa thêm một lần nữa đi, đây cũng không thể trách người khác được, muốn trách chỉ có thể trách Trường Tôn Dự mỗi lần xuất hiện, đều phải vũ nhục nằng, nằng, cũng không phải là loại có thể để người khác tùy tiện chọc vào.

“A!!! Người, người không được lại đây...” Trường Tôn Dự nghe được giọng nói của nằng, toàn thân liền run lên một cái, nhìn thấy nằng đang hướng về hẳn mà đi tới, không khỏi la lớn, giống như đang nhìn thấy quái thú vậy.

“Công tử, người làm sao vậy, ta có đáng sợ đến vậy không?” Đường Nhược Ảnh tiếp tục đi tới gần hẳn, nháy nháy mắt đưa tình, biết rõ còn có hỏi.

“Đừng... Đáng sợ... Đầu chỉ là đáng sợ, bộ dạng như quỷ này của người, cũng không phải chỉ dùng một từ đáng sợ là có thể hình dung.” Trường Tôn Dự lại lắp bắp nói, nhìn đến nằng, chỉ sợ hẳn một tháng cũng không có tâm tình chạm vào nữ nhân. ĐÁNG SỢ.

“Nga, phải không?” Trong lòng âm thầm cười lạnh, tốt, tốt lắm, thực mệt cho người nói ra, vậy thì đừng có trách ta không khách khí, khi nói chuyện, tiếp tục đi tới gần hẳn, không giấu vết đem hẳn bức tới chỗ hỏng kia...

Toàn thân Trường Tôn Dự nhìn không được run lên bần bật, căn bản không có chú ý tới tình hình phía sau, nằng đi từng bước về phía trước, hẳn liền vội vàng lui từng bước, từng bước một lui đến ‘Địa ngục’ đã được Đường Nhược Ảnh sắp xếp sẵn, tất nhiên vẫn hồn nhiên không hề hay biết.

Thẳng đến lúc đã lui đến bên hồ, lần này mới cảm giác được khác thường, vừa định xoay người lại muốn nhìn đến tột cùng là cái gì, Đường Nhược Ảnh lại rào bước hướng về phía hẳn bước từng bước, làm bộ muốn đi đến sát người hẳn.

“A!!!” Trường Tôn Dự bị dọa cho hồn phi phách tán, chân lại không ý thức tiếp tục lui về phía sau, hẳn nghĩ, dù thế nào cũng có thể dựa vào lan can mà chống đỡ, lại không ngờ nơi này căn bản không có lan can để dựa vào, hẳn mất đi trọng tâm, liền thẳng tắp ngã xuống hồ.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 25

“Ha ha ha...” Đường Nhược Ảnh cất tiếng cười to, đặc biệt khi nhìn đến Trường Tôn Dự đang bì bõm trong nước, cười càng thêm lớn tiếng.

“Ngươi nha...” Trên mặt Phong Dật Hiền cùn lộ ra nụ cười thân nhiên, cười khê ra tiến, không có nửa điểm ý tứ trách cứ, ngược ại lại man theo vài phần dung tút.

“A!A! Hiền, cứu mạng, ta không biết bơi.” Trương Tôn Dự giờ phút này cũng bắt chặp nàng cười như thế nào, kinh hoàn hô, đôi tay, không ngừng ở trong nước vẫy vùng, giống như giấy kẻ tiếp sẽ thật sự chìm xuống đáy hồ, chết đuối.

“Ta quên, hần là không biết bơi.” Phong Dật Hiền giật mình, nụ cười trên mặt cũng lập tức cứng đờ, khi nói chuyện, liền muốn nhảy xuống nước đi cứu Trương Tôn Dự lên.

“Hần ở gần bên bờ, nước căn bản là không sâu, sâu nhất chỉ tới phần eo của hần.” Đường Nhượng Ảnh can động tác của Phong Dật Hiền lại.

Tiểu trên mặt cũng hơi thu lại, nhìn về phía Trương Tôn Dự không ngừng vùng vẫy tron nước, có chút buồn cười, nam nhân này không biết bơi còn chưa tính, buồn cười nhất là, nơi hần đứng cách bờ chỉ có mấy thước, nước căn bản là không sâu. Không có khả năng bao phủ hần, thực không thể hiểu, hần vì sao ở trong nước bì bõm lâu như vậy, còn không có đứng lên...

Phong Dật Hiền cũng ngẩn ra, khoé môi cũng xả ra một nụ cười hơi khác thường, Trương Tôn Dự giờ phút này thật là...

“Dự, nưoi không sâu, ngươi đứng lên, có thể đi lên bờ.” Phong Dật Hiền vẫn là có lòng tốt nhắc nhở hần, bắt quá, lúc này nay cả trong giọng nói của hần cũng đều mang theo vài phần ý cười. Trương Tôn Dự ở trong nước không ngừng giẫy dụa đột nhiên đình chỉ động tác lại, mạnh mẽ đứng lên, nước kia xác thực chỉ đến phần eo của hần, đã không có nguy hiểm nữa, khi nhìn lại phía Đường Nhượng Ảnh, ngoan độc lên tiếng: “Nữ nhân chết tiệt, ngươi chờ đó, xe ta đi lên thì sẽ thu thập nưoi như thế nào!”

Đường Nhượng Ảnh lạnh lùng quét mắt liếc nhìn hần một cái, trên mặt có vài phần không kiên nhẫn, nam nhân này thật đúng là làm cho người khác có chút chán ghét, nhìn đến hần vội vàng đứng lên đi về bên bờ, giống như thật sự ngoan độc không thể không xông lên trên bờ để xé xác nàng vậy. Khoé môi không khỏi xuất ra một tia trào phúng.

“Ta đi về trước.” Thu hồi ánh mắt, nàng đối với Phong Dật Hiền đang đứng bên cạnh nói, đều không phải là do nản sợ Trương Tôn Dự, mà là thật sự không muốn cùng nam nhân kia chấp nhặt, cũng không muốn làm cho Phong Dật Hiền khó xử.

Phon Dật Hiền tuy rằng thập phần không muốn, nhưng cùn hiểu được dụng ý của nàng, trong lòng đối với nàng có vài phần cảm kích, thấp giọng nói: “Được, ngươi đi về trước đi...”

Đường Nhượng Ảnh xoay người, bước từng bước một, không nhanh không chậm rời đi...

Trương Tôn Dự trong nước cũng cảm thấy nóng nảy, lớn tiếng hô: “Hiền, ngăn nữ nhân kia lại, đừng cho ả ta rời đi.” Vừa kêu, tốc độ cũng vừa nhanh hơn, chỉ là hần hiện tại đang ở trong hồ, dưới chân toàn bùn lầy, giảm bớt tốc độ của hần, hần bối vì quá mức nóng vội, một chút không cẩn thận, liền ngã lộn nhào, lại rơi vào trong nước...

Phong Dật Hiền vốn trong lòng còn có chút bất mãn, nghe được tiếng la của hần, mảy càng thêm nhẫn lại, bắt quá, hần vốn là loại người tao nhã, hơn nữa Trương Tôn Dự lại là bằng hữu nhiều năm của hần, vẫn tiếp tục kiên nhẫn chờ hần đi lên.

“hiền, ta không phải là kêu ngươi ngăn nữ nhân kia lại sao, ngươi như thế nào lại có thể cho ả ta rời đi.” Khi Trương Tôn Dự đi lên, sớm đã không nhìn thấy bóng dáng của Đường Nhượng Ảnh đâu nữa, cảm giận đối với Phong Dật Hiền nói.

“Tốt lắm, ngươi đã không có việc gì, ta cũng nên đi rồi.” Trong đôi mắt của Phong Dật Hiền hiện lên vẻ không kiên nhẫn, nhìn thấy hần cũng không có chuyện gì nữa, liền rất nhanh xoay người chuẩn bị rời đi.

“Hiền, ngươi...?” Trương Tôn Dự sừng sốt, có chút kinh ngạc nhìn Phong Dật Hiền, giống như có chút không hiểu hần, nhưng mà khi nhìn thấy sách của Đường Nhượng Ảnh đưa cho hần, hai tròng mắt hơi hơi trợn lên: “Di, đây là cái gì?”

Khi nói chuyện, liền bước nhanh một bước, tới gần trước mặt Phong Dật Hiền, đem quyển sách trên tay của hần nhanh chóng đoạt lấy, rất nhanh mở ra: “Là ai lợi hại như vậy, thế nhưng lại có thể thiết kế ra một quyển sách như vậy, hơn nữa tranh này lại hoạ đặt biệt giống ngươi.” Ngay cả người luôn luôn tự cho là đúng như hần, cũng nhìn không được khen ngợi, rất nhanh lật qua thêm vài trang, sợ hãi than, lại hâm mộ hô: “Hiền, đây rốt cuộc là ai đã làm cho ngươi, bảo hần làm giúp cho ta một phần.”

Hai tròng mắt của Phong Dật Hiền hơi tránh né, nhìn đến quần áo trên người Trương Tôn Dự ướt sũng nước, sợ hần làm ướt quyển sách, rất nhanh đã đoạt trở về, chỉ là, trong lòng âm thầm có chút kinh ngạc, thật không ngờ, Trương Tôn Dự tự cao tự đại như vậy, đều có thể liếc mắt một cái lại nhìn trúng loại thi hoạ này, nói vậy đến lúc đó, thật sự sẽ rất được hoan nghênh...

Nghĩ đến lời thề son sắt lúc trước của nàng, kỳ thứ nhất này, nàng muốn để cho người đó giữ lại, hần biết, người nàng nói kia tuyệt đối sẽ không phải là Trương Tôn Dự. Ấn ần, hần cũng có thể đoán được đó là ai.

Chỉ là khi nghĩ đến, nàng hoạ tranh chọn am nhân khác. Trong lòng của hần liền rầu rĩ, có chút khó chịu.

.....

Hai ngày sau, toàn bộ kinh thành đều sôi trào, Sách của nàng chỉ ấn một lần duy nhất, cho nên người người liền tranh nhau cướp giật mua lấy...

Khắp kinh thành, mọi người đều chỉ thảo luận đồng nhất một vấn đề, thì phải là sách viết về Phong Dật Hiền của nàng.

Lần này, Phong Dật Hiền trở thành người nổi tiếng. Phong Dật Hiền trước kia tuy rằng đã nổi danh, nhưng cũng không có khả năng mỗi người đều biết đến hẳn, mỗi người đều nhận thức hẳn, bởi vậy, bây giờ chỉ sợ toàn bộ người ở Vân quốc đều đã nhận thức được Phong Dật Hiền.

Bởi vì, sách của Đường Nhược Ảnh, chỉ có hai vạn tồn tại ở kinh thành, những quyển khác đều phân tán đến các nước các nơi, mười vạn phần không có mỗi người một phần, nhưng mà một truyền mười, mười truyền trăm, liền cũng truyền khắp mọi ngõ ngách.

“Hoàng huynh, nhị vương huynh.” Về mặt Quân Vô Oánh hưng phấn, sôi nổi vòng qua trường đình, khi nhìn thấy hai người đang ngồi ở phía trước, mới hơi hơi thu liễm lại một chút, chẳng qua, vui sướng trên mặt làm thế nào cũng đều không thể che giấu được...

“Chuyện gì lại vui vẻ như vậy?” Hoàng Thượng hơi hơi nhíu mày, thân nhiên hỏi, rất ít khi nhìn thấy nha đầu này luống cuống như vậy nha?

Quân Vô Ngân cũng không có nhìn về phía Quân Vô Oánh, chỉ là trên mặt lạnh như băng tựa hồ ẩn qua một tia không kiên nhẫn, Hoàng Thượng hôm nay đột nhiên truyền hắc tiễn cung, lại chỉ là muốn hẳn cùng ngồi trong lương đình này, không biết là đang có dụng ý gì?

“Không, không, không có gì.” Trên mặt Quân Vô Oánh có chút kích động, vật nắm ở trong tay, cun theo bản năng mà giấu ở sau người.” Hoàng huynh, không có việc gì, Oánh nhi sẽ không quấy rầy các người...”

Vừa nói xong, liền rất nhanh cất bước, nghĩ phải rời khỏi.

“Đứng lại, trong tay đang cầm cái gì vậy?” Nang càng muốn trốn, Hoàng Thượng càng thêm kỳ quái, trầm giọng giữ nàng lại.

Thân mình Quân Vô Oánh đột nhiên cứng đờ, tuy rằng Hoàng huynh luôn luôn đều rất sùng nàng, nhưng mà nàng cũng không dám cãi lại mệnh lệnh của hoàng huynh, chỉ có thể ngừng lại, nhưng lại càng thêm che chở vật trong tay: “Không... không có gì.”

“Đưa đây, cho trẫm nhìn xem.” Giọng nói của Hoàng Thượng hơi có vẻ lãnh ý, đánh vỡ hi vọng cuối cùng của nàng, nàng chỉ có thể từng bước một nhích lại trước mặt Hoàng Thượng, cầm vật trong tay đưa tới tay Hoàng Thượng.

“Đây là cái gì?” Hoàng Thượng nghi hoặc nhận lấy, hơi hơi nhíu mày, một quyển sách? Hẳn nhớ rõ Oánh nhi ghét nhất là đọc sách mà?

“Hoàng huynh, người cẩn thận một chút, đây chính là Oánh nhi dùng một vạn lượng hoàng kim mua được a.” Quân Vô Oánh khẩn trương nói, lo sợ Hoàng Thượng không cẩn thận đem quyển sách mà nàng vất vả lắm mới dùng một vạn lượng hoàng kim mua về, quyển kia chính là nói sách viết về Phong Dật Hiền mà nàng thích nha.

“Cái gì, một vạn lượng hoàng kim?” Hoàng Thượng kinh sợ, hai tròng mắt đột nhiên tròn trĩnh lên, rất nhanh nhìn về phía quyển sách trên tay, vừa nhìn thứ này, đôi mắt của hắn, liền tròn càng lúc càng lớn hơn.

Quân Vô Ngân vốn vẫn đang phẫn nộ mà thương thức trà, khi nghe qua lời nói của Quân Vô Oánh, cũng không kìm được nâng ánh mắt lên nhìn lại, khi nhìn thấy bức họa trong cuốn sách mà Hoàng Thượng đang cầm trên tay, ngây ngốc, đôi mắt cũng trong phút hốt trở nên thâm thúy hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 26

“Đây không phải là Phong Dật Hiền sao?” Khi Hoàng Thượng thất rõ bức họa trên quyển sách, trong đôi mắt lại tràn đầy kinh ngạc, thậm chí còn có chút hoài nghi bản thân nhìn lầm rồi, người trên mặt sách làm sao có thể là Phong Dật Hiền chứ, Phong Dật Hiền cho tới bây giờ cũng là loài người đang hoàng, không có khả năng sẽ xuất hiện trên loại sách này nha?

“Người này... Thật đúng là rất giống Phong Dật Hiền.” Sau khi suy tư, Hoàng Thượng lập tức sửa lại lời nói. (Vua mà z, bó khắp người...)

Khuôn mặt vốn lãnh cứng của Quân Vô Ngân lại ẩn qua vẻ cười yếu ớt như có như không, thì ra nàng họa Phong Dật Hiền nhiều bức như vậy chỉ dùng để kiếm tiền, chỉ là một quyển sách mà có thể bán được một vạn lượng hoàng kim, nàng thật đúng là dám làm... .

“Hoàng huynh, đây vốn chính là Phong Dật Hiền.” Quân Vô Oánh hơi bối rối, có chút bất mãn nhắc nhở Hoàng Thượng, nếu đây không phải là Phong Dật Hiền, nàng làm sao có thể hoang phí dùng một vạn lượng hoàng kim mà mua về chứ, nàng vất vả lắm mới gom đủ một vạn lượng hoàng kim kia nha.

“Quả nhiên là hắn?” Hoàng Thượng lại sửng sốt, hai tròng mắt tinh tế quan sát bức họa trên quyển sách, thật là rất giống, rất giống, nét trích tiên phiêu dật kia, vẻ mê người thần vận kia, còn có vẻ mặt cười khê kia, đều chứng minh người này quả thật chính là Phong Dật Hiền.

“Phong Dật Hiền làm sao có thể làm ra bản sự này?” Hoàng Thượng vẫn cứ bán tín bán nghi... .

“Đương nhiên là hắc, hiện tại toàn bộ Văn quốc nơi nơi đều mua sách của hắc, bản bình thường chỉ cần một lượng bạc, quyển sách này của muội chính là số lượng có hạn, cho nên mới mất một vạn lượng hoàng kim.” Quân Vô Oánh dùng lời bên ngoài vừa mới nghe được giải thích cho Hoàng Thượng nghe, mặc dù có vài từ nặng không hiểu cho lắm, hơi hơi tạm dừng một chút, lại tiếp tục bổ sung nói: “Hiện tại Phong Dật Hiền đều đã thành người nổi tiếng, chỉ sợ toàn bộ người ở Văn quốc sẽ không có người không biết Phong Dật Hiền. Mỗi người đều sung bái hắc.”

Trong giọng nói của Quân Vô Oánh, có vài phần hưng phấn, nhưng cũng chứa chút ảo não...

“Nổi tiếng? Mỗi người đều sung bái hắc?” Sắc mặt Hoàng Thượng khẽ biến thành cứng đờ, theo bản năng lặp lại lời nói của Quân Vô Oánh, nghi hoặc vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, đổi thành ần ần tức giận, hắc thân là vua một nước, đều không có quá nổi tiếng, đều không có được hoan nghênh như vậy, mọi người đều sung bái Phong Dật Hiền...

Sắc mặt Quân Vô Ngân cũng hơi trầm xuống, trong đôi mắt tựa hồ rất nhanh hiện lên một chút lo lắng, nữ nhân này đúng là thông minh một lúc, hồ đồ một đời mà, dù sao cũng là một nữ nhân, sẽ không nghĩ đến nhiều việc như vậy, nặng nề như vậy, nếu Hoàng Thượng tiếp tục truy cứu, không chỉ là đang hại phong Dật Hiền, nặng nề cũng tuyệt đối trốn không thoát có liên quan.

“Hoàng huynh, người xem thử nội dung đi, bên trong còn có đối với Phong Dật Hiền miêu tả rất cận kề.” Quân Vô Oánh tuy rằng đơn thuần, nhưng được sinh ra trong hoàng thất, tự nhiên cũng hiểu được một chút nhân tình thế thái, cũng ần ần đoán được tâm tư của Hoàng Thượng, liền cẩn thận nói.

Nàng khi ấy nhìn thấy loại trường hợp này vốn cũng có chút lo lắng, nhưng sau khi nhìn đến nội dung bên trong, lại nhẹ nhàng thở ra, bên trong là miêu tả sự xuất chúng của Phong Dật Hiền, bản sắc của hắc, sẽ không cùng bất luận kẻ nào sinh ra xung đột, bao gồm cả Hoàng Thượng...

Mày Hoàng Thượng nhíu lại, trong con ngươi cũng nhiều hơn vài phần lãnh ý, nhưng lại nhìn không được tò mò trong lòng, vẫn là tiếp tục mở ra.

Chỉ là, vừa nhìn qua mấy đoạn, mày liền giãn ra, lãnh ý trên mặt cũng hoàn toàn biến mất, chậm rãi đổi thành sợ hãi than, xem đến đoạn viết phía dưới, liền càng thêm vài phần tán thưởng cùng rung động.

Xem xong toàn bộ nội dung trong sách, sẽ không làm cho người ta sinh ra nửa điểm đồ kỵ, chỉ có đối với phong Dật Hiền thêm phần ngưỡng mộ, quân chi hắc thân là Hoàng Thượng, đều nhìn không được nhìn chăm chăm quyển sách không tính là hoa lệ trên tay, thậm chí tron đầu còn có chút miêu tả.

Về lạnh cứng trên mặt kia của Quân Vô Ngân, cũng nhìn không được trời lên một tia nghi ngờ, vốn nghĩ là Hoàng Thượng nhìn nội dung bên trong hắc là sẽ giận dữ, nhưng lại thật không ngờ, Hoàng Thượng thế nhưng lại có loại phản ứng này, ở bên trong rốt cuộc nàng đã viết cái gì?

“Lợi hại, thật sự là lợi hại.” Hoàng Thượng xem xong, đương trường liền nhìn không được đứng lên khen ngợi: “Trẫm như thế nào không biết Văn quốc ta có nhân vật lợi hại như vậy...”

“Người kia là ai, là ai viết???” Hoàng Thượng có chút hưng phấn, cũng có chút chờ mong hỏi Quân Vô Oánh.

“Chuyện này, muội cũng không biết nha, muội chỉ là sai thị vệ đi mua thôi.” Quân Vô Oánh sững sờ, lập tức có chút tránh né hốt hoảng nói, nàng mới vừa rồi là vụng trộm xuất cung mua về, nhưng mà nàng cũng không dám nói cho hoàng huynh biết, nàng quả thực cũng không biết sách này là do ai viết.

Sở dĩ nàng mua, chỉ là vì người trên mặt là Phong Dật Hiền, nàng mới không cần quản là do ai viết, là ai họa đâu, chuyện này cùng nàng có liên quan gì chứ?

Hoàng Thượng sững sờ, trong ánh mắt rất nhanh hiện lên vẻ trầm tư.

Phong Dật Hiền vốn là loại người không để ý tới trần thế, vô dục vô cầu, tuyệt đối không có khả năng vì chính mình mà viết ra loại sách này, hơn nữa tranh này đặc biệt giống đến mười phần, đúng là hắc chưa từng gặp qua, lại càng sẽ không phải là do Phong Dật Hiền họa, cho nên, Hoàng Thượng không cần đoán cũng biết, viết sách này, tất nhiên là có một người khác.

Nhưng mà người này, rốt cuộc là ai chứ?

“Ngân, ngươi cũng nhìn xem.” Hoàng Thượng đem sách trong tay tùy ý đưa cho Quân Vô Ngân, nếu là bình thường, Quân Vô Ngân căn bản sẽ không để ý đến, nhưng mà lần này, hắc nghĩ cũng không thêm nghĩ, liền không chút do dự vươn tay ra, bởi vì hắc cũng thực muốn biết, nàng rốt cuộc là viết Phong Dật Hiền như thế nào...

Hoàng Thượng hơi hơi sững sờ một chút, lại cũng không có nghĩ gì nhiều.

Quân Vô Ngân mở quyển sách ra, trong con ngươi cũng lập tức hiện lên vài phần kinh ngạc, hoặc là, còn ẩn chứa một tia cười khê không thể nhận ra, xem ra, hắc vẫn là xem nhẹ nàng, nàng dự tính đã sớm nghĩ tới bước này, cũng vừa vận xử lý tốt hết thảy...

Kinh ngạc chốc lát, trong lòng cũng nhìn không được sợ hãi than, nàng rốt cuộc là nữ nhân dạng gì a?

“Ngân, ngươi cũng biết người này?” Hoàng Thượng nhìn thấy biểu tình có chút khác thường của Quân Vô Ngân, không thể không hỏi.

“Thần đệ không biết.” Quân Vô Ngân không có chút ngần ngại liền lập tức trả lời, thậm chí có thể nói, tốc độ trả lời kia có chút quá mau đi, nhưng mà, ai cũng không thể ngờ được, đây chính là lời nói dối đầu tiên của hắc, vì nàng? Hay là vì chính hắc?

Trong lòng âm thầm nghĩ, nếu bây giờ Hoàng Thượng biết được nhân vật trong miệng hắc khen ngợi là lợi hại kia, chính là người hắc đã từng nói là trợ trên

nhất, không biết hẳn sẽ có biểu tình dạng gì...

“Nga.” Hoàng Thượng sợ run một chút, kín đáo cảm giác được hôm nay Quân Vô Ngân có gì đó không thích hợp, bất quá cũng không có đi hoài nghi lời nói của hắn, dù sao thành tín lúc bình thường của Quân Vô Ngân thật sự là rất tốt đi.

“Trẫm đi tìm Phong Dật Hiền hỏi một chút, Vân quốc có được nhân tài như vậy, cũng không thể cứ như vậy liền biến mất.” Hoàng Thượng thì thầm nói nhỏ, khi nhìn lại hướng của quyển sách kia, lại hiện lên vẻ hưng phấn khác thường, lập tức hô thị vệ: “Người đâu, đi thỉnh Phong Dật Hiền tiến cung.”

Một từ thỉnh, liền biểu lộ thái độ của hắn đối với Phong Dật Hiền.

Mi giác của Quân Vô Ngân nhẹ nhàng nhướn lên một chút, hẳn tin tưởng Phong Dật Hiền tuyệt đối sẽ không nói ra thân thế của nàng.

“Nhị vương huynh, người xem xong rồi chưa, xem xong rồi thì trả lại cho muội đi.” Quân Vô Oánh không ngờ lại thấy Quân Vô Ngân cầm sách của nàng lâu như thế, không có ý định buông tay, nhin không được mở miệng, đây chính là nàng dùng vạn lượng hoàng kim mua nha, hơn nữa đây cũng chính là Phong Dật Hiền mà nàng thích nhất nha!

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 27

“Ân.” Rầu rĩ lên tiếng, lần này mới đem quyển sách trên tay trả lại cho Quân Vô Oánh...

Chỉ là, hai người hình như đều không có ý định rời đi, Quân Vô Ngân hẳn là muốn ở lại nghe rốt cuộc Phong Dật Hiền sẽ ứng phó như thế nào, mà Quân Vô Oánh lại vô hạn chờ mong có thể mượn cơ hội này để nhìn thấy Phong Dật Hiền.

“Hai người các ngươi không có việc gì thì trở về trước đi, trẫm cũng hồi ngự thư phòng.” Đáng tiếc, Hoàng Thượng không có cho bọn họ cơ hội như vậy, thấp giọng phân phó một tiếng, liền đứng dậy, đi về phía ngự thư phòng...

Quân Vô Oánh hơi cắn môi một chút, trên mặt rõ ràng là rất thất vọng, nhưng mà trong đôi mắt lập tức linh động ngay, trong đó còn chứa thêm ánh sáng khác thường, không thể giáp mặt nhìn, nàng có thể ở rất xa nhìn cũng được nha.

Quân Vô Ngân lại vẫn không nhanh không chậm tiếp tục thưởng thức ly trà trong tay, trong đôi mắt sâu không thấy đáy vẫn ẩn giấu ý cười như có như không, không ai biết giờ phút này hắn đang suy nghĩ cái gì.

.....

Sau khi Phong Dật Hiền nghe thấy Hoàng Thượng truyền chiếu, càng thêm kinh ngạc khó có thể tin, hắn vạn lần không ngờ, sách kia thế nhưng lại bán chạy đến thế, càng thật không ngờ, quyển sách bìa cứng kia thế nhưng lại có thể bán được một vạn lượng hoàng kim một quyển, hơn nữa càng làm cho hắn rung động hơn là khi, mười quyển sách bìa cứng còn chưa đến hai canh giờ đã bán sạch rồi, có mấy vị tiểu thư thân phận hiển quý muốn mua cũng không thể mua được.

“Phong công tử, Hoàng Thượng mời ngươi tiến cung.” Thái giám cung kính hành lễ, nhân vật này, không phải loại người như hắn có thể đụng chạm, tuy rằng không ở trong triều làm quan, nhưng cũng là người tâm phúc trong mắt Hoàng Thượng nha.

Phong Dật Hiền trong lòng càng thêm rung động, thất đúng là đã bị nàng đoán trúng, Hoàng Thượng quả thật tự động đến tìm tới hắn, hơn nữa, hắn thế nào cũng không thể ngờ được, thế nhưng lại nhanh như vậy...

Sau khi lấy lại tinh thần, thế này mới đáp lời, đi theo thái giám đi vào trong cung.

“Hiền, sách họa nói về ngươi bán rất chạy nha...” Hoàng Thượng cũng không có lời thôi dài dòng, mà cứ thế đi thẳng vào vấn đề.

“Nga.” Phong Dật Hiền nhẹ giọng đáp lời, trên mặt cũng chỉ là nụ cười thân nhiên bình thường, hẳn nếu như đã minh bạch dụng ý của Hoàng Thượng, thì tất nhiên cũng đã sớm nghĩ phương thức ứng phó như thế nào mới tốt rồi.

“Người viết cho ngươi quyển sách này thật đúng là thâm tàng bất lộ nha...” Đối với câu trả lời có chút có lệ kia của Phong Dật Hiền, Hoàng Thượng cũng không có quá mức để ý, giống như đã sớm tạo thành thói quen, tiếp tục truy vấn nói.

“Hoàng Thượng quá khen.” Vẫn chỉ là thân nhiên cười, nhưng trong con ngươi lại nhiều thêm vài phần dao động, nàng quả thật đúng là một người thâm tàng bất lộ, nhưng cũng là người nguy trang cao siêu.

Bằng không Mộ Dung Lăng Thiên làm sao có thể vào ngày thành thân hôm đó lại cự hôn, Hoàng Thượng làm sao có thể cự tuyệt nàng.

“Người đã có tài họa bực này, như thế nào có thể biến mất như vậy, người giúp trẫm dẫn đến đây một chút, trẫm nhất định sẽ trọng dụng hần.” Về mặt Hoàn Thượng còn rất thật sự, biểu đạt thành tâm của chính mình.

“Đây chỉ sợ phải làm cho Hoàng Thượng thất vọng rồi, nàng cũng không phải là người khách khí, ngay cả ta, cũng khó có thể nhìn thấy mặt nàng một lần.” Phong Dật Hiền thần nhiên trả lời, cũng không tính là đang nói dối, sau lần gặp mặt ở cạnh hồ, hần cũng đã hai ngày không có nhìn thấy nàng, trước kia nghe người ta nói một ngày không gặp như cách ba thu, còn cảm thấy có chút buồn cười, hiện tại, hần đã chân chính cảm nhận được cái loại cảm giác này.

“Ngay cả trẫm cũng không gặp?” Mày của Hoàng Thượng nhú lại, trong giọng nói có vài phần hờn giận, dù sao thiên chi kiêu tử (đại loại là con trời nên kiêu căng), chịu không nổi cự tuyệt như vậy...

“Hiên bất lực, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.” Phong Dật Hiền khó có được tư thái cúi người, bất quá, lại vẫn chỉ là không kiêu ngạo không siểm nịnh, nàng lúc trước đã lừa gạt Hoàng Thượng, nếu như để cho Hoàng Thượng biết người đó là nàng, vậy thì rất phiền toái, huống chi hiện tại nàng còn phải đối phó Trương vương, không thể bại lộ thân phận...

Mày Hoàng thượng chậm rãi nhún lại, người này, cũng quá cuồng ngạo rồi, hần thân là vua của một nước, muốn nhìn thấy nàng, nàng thế nhưng ngay cả mặt mũi cũng không thèm cho hần?

“Nhưng mà, Hoàng Thượng nếu như có yêu cầu gì, Hiên có thể thay người chuyển đạt.” Phong Dật Hiền làm sao nhìn không ra Hoàng Thượng là đang tức giận, tiếp theo lại nhẹ giọng bồi thêm một câu, đây là ý muốn của Hoàng Thượng, cũng là ý muốn của nàng.

Hoàng Thượng ngẩn ra, trong hai tròng mắt hiện lên vài phần khác thường, khoé môi xả ra hơi hơi giật mình, cũng không nói gì thêm.

“Quyển sách kia là do lúc nàng rảnh rỗi làm cho, mà Hiên chẳng qua cũng chỉ là một dân chúng bình thường, nếu như nhân vật trên quyển sách này đổi thành Hoàng Thượng, hôm nay chỉ sợ độ nóng sẽ tăng lên thập phần, toàn bộ dân chúng cũng đều biết Văn quốc này có một vị Hoàng thượng uy vũ anh minh.” Phong Dật Hiền lần đầu tiên nịnh hót, cũng là thập phần dễ nói, giống như đã nằm sẵn ở trong đầu hần thật lâu.

“Thật sự? Người thật sự cho rằng như vậy?” Tức giận trên mặt Hoàng Thượng rất nhanh liền biến mất, hơi kích động nói, vốn hần còn đang suy nghĩ phải nói chuyện này như thế nào với Phong Dật Hiền, thật không ngờ Phong Dật Hiền đã đề xuất trước, hơn nữa, hần vẫn là lần đầu tiên nghe thấy Phong Dật Hiền khen ngợi người khác như vậy.

Cho nên một lời nói của Phong Dật Hiền, hoàn toàn đã đánh mất bản khoản trong lòng hần.

“Đúng.” Phong Dật Hiền không hề nghĩ ngợi liền gật đầu đáp lời, cũng là vì nàng, về phương diện khác hần cũng tin tưởng nàng, tuyệt đối có thể làm cho Hoàng Thượng vừa lòng.

“Tốt lắm, người bảo hần cũng làm cho trẫm một phần sách như vậy.” Giọng nói của Hoàng thượng tuy rằng đã cực lực áp chế, nhưng vẫn không thể che giấu kích động trong đó, hơi suy tư một chút, sau đó bổ sung nói: “Được rồi, nếu là làm tốt, trẫm sẽ ban thưởng hậu hĩ.”

Tâm tình của Hoàng Thượng giờ phút này không thể khống chế, nhảy nhót hơn hờ, tựa hồ so với khi đăng cơ làm Hoàng Thượng còn hưng phấn hơn, nghĩ đến nếu là có thể làm cho người người ở Văn quốc duy trì sung bát hần, ngôi vị hoàng đế này cũng sẽ không còn lo lắng nữa.

“Đúng, Hiên đi nói cho nàng biết.” Khoé môi của Phong Dật Hiền cũng xả ra vài phần cười khê khác thường, sau đó liền muốn xoay người, rồi đi.

“Đi nhanh về nhanh, trẫm chờ tin tức của người.” Khi Phong Dật Hiền sắp bước ra khỏi cửa, Hoàng Thượng lại nhắc nhở, có thể thấy được hần nôn nóng như thế nào.

“Án.” Khoé môi Phong Dật Hiền xả ra một chút, Hoàng Thượng cũng không tránh khỏi quá mức sốt ruột đi, tâm tình của hần bây giờ so với Hoàng Thượng còn vội vàng hơn, nhảy nhót hơn, hai ngày, hần rốt cuộc có thể nhìn thấy nàng rồi.

Phong Dật Hiền sai người thông tri cho Đường Nhục Ảnh, địa điểm gặp mặt chính là nơi lần trước, trung cầu ý kiến của nàng.

Phong Dật Hiền thật sự trở về rất mau, tổng cộng chỉ dùng đến hai canh giờ, nhưng mà...

“Hoàng Thượng, nàng nói có thể giúp Hoàng Thượng viết sách...” Lời nói hơi hơi dừng lại, hần muốn nói lại thôi, lần đầu tiên, có một chút luống cuống, nghĩ đến lời của nàng, hần thật đúng là có chút không biết phải nói như thế nào với Hoàng Thượng.

“Thật sự, tốt lắm, trẫm sẽ chờ...” Hoàng thượng cũng không có chú ý tới khác thường của Phong Dật Hiền, hưng phấn nói.

“Bất quá, nàng nói muốn Hoàng Thượng xuất ra ba mươi vạn lượng hoàng kim” Phong Dật Hiền âm thầm rút một hơi, suy tư lại suy tư, rốt cục vẫn là nói ra.

“Cái gì? Ba mươi vạn lượng hoàng kim? Hần là muốn trẫm đưa ra ba mươi vạn lượng hoàng kim?” Hoàng thượng sững sốt, về mặt khó có thể tin, hần thật đúng là không thể tin được, thiên hạ này còn có người dám dùng công phu từ ngoạm với hần như vậy.

“Đúng.” Phong Dật Hiền rất khẳng định gật đầu, khoé môi hơi hơi giãn ra hai cái, lại bổ sung thêm: “Hơn nữa, nàng còn nói...”

Khi nói chuyện, đôi mắt không khỏi quan sát nhìn Hoàng Thượng, không biết, sau khi hần nói xong câu này, Hoàng Thượng có thể hôn mê bất tỉnh hay

không.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 28

“Nàng còn nói cái gì?” Trong giọng nói của Hoàng Thượng đã có sự tức giận rất rõ ràng, thiên hạ này, người dám cùng hắn nói điều kiện còn không có quá vài người, nàng ta thật là to gan. Hắn cũng muốn nghe thử, nàng còn dám đưa ra điều kiện gì...

“Nàng còn nói, muốn Hoàng Thượng đưa trước một nửa tiền coven.” Khi Phong Dật Hiền nói xong câu đó, bản thân cũng âm thầm tắc lưỡi, toàn bộ thiên hạ này, dám cùng hoàng thượng đưa ra điều kiện như vậy, chỉ sợ không thể tìm ra người thứ hai, cho dù là nhị vương gia, Tư vương chỉ sợ cũng không dám đề đạt điều kiện với Hoàng Thượng một cách trắng trợn như vậy.

Hắn thậm chí còn có chút hoài nghi, Hoàng Thượng có khi nào vì quá tức giận, đem hắn đi giết cho hả giận?

“Buồn cười.” Mặt Hoàng Thượng hơi co rút vài cái, tức giận trong con ngươi không ngừng bốc lên: “Trẫm kính nàng là một nhân tài, nàng dám giờ trò trên đầu trẫm.”

“Nàng còn nói...” Phong Dật Hiền nhìn thấy dáng vẻ của Hoàng Thượng, âm thầm hít một hơi, lại không thể không mở miệng.

“Còn nói cái gì, nói một lần cho xong.” Hoàng Thượng rõ ràng đã có chút hờn hển, không khỏi tức giận quát.

“Nàng nói, Hoàng Thượng nghe đến đây, nhất định sẽ giận dữ, cho nên, Hoàng Thượng có thể lựa chọn cứ như vậy mà dừng lại tại đây, coi như không có chuyện này, cũng có thể lựa chọn tiếp tục nghe tiếp nữa...” Phong Dật Hiền tiếp tục lặp lại nguyên văn lời nói của nàng, trong lòng đối với nàng, càng thêm vài phần tán thưởng, cơ trí cùng quyết đoán của nàng, chỉ sợ ngay cả nam tử cũng đều không bằng.

Hoàng Thượng sừng sốt một chút, giống như trong nhất thời không kịp phản ứng lại, sau một lát mới tiếp tục giận dữ hét: “Tốt, tiếp tục nói tiếp, trẫm vẫn muốn nhìn, nàng ta còn muốn xuất ra điều kiện gì nữa.”

.....

Vừa giận, vừa tức, nhưng cũng không thể dần được tò mò trong lòng.

“Chúc mừng Hoàng Thượng, lựa chọn chính xác.” Phong Dật Hiền rút cuộc cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu Hoàng Thượng đáp ứng rồi, thì phía sau không còn vấn đề gì nữa, cùng lắm chỉ là chuyện làm cho Hoàng Thượng rung động mà thôi.

Nàng nói, phía trước chỉ có thể xem như là một chút thử thách, nàng muốn thử Hoàng Thượng trước, có thể nghe ý kiến của người khác hay không, hay là không dễ dàng tha thứ cho người khác.

“Àn?” Hoàng Thượng lại sừng sốt, có chút kinh ngạc nhìn về phía Phong Dật Hiền, chúc mừng hắn lựa chọn chính xác là thế nào nhà.

“Đây cũng là nguyên bản lời nói của nàng ấy.” Phong Dật Hiền thấp giọng giải thích, nghĩ đến sự cơ trí, khôn khéo của nàng, có đôi khi lại rất đáng yêu rất linh động, có đôi khi, hắn cũng không biết, người nào mới chân chính là nàng, hay là nói, nhân sinh của nàng quá mức phấn khích, làm cho hắn có chút theo không kịp.

Hoàng Thượng sừng sờ, hai má rút lên vài cái, có chút ngoài ý muốn, lại cũng có chút buồn cười, trong lúc nhất thời, tức giận đã muốn bốc hơi hết phần nửa, khoe môi còn ẩn giấu một nụ cười khế: “:Àn, người nói ra cho ta nghe một chút, để thử xem lựa chọn của trẫm rốt cuộc có thật sự chính xác hay không?”

“Hoàng Thượng...” Đôi mắt Phong Dật Hiền đảo qua ngự thư phòng, muốn nói lại thôi.

Lông mày của Hoàng Thượng nhíu lại, tuy rằng không quá hiểu được vì sao việc này lại cần phải thần bí như vậy, lại còn muốn hắn kêu mọi người lui xuống...

“Nàng nói, Hoàng Thượng là vua của một nước, cho nên việc này không thể có nửa điểm qua loa, không giống với lần làm sách cho Hiền lúc trước, Hiền chẳng qua chỉ là một thường dân, thành không, tất nhiên là mọi người sẽ đều thích, thất bại, bất quá cũng chỉ bị mọi người mắng vài câu, một thời gian nữa, thì cũng sẽ bị lãng quên, nhưng mà Hoàng Thượng không giống vậy.” Phong Dật Hiền hơi tạm dừng một chút, nhìn thấy vẻ mặt Hoàng Thượng có chút ngưng trọng, lại sợ hãi than chu mặt của nàng.

“Hoàng Thượng là vua của Vạn quốc, là người vĩnh viễn trong lòng của muôn dân, muốn quên cũng không thể quên, cho nên việc này, chỉ có thể thành công, không thể thất bại, nàng không làm thì thôi, đã làm thì nhất định phải làm cho Hoàng Thượng trở thành nười mà mọi người kính ngưỡng, mọi người đều khâm phục.” Khi Phong Dật Hiền nói đến việc này, sâu trong ánh mắt liền hiện lên vẻ lo lắng, không biết nàng có thật sự làm được hay không.

“Nàng ấy thật sự có thể nắm chắc???” Trong đôi mắt của Hoàng Thượng, lại ánh lên sự hưng phấn, thân là một Hoàng Thượng, tâm nguyên lớn nhất cùng lắm cũng chỉ là như thế này thôi.

“Nàn là nói như vậy, cho nên, cho nên cần một ít ngân lượng để trải sẵn đường cho tốt...” Phong Dật Hiền rút cuộc vì nàng một lần nữa lặp lại lời nói cuồng vọng vừa rồi của nàng.

“Đó là tất nhiên, người vừa rồi vì sao không nói sớm nha.” Hoàng Thượng khẽ gật đầu, trách cứ Phong Dật Hiền khôn nói rõ ràng: “Nếu người sớm nói ra, trẫm làm sao có thể tức giận chứ?”

Trong lòng Phong Dật Hiền âm thầm thở dài, hẳn thật sự có lời khó nói, nàng đã luôn dằn dò với hắn mãi, nhất định phải nói như thế với Hoàng Thượng. Mà bây giờ, hẳn cũng chỉ có thể thấp giọng nói: “Là do Hiền không đúng...”

“Cũng khôn thể hoàn toàn trách người, cũng là do trẫm quá mạnh động...” Hoàng Thượng xua tay, trước mắt thấy Phong Dật Hiền đã tự mình nhận sai lầm, có thể thấy được, hẳn thật đúng là một Hoàng Thượng khoan hồng độ lượng: “Trẫm lập tức lệnh cho người mang đến cho người mười lăm vạn lượng, không, hai mươi vạn lượng hoàng kim đi, nếu thành công, trẫm sẽ có thưởng thêm...”

“Nàn còn muốn Hoàng Thượng trong lúc này vì dân hưng làm vài chuyện, nếu làm vậy, hiệu quả nhất định sẽ rất tốt.” Phong Dật Hiền lại nói thêm, trong đôi mắt ngày thường luôn mỉm cười, giờ phút này có nhiều thêm vài phần thâm trầm.

“Chuyện gì?” Hoàng Thượng ngăn ra, có chút khó hiểu nhìn về phía Phong Dật Hiền.

“Từ lúc Hoàng Thượng đăng cơ tới nay, liền hạ lệnh trong mười lăm năm, không tăng thêm tô thuế, ân của Hoàng Thượng cuộn cuộn mênh mông, ái dân như con, nhưng về quan viên phía dưới, cũng không hẳn chiếu theo ý tứ của Hoàng Thượng...” Trên mặt Phong Dật Hiền khó nhịn được ngưng trọng, hẳn căn bản không muốn đề ý đến việc trong triều, nhưng nay là vì nàng, đương nhiên coi như là vì dân chúng trong thiên hạ, hẳn thật sự nguyện ý mạo hiểm một phen.

.....

Tham ô, bóc lột dân chúng, cho dù là ở triều đại nào, đều là những mầm mống bệnh hoạn của quốc gia, nỗi khổ của dân chúng, nếu đổi lại là hiện đại, tham ô, ảnh hưởng cũng không quá lớn, dù sao tiền địa phương nhiều lắm, nhưng đây là cổ đại, thì khác nào là đang uống máu dân chúng nha.

“Lời này của người là có ý tứ gì, người là nói, quan viên phía dưới bằng mặt không bằng lòng?” Sắc mặt Hoàng Thượng cứng đờ, tron đôi mắt băng kín một tầng lạnh lẽo, nếu thật sự là như vậy, hẳn nhất định phải nghiêm tra...

“Rút cuộc có hay không? Hoàng Thượng có thể phái vài người tin cậy đi ngầm hỏi một chút, quan viên có tham ô hay không, có bóc lột dân chúng hay không, chỉ cần tra một chút, đến một số nơi thu hoạch hoàn cảnh sống của dân chúng liền sẽ hiểu ngay, Lệ thành năm trước liên tục gặp hai lần thiên tai, thu hoạch nhất định sẽ tổn thất khá lớn, nhưng mà, cuộc sống của dân chúng ở Lệ thành so với cuộc sống của dân chúng ở Tam thành còn tốt hơn một chút, đám người Trung nguyên kia, thực làm cho người ta hao phí tâm tư nha.” Chuyện này, kỳ thật có rất quan viên đều biết, chẳng qua chỉ là giấu diếm Hoàng Thượng, khổ dân chúng.

Hắn không thể không bội phục dũng khí của nàng, dám vạch trần những điểm hắc ám mà người khác không dám, kỳ thực, hắn cũng đã từng có mấy lần, cùn muốn nhắc chuyện này trước mặt Hoàng Thượng, nhưng mỗi lần cứ nói đến bên miệng, lại nuốt trở xuống, dù sao việc này, chỉ cần làm một lần không tốt, là có thể đem chính mình đánh xuống vực sâu, dũng khí này của nàng, làm cho hắn xấu hổ, hẳn thân là người của Văn quốc, nên vì Văn quốc đóng góp một phần sức lực, nên vì dân chúng gánh vác đôi chút, mà không phải là luôn nghĩ phải tự bảo vệ mình.

“Có chuyện này?” Hai tròng mắt của Hoàng Thượng híp lại, trong con ngươi lạnh như băng, iống như ngưng tụ thành sương, thẳng tắp bắn ra, có thể làm đóng băng sinh vật trong phạm vi vài thước...

“Chuyện này, cũng là nàn ấy nhắc tới?” Hoàng Thượng trầm tư một lát, đột nhiên trầm giọng hỏi.

“Đúng.” Phong Dật Hiền hơi hơi do dự một chút, sau đó mới thấp giọng đáp...

“Chuyện này, nười trước kia hẳn cũng đã biết qua một hai lần?” Khoé môi Hoàng Thượng xả ra, xuất ra một nụ cười lạnh, trong giọng nói trầm thấp nghe không ra cảm xúc gì.

“Hiền cũng biết.” Phong Dật Hiền cả kinh, lập tức hơi hồ thẹn đáp lời, chóng lại đôi mắt kia của Hoàng Thượng, càng thêm kinh hãi, Phong Dật Hiền vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng Thượng như vậy, coi như là lần đầu tiên chân chính nhận thức được Hoàng Thượng, ai nói Hoàng Thượng chỉ là một tên yếu đuối, một vật để bài trí, không có khí phách uy nghiêm? Người nói lời này, đều đã bị Hoàng Thượng đánh lừa...

Nay cả hắn trước kia, cũng có chút hoài nghi năng lực của Hoàng Thượng, cho nên mới cự tuyệt ý chỉ cho hắn vào triều làm quan của Hoàng Thượng.

Hiện tại, nếu Hoàng Thượng lại đưa ra yêu cầu như vậy đối với hắn, hẳn nhất định sẽ đồng ý, không vì cái gì khác, chỉ vì có thể tạo phúc cho dân chúng.

Giờ khắc này, hẳn tin tưởng, Hoàng Thượng là một quân chủ có tài.

“Ngay cả người cũng đều biết, chuyện này chắc chắn các đại thần tự nhiên đều rõ ràng hơn.” Đôi mắt hơi hơi nhúu chặt, trong giọng nói ẩn mấy phần thất vọng, cũng có phần trầm trọng hơn, chỉ là, lại mở mắt ra, tinh quang mạnh mẽ bắn tới: “Hừ, thật đúng là đem trẫm thành kẻ ngốc mà?”

“Trong triều cao thấp hơn cả trăm người, thế nhưng còn không bằng một người ẩn cư.” Lạnh lùng hừ một tiếng, trong tiếng nói có vài phần bi thương, vì chính hắn, cũng vì Văn quốc, nhưng mà nếu như đã biết, hắn nhất định phải nghiêm tra chuyện này, cho dù không có những quyền sách kia, hắn cũng phải làm như vậy, mặc kệ cho dù có gặp khó khăn gì đi nữa.

“Hoàng Thượng quyết định muốn xử trí chuyện này sao?” Phong Dật Hiên thẳng tắp nhìn Hoàng Thượng, thấp giọng hỏi, hắn đã có thể đoán được ý tứ của Hoàng Thượng, cũng hoàn toàn hiểu được dụng ý của Đường Nhữc Ảnh.

“Người nói thử? Nếu như trăm đã biết, trăm há có thể mặc kệ, chẳng lẽ còn muốn dân chúng của trăm tiếp tục chịu khổ hay sao?” Hơi liếc mắt nhìn Phong Dật Hiên một cái, hắn từ chữ từng chữ thông thả kiên định nói.

....

Hơi hơi tạm dừng một chút, lại nhìn Phong Dật Hiên, trịnh trọng nói: “Hiên, người sẽ giúp trăm chứ?” Cúi đầu, trong giọng nói, mang theo nhiều sự chờ mong, nếu việc này có Phong Dật Hiên hỗ trợ, hắn càng có thể nắm chắc hơn.

“Sẽ.” Không có chút do dự, về mặt Phong Dật Hiên khẳng định nói.

“Tốt, trăm cảm ơn nưoi trước.” Trên mặt Hoàng Thượng rốt cục mới lộ ra mỉm cười, cảm kích vỗ vỗ bả vai Phong Dật Hiên, sau đó hai người nhìn nhau cười, hết thấy đều không nói gì.

“Hoàng Thượng, còn có chuyện này, là nàng miễn phí tặng cho Hoàng Thượng. Phong Dật Hiên có chút buồn cười cảm bản vẽ nhanh trong tay đưa đến trước mặt Hoàng Thượng, không biết đây lại là cái gì? Làm gì phải thần bí như vậy, hắn bởi vì bị nàng mau chóng đuổi trở về, nên cũng không có thời gian mở ra xem.

“Đây là cái gì?” Hoàng Thượng cũng hơi nghi hoặc nhận lấy, là cái gì vậy? Còn miễn phí đưa cho hắn? Nụ cười trên khoé môi cũng chậm chậm tan dần, bất quá nếu là miễn phí tặng, cũng không có quá mức để ý.

Nhưng mà, lại thật không ngờ, đây mới chính là vật làm cho bọn họ rung động nhất...

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chương 29

Bởi vì Phong Dật Hiên cũng không biết là cái gì, cho nên liền nhích lại gần, có chút tò mò quan sát.

Hoàng Thượng chậm rãi mở bản vẽ ra, liếc mắt xem, mây không khỏi nhú chặt, trong đôi mắt, có rất nhiều nghi hoặc cùng khó hiểu. . .

Tựa hồ về một công trình, hơn nữa nhìn qua, tựa hồ về dòng sông lớn, chính là, trong lúc nhất thời, cũng không có biết chuyện gì xảy ra?"Rốt cuộc đây là cái gì?"

Phong Dật Hiên xem xong mi cũng nhẹ nhàng nhú, có chút không biết, lại phát hiện lần theo bản vẽ mở ra hoàn toàn, phía dưới có mấy chữ nhỏ tú lệ.

"Hoàng Thượng, phía dưới hắn là giải thích." Phong Dật Hiên thấp giọng nhắc nhở, hai tròng mắt cũng vội vàng nhìn lại.

Hoàng Thượng cũng rất nhanh nhìn chữ phía dưới.

Đây là bản đồ cảnh sông lớn của Lệ thành, duyên hà hai bên bờ sông, đất đai phì nhiêu, là nơi trọng điểm chuyên sản sinh lương thực, chỉ là mùa hạ hằng năm thường có mưa gió liên miên, thường xuyên xảy ra hồng thủy, ruộng lúa hai bên bờ sông cũng chịu tổn thương nghiêm trọng, hằng năm cũng cướp đi nhiều sinh mệnh của dân chúng.

Nếu như thực hiện công trình tu kiến địa vực Lệ thành, nhất định có thể giảm đi 90% tai họa hồng thủy.

Mấy chữ ngắn ngủn, cũng là chữ làm cho người khác kinh tâm, chữ làm cho người ta rung động.

...

Xem xong giải thích phía dưới, lại xem mặt trên biểu đồ, Hoàng Thượng cùng Phong Dật Hiên hơi kinh trệ.

Có lẽ, đang nhìn đến câu kia, nhất định có thể giảm đi 90% tai họa hồng thủy. Trong lòng hai người đều hoài nghi, nhưng giờ phút này, tình thế nhìn lại nhìn như đơn giản, cũng thấp phần tinh vi biểu đồ cùng mặt trên số liệu chính xác, hoài nghi trong lòng hai người, đã bị rung động hoàn toàn thay thế.

"Hiên, người xem hiểu sao?" Hai mắt Hoàng Thượng vẫn thẳng tắp nhìn chăm chăm trương họa giấy, thì thảo nói nhỏ, hỏi Phong Dật Hiên, lại càng giống đang đang làm bầm lâu bầu. Thanh âm rất thấp, rất thấp, nhưng, vẫn đủ có thể cảm giác được hân đang vô cùng rung động, hân thật sự không thể tin được, thiên hạ thế nhưng sẽ có người như vậy, từ xưa đến nay phương án trị thủy không thất bại, chưa từng có người, dám có ý tưởng lớn mật giống như vậy.

Nhưng ý tưởng nhìn như lớn mật, liền người lộ ra bản vẽ, cũng làm cho người không thể sinh ra nửa điểm hoài nghi.

"Ân." Phong Dật Hiên kinh ngạc vô ý thức đáp lời, trong lòng lại kinh không cách nào hình dung, mỗi lần hân cùng nàng ở chung, đều cả kinh thấy nàng không giống người thường, nhưng, cho dù vậy cũng không có gây rung động cho hân lúc này đây, hân thậm chí không nghĩ ra, nàng làm sao biết số liệu này, bao gồm chiều rộng của mặt sông, chiều sâu, nhân lực cần bản không thể đo lường nha.

Nàng, rốt cuộc còn có cái gì hân không biết nha?

"Hiên, rốt cuộc hân là thần thánh phương nào?" Sau một lát, Hoàng Thượng đột nhiên chuyển mắt, nhìn phía gương mặt Phong Dật Hiên vẫn còn kinh ngạc, giờ phút này, hân đối người kia, đã không hề đơn giản hiểu kỳ .

"Nàng. . ." Phong Dật Hiên tựa hồ vô ý thức mở miệng, lại đột nhiên kinh thấy đến chính mình nói lỡ, vội vàng sửa lời nói, "Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội."

Hân không thể bại lộ thân phận của nàng, ít nhất bây giờ còn chưa được, cho dù Hoàng Thượng trách tội, hân cũng không thể.

Mây Hoàng Thượng càng thêm nhũn nhũn, hai mắt cũng hơi nheo lại, trong đôi mắt thâm thúy ẩn tia kiên định, "Người giống hân như vậy, cho dù ẩn trong bóng tối, đều có thể bắn hào quang ra bốn phía, người cho là, người có thể giấu giếm bao lâu? Người nói cho trẫm, hân ở nơi nào, trẫm tự mình đi thỉnh hân. . ."

"Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội." Phong Dật Hiên vẫn như cũ, không có nửa điểm buông lỏng ý tứ, đương nhiên hân biết, khi hào quang nàng bắn ra bốn phía, ai cũng không ngăn được, nhưng, hân cũng biết, chỉ cần hân không nói, Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không nghĩ đến trên người nàng. Hân hiểu được, Hoàng Thượng luôn mồm nói 'Hân, ' không phải hình dung 'nàng' là nữ nhân, mà hình dung 'hân' là nam nhân.

[Giải thích: Bên Trung, chỉ có vợ(tôi) vs ni(bạn) cho nên khi PDH nói "hì" HT chỉ nghĩ đến "hì" là nam nhân. (HT khinh nữ nhân mới nghĩ vậy ٩ (͡_ ͡_) ॸ)]

Chỉ bằng điểm này, Hoàng Thượng không thể tra ra nàng.

Nhìn Phong Dật Hiên kiên quyết, Hoàng Thượng cũng không buộc hân, bởi vì hân hiểu biết tính tình Phong Dật Hiên, nếu như hân không muốn nói, cho dù đao đặt trên cổ của hân đều sẽ không nói. . . . .

Thậm chí hân âm thầm đoán rằng, có phải bản vẽ này do chính Phong Dật Hiên vẽ hay không, nhưng, hân quen thuộc Phong Dật Hiên nhiều năm, có thể nói thập phần hiểu biết Phong Dật Hiên, điều đó không có khả năng do Phong Dật Hiên vẽ, hơn nữa vẽ mặt Phong Dật Hiên vừa rồi cũng là khó có thể tin.

Huống chi nét chữ phía dưới cũng không phải Phong Dật Hiên. .

Trong đầu đột nhiên hiện lên cái gì, hai mắt lại nhìn thể chữ phía dưới, biểu tình trên mặt lập tức cứng đờ, thể chữ chính tề, tú lệ, tựa hồ có chút giống nữ nhân viết ? ?

Không, không có khả năng, Hoàng Thượng lập tức phủ định, tuyệt đối không có khả năng là một nữ nhân, cũng có thể người nọ vì che giấu thân phận chính mình, mà cố ý cho một nữ nhân viết giùm đi. (Thấy chưa :)

"Hoàng Thượng." Nhìn ra Hoàng Thượng khác thường, hai mắt Phong Dật Hiên chợt lóe, khi nhìn mấy hàng chữ nhỏ dưới kia, trong lòng cũng âm thầm cả kinh, Hoàng Thượng sẽ không vì thể chữ nghĩ đến cái gì đi?

Nhưng, lại lập tức thoải mái, cho dù Hoàng Thượng nghĩ đến, cũng tuyệt đối sẽ không tin tưởng, hoặc đây là nàng cố ý làm, hân nhớ rõ lần trước nhìn thấy chữ nàng, cũng không có thanh tú như vậy, giữa hàng chữ đều mang theo vài phần đại khí.

Thông minh như nàng, không có khả năng không thể tưởng được điểm này ... ..

"Nếu hân không muốn lộ diện, trẫm sẽ không ép buộc. " Hoàng Thượng thờ dài một hơi, trong thanh âm có vài phần bất đắc dĩ, nhưng cũng có vài phần đáng tiếc. Nhưng, trong hai đôi mắt lại ẩn chứa rất nhiều điều.

"Đa tạ Hoàng Thượng." Phong Dật Hiên thấp giọng đáp lời, nhưng, xem Hoàng Thượng cũng không hết hy vọng.

"Người thay trẫm cảm ơn hân, không, hân là thay trẫm họ Văn quốc cảm tạ hân." Khóe môi Hoàng Thượng hơi nhếch lên mỉm cười, trong thanh âm, chân thành làm cho người không thể hoài nghi, hân làm hết thấy, đều vì lợi ích dân chúng.

"Lời nói của Hoàng Thượng Hiên nhất định chuyên đạt, nếu như không có chuyện gì, Hiên cáo lui trước." Tâm tình Phong Dật Hiên không cách nào bình tĩnh, tựa hồ có gút gao... ..

"Ân." Hoàng Thượng cũng không có cản hân, hơi gật đầu, nhìn bóng lưng hân rời đi, trong hai con ngươi, ẩn rất nhiều phức tạp.

Nhìn vài thái giám bên ngoài cách đó không xa, đôi mắt Hoàng Thượng thu liễm, chợt lóe qua tia lạnh như băng, vờ giống như tùy ý cầm bản vẽ trong tay cuộn lên, chính là, cũng không đặt ở trên bàn, mà khi xoay người, đặt trong ống tay áo, tuy trưng bản vẽ kia, tâm tình của hắn liền vô cùng kích động, nhưng, trên mặt của hắn, không có biểu tình gì khác thường.

Hắn sớm biết, bên người của hắn, có gian tế của người nào đó.

Theo sau truyền đến truyền thị vệ hắn tín nhiệm, hạ giọng phân phó nói, "Người theo dõi Phong Dật Hiền, xem hắn đi gặp người nào, sau đó báo cho trẫm, nhớ lấy, không cần đa thảo kinh xà."

Chuyện, không thể trách hắn vận dụng thủ đoạn phi thường, bởi vì, người nọ làm cho hắn rung động, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp thuyết phục hắn bày mưu tính kế vì Văn quốc, chỉ sợ để hắn tự mình đi thỉnh, hắn cũng tuyệt đối không có nửa điểm do dự.

"Hoàng Thượng, này? ?" Thị vệ ngốc trẻ, có chút nghi hoặc nhìn Hoàng thượng, Hoàng Thượng luôn luôn cực lực dung túng Phong Dật Hiền, tin tưởng phong Dật Hiền, lần này như thế nào thế nhưng muốn hắn đi theo dõi?

"Làm theo lời trẫm, không cần hỏi nhiều, chú ý nhất định đừng cho người khác phát hiện ." Trên mặt Hoàng Thượng hiện lên chút ngưng trọng, trầm giọng phân phó từng chữ, đây không phải vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của hắn, mà là liên quan đến Văn quốc.

"Dạ." Thị vệ giật mình, nhìn Hoàng Thượng hôm nay, có chút kinh ngạc, nhưng cũng không dám hỏi lại nửa chữ, mà là lĩnh mệnh xoay người rời đi.

.

Trương Vương phủ.

Trong đại sảnh, vẻ mặt nam tử yêu nghiệt nhàn nhã đặc biệt chế tạo ghế trên, không có một chút phe phẩy, trong tay cầm một khối phi thủy thượng đẳng, chậm rãi thưởng thức, đôi mắt hạ thấp, cũng phong tình vạn chủng.

Chợt vừa nhìn, tựa hồ chính là một Hoa hoa công tử bất cần đời (Play Boy), chính là, cho dù hạ thấp che dấu con người, vẫn khiến cho người khác cảm giác được một loại uy hiếp kinh hãi.

"Vương gia, vừa rồi Phong Dật Hiền tiến cung ." Một thị vệ, thẳng tắp đứng trước mặt, vẻ mặt kính sợ nói.

Mắt chưa nâng, thân chưa động, tựa hồ không có nghe đến lời nói thị vệ.

"Chỉ hai cái canh giờ, Phong Dật Hiền vào hai lần cung ." Thân hình thị vệ đột nhiên cứng đờ, không khỏi lạnh run, lại nói, Vương gia phái hắn ở bên người Hoàng Thượng, trừ phi có chuyện trọng yếu, không cần bẩm báo, việc này, hắn cũng suy tư đi suy tư lại, mới quyết định bẩm báo Vương gia.

Rốt cục, tay Quân Lưu Thương nắm phi thủy, hơi căng thẳng, trên mặt, cũng có một ít phản ứng, chẳng qua, hai mắt vẫn không nâng lên, thân mình cũng vẫn vốn không có động, càng không có mở miệng nói chuyện.

"Hoàng Thượng làm cho Phong Dật Hiền tiến cung, thấy sách báo Phong Dật Hiền nhiều ngày được hoan nghênh, cũng muốn làm cho chính mình một cái." Thị vệ thấy hắn có phản ứng, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng, một lòng, lại vẫn liên gắt gao treo cao.

Khóe môi Quân Lưu Thương hơi nhếch lên, xả ra một tia cười trào phúng, chính là, cười trào phúng như vậy, lan tràn trên mặt của hắn, cũng là một loại dụ hoặc trí mạng, một loại độc thuộc loại yêu nghiệt dụ hoặc. .

"Chuyện này, cũng phải bẩm báo với bôn vương sao?" Thanh âm thản nhiên, môi hắn khẽ gọi, rất nhẹ, thực đậm, còn mang theo ý cười, nhưng, lại làm cho thân hình thị vệ đứng trước mặt hắn cứng đờ nhin không được run run.

Trên trán thị vệ đã muốn chảy ra mồ hôi, âm thầm rút một hơi, lấy dũng khí nói, "Vốn thuộc hạ cũng thấy không là chuyện trọng yếu, nhưng, theo lời Phong Dật Hiền người làm sách báo vì hắn, tựa hồ có chút không đơn giản."

"Ân?" Cúi đầu đáp lời, trong thanh âm khinh đạm, nghe không ra nhiều lắm cảm xúc, không ai biết, trong lòng hắn nghĩ như thế nào .

Thị vệ đi bên người hắn nhiều năm, lại vẫn không thể đoán ra suy nghĩ trong lòng hắn, cho nên mỗi một câu nói, mỗi một chuyện, đều như miếng băng mỏng.

"Thế nhưng mở miệng muốn ba mươi vạn lượng hoàng kim của Hoàng thượng." Thị vệ trầm tư một lát, lần này nói ra hắn cho rằng chuyện tình quái dị nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bị Chồng Ruồng Bỏ Cũng Tiêu Dao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

